Бог Ніщо

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/17632187.

Рейтинг:	Зрілий
Попередження про архівування:	творець вирішив не використовувати категорію попереджень про архівування: M/M
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Стосунки:	Гаррі Поттер/Том Реддл, Гаррі Поттер/Волдеморт
Персонажі:	Гаррі Поттер, Том Реддл | Волдеморт, Драко Мелфой, Люціус Мелфой
Додаткові теги:	Альтернативний всесвіт, Гаррі і Том - сироти, Темний Гаррі, Владний Том, Споріднені душі, Том - психопат, але й коханий, Друзі дитинства, Біль/комфорт, Друга світова війна, Темрява, Чоловіки-вбивці, Демони, Кровопивці, Вампіри, але не такі, як сутінкові, Надприродні елементи, Смерть, Одержимість, Маніпуляція, Альтернативний всесвіт - Темрява, Альтернативний всесвіт - Вампір, читачі можуть підтвердити, що це дика поїздка, Спроба сексуального насильства.
Мова:	англійська
Збірки:	All-Time Favorite Works, Primus Inter Pares, Mads fave stories ♥, I have seen your heart and it is mine, Lady Bibliophile's Collection of Incredible Fanfiction, why I sleep only a hour in night, TomarryFics, uh oh... втрачаю голову, Закінчений Гаррі Поттер, вершки врожаю, Причини, чому я не маю життя :), Пагорб, Мої улюблені в одному місці, Найкраща історія про Тома і Гаррі, Найкращі фіки про Тома/Гарріморта, улюблені фіки hixpatch, мої улюблені фіки:), найкращі твори, які я коли-небудь читала, томаррі_ау, MomosTBR, HPStoriesForTheWin, Книжкова полиця Carries, Улюблені фіки про Томаррі luvs, Фанфік - це моє життя
Статистика:	Опубліковано: 2019-02-02 Завершено: 2019-06-28 Слова: 74 882 Глави: 21/21

Бог Ніщо

Макіавеллі

Підсумок

Інші сироти попереджають його про Тома Ріддла, про речі, які зникають, про те, як він змушує людей зникати. "Тримайся подалі від його радарів", - звучить їхня порада.

На жаль для Гаррі, випадковий порятунок його життя робить це досить складним

завданням. Переклади: Китайська, російська

- Доступний переклад китайською - 普通话 國語: 【授翻/长篇】无果之神 від
- Lolita0904 Доступний переклад російською мовою: Бог Ніщо (переклад) by inriamene

крадені речі

Він дивиться на величну цеглину, що нагадує якогось розлогого сірого звіра з гострими чорними воротами замість зубів. Напис "ВОВЧИЙ ДИТЯЧИЙ БУДИНОК" виблискує на нього, і Гаррі думає, що архітектор якось зумів підібрати ідеальний шрифт, щоб викликати тупий жах у читача внизу живота. Цей короткий погляд - все, що він встигає побачити, перш ніж грубі руки тягнуть його вперед, а щелепи роззявляються, щоб прийняти їх.

Його дихання виривається крижаними білими клубами, зливаючись з безбарвним небом, і він тремтить. Він все ще носить піжаму під тонкою курткою, яку йому дав поліцейський, все ще відчуває запах диму, що сочиться з кожним його кроком. Він давно втратив відчуття пальців ніг, його пальці виглядають сирими і червоними, мокрими від дихання, оскільки він механічно підносить руки до губ кожні кілька хвилин, намагаючись зігріти їх.

Поліцейський сказав йому, що він малий для свого віку - панічна балаканина, коли його виводили зі скрипучого чорного скелета, що колись був його домом. Великі руки чоловіка тремтіли, коли вони обхопили кістки Гарріного плеча. А може, це Гаррі тремтів? У будь-якому разі, він погоджується - він підходить лише до грудей свого соціального працівника. Це розгублена, насуплена жінка, з голови до ніг одягнена в густу чорну шерсть, а її дурні маленькі підбори голосно постукують щоразу, коли її щиколотка опускається на землю.

Доторкнись - доторкнись - доторкнись.

"Ходімо, хлопче", - каже вона, хоча в її словах немає жодної теплоти. Це вже третій раз, коли вона розмовляє з ним після зустрічі у поліцейській дільниці сьогодні вранці. Гаррі відчуває, що вона перестала бачити їхні обличчя. Він - лише завдання на сьогодні, поверхнева графа, в якій потрібно поставити галочку, ще одна безіменна сирота, яку відправили на звалище міського мотлоху.

Вони підходять до дверей, імпозантної металевої арки в стіні, і вона двічі стукає в них т и л ь н о ю с т о р о н о ю руки в рукавичці, насупившись, коли її кісточки пальців відходять, заляпані брудом. Вона знову опускає погляд на нього, ніби перевіряючи, чи він все ще там, і вони чують поспішні кроки, що відлунюють за дверима. Соціальний працівник фіксує цукровий промінь на її обличчі, її очі тьмяніють.

Двері зі скрипом відчиняються, але хто б там не був, він ховається за здоровенною постаттю свого супутника.

"О." Її тон здивований, і Гаррі зазирає їй за талію.

Прямо перед ним нікого немає, але потім його очі опускаються, і він бачить маленьку дівчинку. Вона молодша за нього - мабуть, років шести, у сірому вовняному джемпері, який звисає зі штанів, наче сукня. Її великі блакитні очі переводять погляд з жінки на Гаррі, а потім широко розплющуються.

"Мамо Мінні!" - кричить вона, не зводячи очей з Гаррі. "Там нова сирота біля дверей!"

Гаррі відчуває, як від цих слів його груди пронизує холод. *Сирота*: його нова ідентичність. Він намагається відігнати від себе образи батьків, відчуваючи, як клубок у горлі стає густим і гарячим. Він сказав собі, що не буде плакати, і не заплаче. Він робить довгий, повільний вдих, але його пальці розтискаються, і вода, що причаїлася в глибині очей, випаровується на холоді.

"Так, добре. Привіт, люба. Можна нам зайти?" - каже соціальна працівниця, вже переступаючи через маленьку дівчинку до вузького сірого коридору. Вона хапає Гаррі за руку сталевою хваткою, тягне його за собою, ніби він глухий і німий.

Вона зачиняє за ними двері, на щастя, відсікаючи крижані пориви вітру, і раптом все стихає. Гаррі чує ще кроки, а потім двері в кінці коридору відчиняються.

"Здрастуйте", - каже старенька худорлява пані, крокуючи коридором. Гаррі роздивляється її: висока, струнка, на вигляд близько сорока років, з добрим поглядом, що прикрашає тверді блакитні очі та сиве каштанове волосся, зібране в елегантну зачіску. Її темно-зелена сукня визирає з-під товстої чорної хустки. Її погляд гострий, і вона киває Гаррі, коли говорить. "Ви трохи зарано, але краще рано, ніж пізно, я гадаю. Приємно знову вас бачити, пані Дін. Будь ласка, пройдіть за мною до мого кабінету, де тепліше".

Що б не сказала у відповідь його соціальний працівник - тепер він знає, що її звуть пані Дін, - Гаррі не звертає на це уваги. Вони йдуть за Мамою Мінні покрученим коридором, піднімаються сходами і врешті-решт потрапляють до її кабінету. Він захований у кутку в задній частині будівлі, звідки відкривається вид на жваву дорогу. Повз нього проскакують коні та карети, час від часу гучно гуркочуть автомобілі. Гаррі відводить погляд і роззирається довкола. Це досить простий офіс, з пошарпаними, але чистими меблями і без картин на стінах.

Вона вмощує їх на хитких стільцях, і Гаррі помічає, що вони загубили дівчину, яка була тут раніше. Пані Дін залишається стояти, навіть не знімаючи пальта.

"Тепер, Мінерво, я б хотіла залишитися довше, але я просто мушу повернутися в офіс - у мене цілий *стос* паперів щодо цієї справи, - вона показує на Гаррі своєю заплямованою рукавичкою, не дивлячись на нього, - і вона сама собою не вирішиться". Вона видає найфальшивіший сміх, який Гаррі коли-небудь чув, і крокує до дверей. "Тож я перепрошую за те, що не доглянула за ним належним чином, але я впевнена, що залишаю його у ваших *більш ніж надійних* руках".

Мама Мінні вже майже вимовила якусь форму згоди, коли пані Дін вислизає за двері, а за нею луною лунає "Щасти тобі, Гаррі!".

Обидва мешканці кімнати обмінюються здивованим поглядом, перш ніж очі Мами Мінні пом'якшуються і вона видає легке зітхання.

"Мені дуже шкода чути про твоїх батьків, Гаррі", - тихо промовляє вона, і він дивно зворушений глибиною щирості в її голосі. "Я знаю, що моїх слів буде недостатньо, але з досвіду знаю, що те, що ти зараз відчуваєш, минеться. Просто потрібен час. І як би там не було, ми раді, що ти у нас є".

Гаррі киває. Він не може розтулити рота, інакше ридання вирветься назовні, тому

просто дивиться в землю. Дерев'яна підлога темна і подряпана, і він робить зображення з подряпин. *Змія. Око*. *Ніж.*

"Тепер кілька речей для початку. Ми спимо з хлопцями в гуртожитках по шість до чотирнадцяти, а потім по двоє в кімнаті. П'ять днів на тиждень по три години у нас є уроки від місцевого пастора, відвідування яких є обов'язковим. У нас є суворий розподіл обов'язків, так що ми всі виконуємо свою частину роботи. О, і я гадаю, вам цікаво, як ми харчуємось. Сніданок - рівно о 7 ранку, обід - о 12.30 і вечеря о 18.00. Якщо ви пропустили, то пропустили, ми не приймаємо їжу в інший час.

"Ми призначили тобі приятеля, Абернаті. Він, мабуть, вже чекає біля мого офісу, щоб показати тобі все і познайомити з усіма. Зазвичай мене немає в сиротинці, я займаюся забезпеченням фінансування, але час від часу буду навідуватися сюди. Замість мене буде відповідати місіс Амбридж, заступниця вихователькі". Мама Мінні фіксує його пронизливим поглядом. "Все, що ти хочеш сказати мені, можеш сказати їй".

Гаррі знову киває.

"А тепер, Гаррі. Ще одна річ перед тим, як ти підеш." Вона трохи зітхає і, здається, шукає потрібні слова. "Лікарі сказали, що з твоїми голосовими зв'язками все гаразд, хіба що трохи пошкоджені димом. Я просто хочу, щоб ти знала... не поспішай. Якщо ти відчуваєш, що зараз не можеш говорити, це нормально. І якщо тобі потрібна буде допомога, будь ласка, приходь до мене".

Чому ця жінка така добра? Хіба вона не знає, що він зробив? Якщо вона знає про його голос, то вона читала звіт... то чому вона така добра?

Він просто киває і намагається не показувати своїх емоцій на обличчі, але його злість пригнічена горем і все одно має виплеснутися, коли обличчя Мами Мінні пом'якшає. Його мати завжди казала йому, що він занадто експресивний.

"Тоді, Гаррі, оскільки вже майже вечеря, тобі краще піти. Абернаті покаже тобі, де ти будеш спати, і допоможе зібрати все необхідне. Згоден?" Вона голосно вимовляє останні два слова і дивиться на двері, нічим не вражена.

Вона прочиняється на кілька сантиметрів, відкриваючи присоромлене обличчя худорлявого хлопчика зі скуйовдженим світлим волоссям і червоними щоками. Його біла сорочка брудна і недбало заправлена в темно-сині шорти та товсті шкарпетки до колін.

"Знову підслуховуєш, Ейбе?" свариться мама Мінні, хитаючи головою. "Гадаю, принаймні мені не доведеться повторюватися. Ну, тоді йдіть, хлопці".

Гаррі підводиться, ігнорує променистий погляд цікавості, нав'язаний йому Абернаті, і слідом за високим хлопцем виходить з кімнати. Щойно за ним зачиняються двері, Абернаті кружляє навколо, збуджено балакаючи.

"Отже, Гаррі, так? Я Абернаті, як вона і сказала, але кличте мене Ейб, мене всі так кличуть. Якщо у вас виникнуть якісь питання про наш чудовий будинок, просто крикніть мені, добре? І так, щоб ви не втрачали надії, звідси ніколи нікого не всиновлюють. Я тут з шести років, десь п'ять років тому, і за цей час, здається, одну дівчинку всиновили. Але, чесно кажучи, це було трохи дивно, і я не знаю, чи були її прийомні батьки справді хорошими людьми, якщо ви розумієте, що я маю на увазі".

Він зупиняється, щоб вдихнути, і Гаррі кліпає. Ейб випромінює на нього промінь і починає йти назад по коридору. "Дивно, що ти німий. Я ніколи раніше не зустрічав німого. Скільки тобі років?

ти все одно?

Гаррі витягує вгору всі пальці на обох руках.

Ейб виглядає враженим і свистить. "Справді! Не зрозумій мене неправильно, але я дав тобі близько семи років! Хоча, чесно кажучи, ми всі виглядаємо трохи молодшими. Старенька Мінні старається, як може, але їжі у нас не так багато, а дітей з кожним роком стає все більше і більше..."

Гаррі слухає у піввуха, надто зайнятий розгляданням кімнат, повз які вони проходять. Деякі з них замкнені на ключ, деякі крихітні, з двома брудними матрацами, притиснутими до стіни. Він зазирає в іншу кімнату і бачить металеві каркаси шести ліжок, зсунутих докупи, полиці по периметру стіни, вщерть заставлені дивними дрібничками. Це, мабуть, гуртожиток.

Ейб помічає його погляд, сповнений хворобливої цікавості, і відривається від свого монологу, щоб розсміятися. Він хапає тонку палицю зі стіни і крутить її, перш ніж закинути собі на плече. "Так. Застрягли в цьому наборі до чотирнадцяти років, набридло. Ти зі мною, після того, як Джонні втік. Це просто далі по коридору".

Гаррі вже намагається втримати в голові план дитячого будинку. Це напрочуд складно - це не найбільша будівля, яку він коли-небудь бачив, але здається, що в ній є темний коридор за темним коридором, а сходи не мають жодного сенсу. Здається, вони просто з'являються з нізвідки і ведуть по колу. Не допомагає і те, що тонке зимове світло, яке просочується крізь вікна, надає цьому місцю млявого, половинчастого освітлення.

Загалом, це жахливо.

Він відчуває, як його рука тягнеться до медальйона, захованого під кофтою, і вчасно зупиняється, ховаючи його в кишеню, де він тремтить. Він не може привернути до нього увагу в такому місці, тож поки що триматиме його при собі, доки не знайде відповідного місця, щоб сховати.

"Не думаю, що тобі потрібен якийсь одяг, можеш залишити собі свою модну сорочку. Але ми дамо тобі піжаму. Може, знайдемо тобі джемпер чи щось таке, але ти можеш просто поцупити його, якщо тебе змусять чистити сніг".

І це при тому, що його пошарпана, заляпана сажею піжама кращої якості, ніж більшість інших дитячих речей. Так, йому точно треба знайти місце, де сховати медальйон.

"Гаразд, ось твоє ліжко".

Вони прибули до гуртожитку, схожого за розміром на попередній. Але цей гуртожиток влаштований трохи дивно: одне ліжко внизу кімнати, біля вікна, частково перекрите полицею. На ньому також є додатковий плед і друга подушка. Можливо, це для старшого хлопчика? Решта п'ять розставлені рівномірно, як і інші, і Ейб підводить його до тонкого матраца, укладеного в металеву рамку ліжка. Схоже на лікарняне ліжко. Тонке простирадло і пошарпана ковдра, без подушки.

Світловолосий хлопчик виглядає дивно розкаяним, чухає потилицю. "Так, вибач за це. Це ліжко вже давно пустує, відколи Джонні поїхав".

Гаррі пильно дивиться на кращу постіль, ту, що з другою подушкою.

Ейб засміявся. "Удачі з поверненням цього від Ріддла. Прислухайся до моєї поради і залиш його. Краще тримайся подалі від таких, як він".

Гаррі здивовано хмурить брови. Здається, Ейб навчився досить добре читати його вираз обличчя, коли гірка посмішка зникає з його обличчя.

"Він ще один сирота, на кілька років старший за тебе. В і н тут лише чотири місяці, але вже встиг усіх налякати. Амбридж його обожнює. Повірте, він не з тих, з ким варто зв'язуватися..."

"Це дуже люб'язно з твого боку". Голос розтинає кімнату, шовковисто-м'який і небезпечний.

Гаррі ледь не отримує удар батогом від того, як швидко він озирається, відчуваючи, як калатає його серце. Він нічого не чув, хоча підлога скрипіла, як органні труби.

Поруч з ним дуже швидко біліє Ейб і витріщається вгору в урочистому страху. Гаррі стає цікаво, всупереч собі. Хлопчик у дверях не дуже схожий на нього, хоча Ейб, безумовно, боїться його. Він притулився до дверної рами, все його темне волосся кучеряве, гострі кути і запалі щоки, але його блакитні очі - це те, що змушує Гаррі застигнути. Вони всмоктують світло, як дві чорні діри, і у Гаррі виникає чітке відчуття, що його оцінюють, як здобич.

Дихання затримується в його легенях, поки вони з Ріддлом дивляться одне на одного, а секунди спливають. Рот Ріддла починає кривитися, коли Гаррі відмовляється відвести погляд, і Ейб, мабуть, сприймає це як якийсь знак. Він бурмоче вибачення і хапає Гаррі за руку, тягнучи його за собою. Усмішка Ріддла розпливається на його щелепі, Гаррі змушений відвести погляд, але він просто відходить убік, даючи їм піти.

Навіть коли вони мчать коридором, Гаррі клянеться, що відчуває, як цей холодний погляд пропікає йому лопатки, наче обіцянку.

*

Вечеря майже комічно схожа на те, як її уявляв собі Гаррі. Якесь водянисте рагу, з жахливими кислими помідорами і селерою, що плавають у маслянистій плямі води. Він ковтає її, незважаючи ні на що: всі зауваження щодо його зросту трохи зачепили за живе. До того ж, він все одно нічого не відчуває на смак. Тільки дим.

Вони стоять кумедними рядами за столами, зіпхнувшись, наче свині біля корита. Старші хлопчики та дівчатка мають більше їжі та менш хиткі стільці у верхній частині кімнати, а решта дітей просто хапають, що можуть. Шум стоїть оглушливий: крики,

вереск, хлюпання.

Гаррі вимикає звук і дозволяє Ейбу представити його решті. Це тиха дівчина з великою копицею каштанового волосся і трохи завеликими зубами - Герміона, яка сумно посміхається, коли він киває, і досить брудний рудий хлопець з обличчям, повним веснянок, на ім'я Рон. Він не намагається долучитися до розмови, просто допиває воду з надщербленої склянки і намагається не відчувати себе пригніченим стіною шуму.

Через кілька хвилин помітно потемніло, і Гаррі підняв голову.

Хлопчик, про якого ми говорили раніше, Ріддл, заходить у двері. Дивно, що одного цього достатньо, щоб викликати тишу, але, незважаючи на велику кількість очей, він виглядає абсолютно невимушено. Він підходить до офіціантки і, на подив Гаррі, отримує порцію, явно призначену для старшого хлопчика.

Проходячи повз Гаррі, Ріддл раптом зупиняється. Гаррі відчуває, як голови повертаються, погляди змінюють напрямок, аж поки не пропалюють дірку в його потилиці. Поруч з ним завмерли Ейб, Герміона і Рон, Рон з ложкою на півдорозі до рота. Гаррі відмовляється обертатися, продовжує непорушно дивитися в стіл і ігнорує колючість у потилиці.

Тепер він розуміє, що вони мають на увазі. Загадка *неправильна*, небезпечна. Якийсь інстинкт, захований у глибині його свідомості, підказує йому бути обережним, пильним*, бути напоготові*.

Здається, Ріддл чогось чекає, і раптом Гаррі це набридає. Його не підкорити одним лише поглядом - особливо тому, хто панує над однолітками і отримує задоволення від того, що він задирається і є хуліганом. Вони всі кляті сироти, думає Гаррі з дикунським гумором, і це досить рівне ігрове поле на даний момент.

Він загартовується, піднімає голову і навмисно повертається на стільці, зустрічаючи погляд Ріддла піднятою бровою. *Так? - посміхається* він подумки.

Коли їхні очі зустрічаються, виникає якась дивна підводна течія, якась незбагненна інтенсивність у їхньому зв'язку. Ріддл виглядає майже здивованим, перш ніж його губи піднімаються до кутиків. Гаррі відчуває, як його власний вираз обличчя темніє до гарячого гніву. Чому він просто не піде далі і не залишить його в спокої?

Як і раніше, Ріддл нічого не говорить, лише затримує погляд на секунду довше, роздумуючи. У кімнаті стає так тихо, що чути лише стукіт вітру у вікнах. Щойно тіло Гаррі напружується, готуючись підвестися зі стільця, інший хлопчик відвертається. Він явно не звертає на нього уваги Ріддла, бо прямує до кінця столу, де спокійно ставить тацю і сідає на місце. Діти, що сидять поруч, активно розступаються, а один навіть підводиться, щоб піти.

Поволі шум повертається до кімнати, хоча все ще не такий гучний, як раніше.

"Що *це* було?" - запитує Рон, забувши про суп і дивлячись на Гаррі. "Він ніколи такого не робив".

"Ти взагалі слухав, що я казав?" тихо шипить Ейб. "Він не з тих, з ким варто зв'язуватися, Гаррі."

Гаррі знизує плечима, бере ложку і вишкрібає останні залишки морквини з дна, тихо димлячи.

Рон хитає головою. "Клятий псих..." - бурмоче він.

*

Гаррі не бачить Тома Редла до самого сну. Сироти повертаються до своїх кімнат ще до того, як годинник б'є дев'яту, натхненні думкою про незадоволення Амбридж. Гаррі розуміє - його перше враження від виконуючої обов'язки Домовички жахливе. Решту часу після вечері він проводить за Ейбом, розмовляючи з людьми, гордо представляючи Гаррі як новенького, і взагалі уникаючи їхнього гуртожитку, доки це не стане необхідністю. На одному з таких соціальних кругів Гаррі натрапляє на Амбридж, проходячи повз неї в коридорі, коли йде за своїм новим другом, який зациклився на розмові з маленьким хлопчиком про зниклого кролика.

"Ти там. Новенький."

Це безпомилково пронизливий жіночий голос, і Гаррі ледве стримує здригання; висота тону якимось чином знаходиться на ідеальному рівні, що змушує його зціпити зуби. Він підводить погляд і блідне - кругле червоне обличчя балансує на купі неприродно рожевого твіду, а чорні очі-намистинки визирають з-під воскового каштанового каре. Вона бачить вираз його обличчя, і її рот стискається донизу. Гаррі відчуває, що щойно припустився дуже прикрої помилки.

"Так, ти", - прошипіла вона, дивлячись на нього зверху вниз. Гаррі терпляче чекає на її продовження. "Гаррі, чи не так? Я пані Амбридж, виконуюча обов'язки Домовички". Вона чекає на його відповідь, але все, що він може зробити, це кивнути на знак розуміння. Вона точно знає, що він не може говорити, але, здається, їй подобається нагадувати їм обом.

"А, так, ти німий, так?"

Якщо вона це *знає,* то навіщо ставить запитання? Гаррі знову киває з легким роздратуванням.

"Ну, я хочу, щоб ви знали, що тут до вас не буде ніякого особливого ставлення, я не роблю нічого такого, що можна було б назвати особливим. Мені байдуже, чи ви глухі, німі чи сліпі - ви працюєте ті самі години і їсте ту саму їжу".

Гаррі кусає губу і моргає від її кислого тону. Яка *жахлива* жінка.

Вона сердиться на його відсутність реакції.

"Тоді йди, хлопче, я не хочу більше бачити, як ти тиняєшся без діла, чуєш мене? У мене є багато способів зробити твоє життя ще неприємнішим, ніж воно є, тож без кумедних витівок. Зрозумів?" Її очі холодні й усміхнені, спостерігають за його реакцією.

"Принаймні, я не буду скаржитися на шум", - додає вона, хихикаючи. Гаррі відчуває, як

його щоки починають палахкотіти, але він зберігає спокійний вираз обличчя. Попереду на нього чекає Ейб, на його обличчі з'являється вираз легкого жаху, коли він розуміє, хто загнав Гаррі в кут.

Амбридж проскакує повз, лаючи Ейба, щоб той заправив сорочку, і після бурмотіння "Так, мем" підбігає до Гаррі. Вони обоє з огидою дивляться на рожеву пляму, що віддаляється.

"Я знаю. Вона жахлива. Ти не захочеш бути з нею не по той бік".

Гаррі пригадує слова Ейба про те, що вона якимось чином опинилася під каблуком у Тома. Він хоче запитати, як йому це вдалося, адже вона не схожа на дівчину, яка могла б бути під чиїмось пальцем, але, як завжди, слова не виходять.

смерть у снігу

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі трохи запізнюється до ліжка, бо заблукав дорогою з ванної кімнати. У кімнаті темно і напрочуд тихо, коли він прослизає всередину і згортається калачиком на ліжку під щурячою ковдрою. Його спина болить від того, що він згорбився від холоду, і він з тугою думає про подушку на ліжку Ріддла.

Тоді він згадує: це те, на що він заслуговує. Що з того, що у нього болить шия? Він все одно живий.

Гаррі не хоче заплющувати очі. Хоча навколо темрява, він трохи боїться заснути, хоча востаннє спав кілька днів тому. Якщо бути чесним із собою, він боїться того, що побачить. Досі йому вдавалося не думати про це, але його сни не зовсім підконтрольні.

Він шкандибає в один бік, стаючи обличчям до дверей, спиною до інших хлопців. Пронизуюча до кісток настороженість плаває навколо нього, крадькома пробирається по його холодному тілу і починає занурюватися в його повіки. Він так втомився, як фізично, так і морально - постійна пильність розмила його розум, і тепер він керується лише інстинктами. Тиха паніка, яка тече в його крові відтоді, як він потрапив сюди, позбавила його сили боротися, і Гаррі відчуває, як його очі починають заплющуватися, а дихання вдихається і видихається, наче приплив.

Ніякого попередження. Однієї миті він лежить, майже заснувши, а наступної - рука перетинає його дихальне горло, тіло тисне на нього. Гаррі задихається, руки злітають до невідомого нападника, дряпаються по жорсткому матрацу, бо йому перекривають доступ повітря. Хто б це не був, він нахиляється так близько, що його волосся лоскоче щоку, а дихання стає гарячим біля вуха.

Він вловлює шепіт сміху. "Не пручайся", - вмовляє голос, і Гаррі впізнає дивно добре виражений акцент. Досі він зустрічав лише одну людину, вільну від кокні, що прослизає у словах інших сиріт.

Загадка.

Думка про ці гострі білі зуби, що наближаються до його горла, змушує Гаррі підкоритися. Він замикає кінцівки, рахує в голові до десяти. Він чує, як хрипить, намагаючись вдихнути повітря, і бачить яскраві плями в темряві, яких там точно не повинно бути.

"Хороший хлопчик", - тихо бурмоче Ріддл. Тиск повільно починає спадати, і солодке полегшення накриває його, коли прохолодний кисень знову вливається в його груди.

Темна постать посміхається, кострубаті коліна й гострі лікті все ще боляче впиваються в Гаррі, коли він присідає над ним, наче якесь чудовисько з-під ліжка. Ріддл задовольняється тим, що лежить на ньому, наче Гаррі - зручний предмет меблів. Він не знає, що робити. Він хотів би закричати, запитати іншого хлопця, якого біса він

робить... але, звісно, не може.

У тиші кімнати лунає клацання, напрочуд тихе. Розмірене дихання інших хлопців зникло, і Гаррі знає, що вони не сплять і прислухаються.

Ріддл здивовано наспівує. "О, так це медальйон."

У Гаррі падає серце. Він відриває руку від коліна Редла, пальці шкрябають по шиї, де зазвичай звивається тонкий метал намиста. Там нічого немає; йому не треба бачити срібло, що виблискує в руці Редла, щоб зрозуміти, що інший хлопчик зумів зняти його з Гарріної шиї.

Він з гарчанням підхоплюється, відштовхує Ріддла і хапається за вкрадений медальйон. Йому вдається скинути його з крісла, на їхній спільний подив, і Ріддл змушений стати на коліна, щоб утримати рівновагу. Але, як йому постійно нагадують, Гаррі замалий для свого віку, і хоча Ріддл лише на два роки старший за нього, він більший, важчий, незважаючи на свої худі кінцівки та сирітсько-кістляву фігуру. Він має нахабство *сміятися,* коли Гаррі відчайдушно розмахує руками, перш ніж безцеремонно викинути руку і повалити його назад на ліжко.

Не схоже, що він намагається тиснути особливо сильно, але Гаррі падає з такою силою, що в нього перехоплює подих. Ріддл неквапливо піднімає коліно і тисне ним Гаррі на горло. Гаррі *знову* затиснутий, хоча цього разу тиск легший, і він може дихати тремтячими вдихами.

"Припини", - розгублено коментує Ріддл, ігноруючи Гаррі, натомість вивчаючи фотографію всередині, слабо освітлену м'яким місячним світлом, що падає крізь вікно.

"Гадаю, я візьму це", - вирішує він, і чиста лють, що спалахує в ньому, приголомшує Гаррі.

Не те, щоб Ріддл мав щось проти нього, насправді, він не думає, що Ріддл насправді цікавиться ним або його медальйоном. Він робить це, бо йому *нудно*.

Гаррі вже досить. Він хапає руку, що тримала намисто, і *сильно кусає її*. Він відчуває, як його зуби пробивають шкіру, солоний смак крові відчувається на язиці. Ріддл проклинає, миттєво переносить свою вагу і тисне коліном, поки Гаррі не змушений відпустити, іншою рукою обхоплює його плече, щоб схопити нерв біля основи шиї Гаррі і трясе його, як собаку.

"Ти маленька тварюка", - шипить Ріддл, перш ніж його тон стає здивованим. "Ти змусив мене стікати *кров'ю."*

Попередження Ейба про нього промайнуло в голові Гаррі, але він не може змусити себе пожалкувати про скоєне. Він лише посміхається, вишкіривши зуби, і тріумфально стискає медальйон у кулаці.

*

Як і передбачалося, після цього Гаррі погано спить. Він вихоплює сон уривками,

випадково дрімає, а потім прокидається, стискаючи рукою медальйон і будучи впевненим, що перед ним стоїть Реддл.

над ним, готовий перегризти йому горло.

Коли його розбудило блакитне ранкове світло, він почувався розгубленим і втомленим, а в роті відчувався дивний присмак. Всі інші хлопці дивляться на нього, коли встають, щоб скористатися крижаним краном, призначеним для хлоп'ячого душу, в тому числі й Ріддл. Гаррі розуміє чому, коли йде слідом за ними і бачить себе у дзеркалі. Його рот розмазаний коричневими плямами засохлої крові.

Навіть Ейб не дивиться йому в очі, боячись асоціюватися з ним. Він заходить так далеко, що великодушно заганяє його в кут, коли вони повертаються до гуртожитку, крадькома озираючись перед тим, як прошипіти докір.

"Про що ти *думав*, Гаррі? Чому ти просто не віддав його йому?" Він виглядає розгубленим, хитає головою, коли Гаррі кидає на нього багатозначний погляд. "Неважливо, що це було важливо, ти й гадки не маєш, кого ти запросив. Ми думаємо, що він ненормальний, Гаррі, ми *знаємо, що* він убив кролика Біллі і, чорт забирай, поклав труп собі під подушку".

Але за сніданком - рідкою, солоною кашею, яка застряє в горлі й викликає неясну нудоту - Ріддл не виглядає особливо розлюченим. Він задумливо дивиться на Гаррі, коли той ложкою накладає мед на їжу, і золотиста цівка мерехтить і вигинається, коли він липко стікає по мисці. Гаррі хмуриться у відповідь і з деяким задоволенням помічає, що у нього на руці смужка тканини.

Гаррі вирішує, що йому байдуже. Що такого зробить Ріддл, що може зробити його життя гіршим, ніж воно вже є? *Приходь і забери мене,* - глузливо думає він, переконуючись, що Ріддл бачить його насмішку.

Вираз обличчя іншого хлопчика не змінюється, глибокі темні очі не кліпають, коли він облизує тильну сторону ложки.

Рон хитає головою з огидою чи страхом, Гаррі не може сказати, і навіть Герміона має серйозне обличчя, коли дивиться на нього.

*

За дивовижним поворотом долі Гаррі призначають на чергування по розчищенню снігу, а це означає, що він має розчистити шлях від вхідних дверей до хвіртки. Звістка про його сварку з Ріддлом розлетілася як пожежа, тож ніхто не хоче з ним розмовляти (або на нього), і він не може знайти нікого, у кого можна було б позичити джемпер - чи будь-який інший одяг, відповідний до погоди.

Це призводить до того, що він стоїть надворі на такому холодному повітрі, що обпікає кінчики вух, у супроводі двох великих п'ятнадцятирічних хлопців, які бурчать на нього, щоб він допоміг. Вони влаштовуються на своєрідну рутину: двоє копають землю подалі від стежки, а Гаррі йде позаду і поплескує по боках траншеї, щоб переконатися, що вона не обвалиться.

Вони досягають значних успіхів у цій справі, й інші хлопці, здається, забувають, що він взагалі існує, тремтяча тінь позаду них, губи синіють. Дивно, йому стало так холодно, що, хоча він бачить, як його білі пальці дерев'яно обхоплюють держак лопати, він цього зовсім не відчуває. Все, що він може зробити, це зціпити зуби і продовжувати поплескувати.

Так він дізнається про їхній план вбити Тома Ріддла.

*

Це нерозумно, це безперечно нерозумно, але він все одно слідує за ними, стиснувши губи, щоб стукіт зубів не видав його.

На заздрість усім, Ріддл, вочевидь, отримав "кухонне чергування", де він відповідає за допомогу кухареві в митті та перенесенні великих каструль, в яких готується їжа.

Хлопці замовкають, коли залишають Гаррі, щоб він востаннє поплескав їх по плечу, на їхніх обличчях з'являються серйозні, схвильовані вирази. Гаррі вдає, що повертається всередину, коли вони озираються на нього, але насправді він просто вичікує в тіні дверного отвору, перш ніж вислизнути назовні. Їхні подвійні сліди на снігу досить легко відстежити, вони кружляють навколо задньої частини будівлі

Навіть якби він не чув, що вони так голосно обговорювали це раніше, було б цілком очевидно, який у них план. Вони все ще стискають гостру вагу металевих лопат, їхні обличчя осяяні якоюсь переляканою радістю, коли вони пробираються вздовж потрісканої стіни до задніх кухонних дверей.

Він майже впевнений, що це виправдано. З того, що він чув, Ріддл тероризує сиротинець відтоді, як потрапив сюди: домашніх тварин знаходять мертвими, їжу загадковим чином отруюють, речі пропадають. Очевидно, всі також вважають його відповідальним за втечу Джонні (читай: вбивство), хоча Гаррі це не надто обурює, враховуючи, що завдяки цьому він отримує ліжко.

Двоє хлопців перешіптуються, вмощуючись за кістлявими пальцями великого куща, який маскує їх лише в буквальному розумінні цього слова. Це не має значення - там, де вони перебувають, абсолютно безлюдно, адже ніхто не наважиться вийти на вулицю в таку холоднечу. Гаррі відчуває, як його шлунок трохи скручується від побоювання. Це великі хлопці, напрочуд м'язисті для сиріт, які доживають свій останній рік у сиротинці перед тим, як їх викинуть у світ, коли їм виповниться шістнадцять. У обох кошлате, матове чорне волосся, руки ще більше витягнуті через товсті вовняні джемпери, натягнуті на них.

Вони виглядають злими.

Ріддл з'являється невдовзі. Він несе обома руками тьмяну металеву каструлю, біцепси напружуються, коли він виносить її за двері на маленьке подвір'я. Гаррі дивно радіє, що, попри всю свою позірну князівську владу, Ріддл не звільнений від необхідності

виконувати роботу по господарству, як усі інші, навіть якщо його робота найприємніша. Насилу Ріддлу вдається трохи нахилити каструлю так, що тоненька цівка окропу вихлюпується рівномірним струменем. Він плавиться

сніг миттєво, з шипінням пари, і Ріддл настільки зосереджений на тому, щоб він не обпік йому ноги, що не помічає руху нападників.

Гаррі все ще зайнятий думками про те, чи варто йому щось робити, коли трохи більший з них робить ривок.

З бурчанням він опускає лопату на верхню частину спини Ріддла, так сильно, що Гаррі навіть чує, як дихання виривається з легенів Ріддла, коли він падає.

Його тіло звалюється на купу, неприродно нерухомо лежачи на снігу. Поруч з ним починає котитися горщик, блискуче металеве колесо.

Гаррі починає задихатися. Вони вбили його? Він щойно став свідком вбивства? Він навіть не встиг нічого зробити, навіть якби хотів!

"Бляха-муха", - дихає молодший, пробираючись до можливого трупа Ріддла і тикаючи в нього. Він дивиться на брата, посміхаючись. "Думаю, йому потрібен ще один, щоб бути впевненим".

"Ти що?" Старший хмуриться, вдивляючись ближче, а потім знизує своїми товстими плечима і піднімає лопату, ніби збираючись врізати її в нерухому гарненьку голову Ріддла.

Гаррі не хоче, але його тіло рухається без його дозволу. Раптом він стоїть перед ними, ловить вираз здивування на їхніх обличчях, а наступної миті його власна лопата з хрускотом падає вниз, прямо в голову старшого брата.

Як тільки він чує шум, він розуміє, що зробив щось жахливе. Ноги хлопчика підкошуються, як у ляльки з перерізаними нитками, і він падає, неприродно переплутавши кінцівки.

Брат кричить, кричить щось до Гаррі, але він ніби під водою. Він робить хиткий крок назад, не помічаючи, як холодне металеве руків'я вислизає з його рук. Усе, що він бачить, - це яскраві червоні плями, що розцвітають на брудному снігу, жахлива кольорова калюжа. Він не може відірвати погляду, навіть коли бачить, як хлопчик штовхається до нього з простягнутими руками.

Я зараз помру, - непритомно думає він.

Який би дивний транс він не був, він раптово переривається.

Не встигнувши розпластатися на землі, Ріддл раптом рушає з місця. Він б'є ногою по колінах хлопця, встигаючи приземлитися на землю сильним ударом. Величезна вага хлопця працює проти нього, і він з криком падає. Ріддл відкочується з дороги і, хитаючись, підводиться на ноги, з кам'яним від болю обличчям, на думку Гаррі, обличчям.

А потім швидко - неймовірно швидко - Ріддл хапає зброю, що впала, і б'є нею по голові хлопчика, що залишився. Він повторює шлях свого брата: непритомніє, простягає руки, а потім падає на крижану траву, наче його кістки раптово зникли. Його пальці смикаються один раз, перш ніж тіло повністю завмирає, жахливо нерухоме.

Гаррі застигло дивиться, як Ріддл присідає навпочіпки і починає витягувати їхні кінцівки в дивні положення. Спокійно він розтискає одну з їхніх рук, щоб всунути туди держак лопати. Це

Лише коли тіла впорядковані до його задоволення, він випростується і струшує сніг з долонь.

Він повільно рухається, обертаючись до Гаррі, його темний погляд невиразний. На секунду Гаррі здається, що він може бути наступним, і він не може стриматися, щоб не зробити хиткий крок назад.

Здається, це розвіює закляття, під яким перебуває Ріддл. Він підхоплюється і долає відстань між ними, перш ніж Гаррі встигає зробити ще один крок.

"Поглянь на себе, ти змерз. Бідолаха, давай тебе зігріємо", - воркує Ріддл, простягаючи руки, щоб розтирати йому руки. Він виглядає захеканим, щоки почервоніли, але в цей момент Гаррі не може сказати, чи це від удару по голові маленького хлопчика, чи просто від холоду.

Гаррі мовчить, хоча в голові у нього дивна легкість, а тіло заніміло. Він не може втриматись і знову дивиться на тіло на підлозі.

Він це зробив.

"Ні, ні, ні", - вимагає Ріддл, обережно беручи його за підборіддя і переводячи погляд назад на Ріддла. Гаррі трохи нудить від задоволеної посмішки на його обличчі. "На це не варто дивитися. Ходімо."

Він піднімає порожню каструлю, розгойдуючи її однією рукою, а іншою хапає замерзлу руку Гаррі. Вперше Гаррі радий, що не може говорити, бо не знає, що б він сказав, якби міг. Натомість він дозволяє затягнути себе назад на кухню, віддалено слухаючи, як Ріддл щось наспівує собі під ніс. Інший хлопчик продовжує кидати на нього захоплені погляди, коли він тихо зачиняє двері і ставить каструлю назад на стіл.

Кухаря ніде не видно, а Ріддл поводиться цілком невимушено, підводячи Гаррі до крана. Коли Ріддл крутить ручку, з крана вивергається струмінь крижаної води, і Гаррі здригається, коли його руки безцеремонно засовують під воду. Вода рожевими краплями стікає в раковину, поки він знову не стає чистим.

"Знаєш, я ніколи не думав, що ти такий цікавий", - задумливо каже Ріддл, простягаючи йому грубий сірий рушник для посуду.

Розум Гаррі починає повертатися до тями, розморожений теплом кухні. Реальність того, що щойно сталося, вражає його, і він відчуває, як його очі стають вологими, а руки починають тремтіти. Ріддл, здається, одразу це помічає, шикає на нього, гладить його волосся, що спадає з чола. "О, Гаррі. Не треба. Те, що ти зробив, було ідеально".

З дивовижною ніжністю він підводить Гаррі до короткого дерев'яного стільця, роздягається і подає йому джемпер. Гаррі механічно бере його і натягує через голову. Він теплий і пахне напрочуд приємно. Поглянувши на Редла, він бачить, що на сорочці іншого хлопчика на спині червоно-коричнева пляма, і встигає відчути неабияке занепокоєння. Хлопця добряче вдарили - Гаррі чув, як він кричав, і біль був непідробним.

Ріддл бачить його погляд і посміхається. "Не хвилюйся за мене, зі мною все буде гаразд". Його погляд ковзає до дверей, а потім знову повертається до Гаррі. "Не знаю, як вони могли помилитися, вдаривши когось закривавленою *лопатою*. Щасливо", - насміхається він, перш ніж його голова піднімається вгору.

Він по-котячому схиляє голову набік, перш ніж його вираз обличчя раптом занурюється в моторошний спокій. Гаррі не знає чому; він напружує слух, але нічого не чує, лише звук власного серця, що б'ється, як йому раптом здається, надто голосно у тривожно швидкому стаккато. Гаррі усвідомлює, що не може перестати задихатися. Йому здається, що скільки б він не ковтав холодного повітря, його мозок і легені волають про більше.

Темні брови Рідла насуплюються, і він присідає, щоб бути на одному рівні з Гаррі. Занепокоєння в його очах трохи лякає, і навіть коли Гаррі панікує, він намагається зрозуміти, як Ріддл може вбити іншу людину, навіть не здригнувшись, але виглядаючи таким стурбованим через страждання Гаррі.

"Дихай, маленька, дихай зі мною. Ти мусиш зупинитися, інакше вони дізнаються. Ну ж бо. Слухай моє дихання", - ніжно шепоче він, затискаючи обличчя Гаррі між своїми великими долонями і п р о в о д я ч и великим пальцем по вологих віях.

Контакт заземлюється, і Ріддл обережно піднімає одну з рук Гаррі, щоб покласти йому на груди. Гаррі відчуває, як вона піднімається і опускається, тепла під його долонею. Дихання Ріддла набагато повільніше за його, і Гаррі відчайдушно намагається зрівнятися з ним, *вдихаючи і видихаючи, вдихаючи і видихаючи.* Він майже взяв його під контроль, коли Ріддл випростовується, швидко роблячи крок перед ним. Він хапає ніж і відро з картоплею, тицяючи одне в руки Гаррі.

Наступної секунди у двері метушливо вбігає велика, огрядна жінка, брудний фартух натягнутий на її кругленький живіт. Вона або вагітна, або дуже товста, і її пухкий рот роздратовано кривиться, коли вона підглядає за Гаррі.

"Том", - докоряє вона, кладучи брудний пакет з чимось схожим на цибулю. "А це тоді хто?"

Зміна в характері Ріддла вражає. Лінія його тіла змінюється, руйнується сама собою, і коли він дивиться вгору крізь розкуйовджене блиск свого каштаново-чорного волосся, вражає те, наскільки іншим він здається. Зникла гордовита постава, швидкий, гострий погляд, а на його місці - сором'язливий маленький тринадцятирічний хлопчик.

"Це новенький. Німий", - тихо пояснює Ріддл, кидаючи на Гаррі швидкий погляд. Його очі сміються, хоча мова його тіла виражає розкаяння. "Він загубився, і я знайшов його посеред бійки між братами Граббами. Гадаю, вони його налякали, вони дуже сильно билися".

Кухарка втрачає частину кременю в погляді, коли дивиться на бліде обличчя й мокрі очі Гаррі. "Бідолашне курча, - кудкудакає вона. "Ці хлопці можуть бути такими злими, як старий чобіт, коли їм заманеться. Завжди сперечаються, завжди б'ються".

Вона витирає тильною стороною брудної долоні краплини поту, що виступили на лобі. На кухні тепло, особливо коли заходиш з вулиці.

Гаррі відчуває, що його шия волога.

"Я подумав, що він міг би мені допомогти, адже в нього немає інших друзів", - обережно каже Ріддл, киваючи в його бік. Гаррі розгублено дивиться на нього, не розуміючи, що йому потрібна підтримка.

Гаррі бере ніж і починає чистити картоплю, намагаючись "благати" очима. Ця ручна робота, що повторюється, нагадує йому про дім - він завжди спускався вниз і допомагав з їжею. Проникливі очі кухарки ловлять легкість, з якою він формує тонкі спіралі картопляної шкірки, і вона замислюється на мить-другу.

Обличчя Тома сяє, коли вона киває, зітхаючи. "Цього разу, чуєш? Це робота не для двох, Томе, і я не можу дозволити тобі приводити сюди випадкових хлопців. Що б сказала пані Амбридж, якби дізналася?"

Том відкриває рота, але кухар розреготався. "Я знаю, що вона м'яка з тобою, але вона не *така вже й* м'яка".

Поки кухар сновигає кухнею, готуючи їжу, Том продовжує смикатися, соваючись на своєму місці. Минає кілька хвилин бездумного чищення картоплі, перш ніж Гаррі розуміє, що потрібно повернутися спиною до кухаря, щоб не помітити пляму.

Розумно. Але він не повинен був давати Гаррі свій джемпер.

Він би віддав його назад, але він такий... теплий. Вперше за багато років йому тепло, і він задоволено згинає пальці на руках і ногах. Маленькі вікна кухні мокрі й запітнілі від спеки. Вони затерті й забруднені, як і решта приміщень у дитячому будинку - як і вся кухня. Дерев'яна підлога вищерблена і вм'ятина, а стіни брудно-помаранчевого кольору, який, на думку Гаррі, спочатку міг бути кремовим. Приміщення невелике, але функціональне, враховуючи, що воно розраховане на близько сотні дітей-сиріт.

Гаррі перестає озиратися і зосереджується на тому, що робить з ножем. Його мозок формує своєрідний ритм, повністю зосереджений на завданні. Це дозволяє йому пропрацювати свої відчуття і дає йому трохи більше опори, щоб поховати звук *хрускоту* десь глибоко-глибоко в пам'яті, замкненому разом із спогадами про крики і вогонь.

Через деякий час Гаррі вирішує, що він не проти. Вони збиралися вбити Редла. І справді, навіщо йому ще одна смерть?

Примітки до розділу наприкінці

Сюрприз!

приналежність

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

На диво, тіла знаходять лише після обіду.

Гаррі щойно закінчив мити останні надщерблені тарілки і повернувся на кухню, як до нього вривається кухарка у супроводі незнайомої маленької дівчинки. Ріддл зник - Гаррі не знає, куди - дуже доречно, бо жінка підходить прямо до нього і дивиться вниз, а її руки повзуть вгору, утворюючи маску на роті.

"Це не твоя провина", - тремтячим голосом шепоче вона, і дівчинка починає голосно плакати. "Але з братами Граббсами сталося щось жахливе, і ти їх більше не побачиш".

Серце Гаррі завмирає, але він пам'ятає про свою нову рішучість і намагається викреслити це почуття зі своїх думок.

Кухар більше нічого не каже, але, звісно, за вечерею чутки *розлітаються.* Він знову сидить поруч з Роном і Герміоною, але вони явно не залучають його до свого шепотіння. Можливо, це якось пов'язано з товстим синім джемпером, який він зараз носить, а можливо, це все ще залишки обережності після його попередньої сварки з Ріддлом. Гаррі думає, що це трохи іронічно, що потрапляння на поганий бік Ріддла і перебування в його милості, здається, викликає однакову реакцію.

У будь-якому разі, Гаррі це влаштовує - він все одно не надто долучається до розмови. Він сидить на жорсткій дерев'яній лавці з черствим хлібом і шматком сиру, опустивши голову, але нашорошивши вуха.

"...Ти жартуєш? Це точно був Ріддл, хто ще це міг бути?" "Ну, *я* чув, що

вони зробили це самі з собою."

"Не будь дурною, Герміоно. Вони, звісно, багато сварилися, але не були настільки дурними, щоб вбити одне одного. І взагалі, чому вони *обидва* мертві? Вони ж не могли вдарити один одного в один і той самий час!"

"Філч сказав, що це виглядало так, ніби один з них замерз на смерть, а інший помер від удару. Вони були там ще деякий час..."

"Так, я бачив з вікна на другому поверсі - їхні тіла дивно заклякли, а кров була вся застигла і сльотава".

Гаррі відчуває, що частково перетравлений хліб загрожує вивергнутися назовні, коли інші видають звуки захопленої відрази. Він перестає їсти і переводить подих, намагаючись вгамувати нудоту від жахливої картини, яку викликали ці слова.

Ейб втрутився. "Ставлю на Редла. Це навіть не питання", - рішуче киває він.

"Або ось цей", - каже Рон, напівсміючись, а потім замовкає. Гаррі майже впевнений, що Рон має на увазі його, і чекає, що хтось інший відповість... але чомусь усі замовкають.

Він кидає швидкий погляд вгору.

Обличчя Рона зблідло і виглядає так, ніби він проковтнув скло, а очі вирячилися. Гаррі розгублений. На секунду він думає, що це *він викликав такий погляд, бо* раптом усі довкола не дивляться в його бік.

Потім велика рука стискає його плече, великий палець втирає крихітні кружечки в м'язи на перехресті шиї. Гаррі підстрибує, крутиться, щоб побачити, хто це, хоча насправді це може бути лише одна людина.

"Гаррі". Рот Ріддла обертається навколо слова, поки воно не перетворюється на м'яке муркотіння, досить небезпечне, щоб решта за столом завмерла, завмираючи. Він посміхається. "Ходімо", - каже він голосом, що не терпить жодних заперечень. В його очах з'являється дивна сталь, від якої в Гаррі раптово пересихає в роті.

Якби він міг говорити, він би категорично заперечував проти того, щоб до нього зверталися, як до собаки. Натомість він кидає на Рідла гострий погляд, але вирішує підіграти. Ріддл, здається, в дивному кровожерливому настрої, з піднятими іклами. Це, мабуть, помітно й іншим, бо раптом ніхто не відірветься від їжі.

Жахливо усвідомлюючи, що на нього дивляться, він іде за Ріддлом до його трону в кінці столу, де лежить ціла буханка хліба, невеличкий шматочок шинки і гарний шматок сиру. Гаррі не має жодного уявлення, як Ріддл це все влаштував. Він бачить, як старші хлопці заздрісно дивляться на нього з-за свого столу, і відчуває легке тремтіння від страху.

Що він накоїв? Діти цілком очевидно бояться Ріддла, але Гаррі все ще залишається невідомим. І що ще гірше - *маленьким* невідомим, який не вміє говорити, який не має можливості розповісти Ріддлу, якщо щось трапиться.

І знову хвиля почуттів розсіюється, бо Гаррі згадує, що *йому вже байдуже*.

Він сідає поруч з Ріддлом, який посміхається до нього і підсовує тарілку. Гаррі вмирає з голоду - бурчання в шлунку було його постійним супутником останні кілька днів - і запихає шматочок шинки до рота. Вона солона і смачна, сповнена аромату, особливо у порівнянні з супом і кашею, які вони їдять більшість днів.

Очі Рідла темніють від задоволення, коли він спостерігає, як Гаррі поглинає намазку. "Ти занадто худий", - каже він, ковтаючи повний рот хліба, - "їж більше", - і Гаррі відчуває, як щось приємне і тепле скручується у нього в животі, і це не просто їжа.

*

Ріддл явно симпатизує йому. Насправді, слово "подобається", мабуть, не зовсім підходить. Гаррі вже давно зрозумів, що з того дня в снігу, коли Ріддл мив

кров з його рук, Гаррі став *його*.

Це кумедна ситуація, в якій він опинився, але, здається, він справляється. Він бігає за Ріддлом, сміється, коли той ганяється за бешкетниками, вишкірює зуби і гарчить на тих, хто намагається його скривдити (таких є небагато, але вони швидко вчаться).

Натомість Ріддл піклується про нього. Гаррі одужує і отримує більше їжі. Він може сам вибирати, що робити по господарству. Після уроків він може виносити пошарпані шкільні підручники із замкненого класу, щоб прочитати їх наодинці. Вночі після *інциденту* він заходить до кімнати і бачить своє ліжко, присунуте до ліжка Ріддла в кінці кімнати, пласку посудину для двох подушок і товсту ковдру.

(То ось куди він зник після того, як залишив Гаррі самого на кухні).

Гаррі ще не зрозумів, що зробило Редла таким, яким він є, та й розпитати його про це він не може. Він намагається прислухатися до будь-яких чуток чи пліток про старшого хлопчика, наприклад, про те, що сталося з його батьками, але, схоже, ніхто більше нічого не знає. Це цілковита загадка, тож Гаррі вирішує прислухатися до всього, що він може почути, що могло б слугувати зачіпкою.

Єдина проблема в тому, що ніхто не ризикне говорити про це при ньому. Гаррі вміє співпереживати, справді вміє. Навіть він не *довіряє* Ріддлу. Хлопчик так мило посміхається, завжди гладить його по голові, наспівує йому, гладить руки, плечі, але...

Але іноді, коли Гаррі рухається недостатньо швидко, він посміхається тією самою посмішкою, пальці його руки проходять по кістці Гаррі аж до крихкого конуса зап'ястя, доки не стискаються, міцним, караючим закляттям, і Ріддл нахиляє голову, задоволено спостерігаючи, як Гаррі перечіплюється через занімілі ноги, щоби йти за ним слідом.

Це та сама хватка, від якої він іноді прокидається вночі і з полегшенням дряпає її, виринаючи зі спогадів про гаряче помаранчеве пекло. Наступного дня на ньому залишаться синці, але йому байдуже, він любить натискати пальцями на сліди до болю, щоб нагадати собі, що це був лише сон. Ріддл ніколи нічого не говорить, і Гаррі не знає, який вираз обличчя він носить у непроглядній темряві, але він уявляє, як інший хлопчик дивиться на нього, доки виснажені, налиті слізьми очі Гаррі знову не заплющуються, і він не поринає у теплу ванну безсонного сну.

*

Гаррі лежить на брудній землі за три дороги від воріт сиротинця із заплющеними очима.

На дворі весна, і сонце шалено гріє, розмальовуючи сірий Лондон, примудряючись зробити місто трохи менш злиденним лише завдяки половинчастому освітленню. Він злякано розплющує очі, коли чує шепіт.

Ви не можете мені допомогти, - він витріщається на представників вищого класу, що проходять повз, але ті лише дивляться на нього з відразою і прискорюють крок.

Врешті-решт він їх вимикає, і його вуха реагують лише на крик поліцейського. Він їх ненавидить. Чому вони завжди вдають, що його не існує? Він не хоче бути привидом, він хоче бути *хлопчиком*.

У нього паморочиться голова, а в роті такий смак, яким він уявляє собі пальне: гіркий, кислий, надто теплий. Він відкидає голову назад і, намагаючись не виблювати, робить ще один ковток з темно-зеленої пляшки, затиснутої в руці. Залишилося лише кілька крапель, але Гаррі все одно жадібно злизує їх з губ.

Згадка про те, як Амбридж насміхалася з нього, спливає в пам'яті, і він шкодує, що в нього не залишилося спиртного. Як вона там казала?

"Це Божа кара за те, що ти зробив зі своїми батьками".

У неї не було доказів, що він вкрав свою справу з її офісу, хоча, звісно, він це *зробив,* але вона все одно потягла його на прочуханку. Гаррі не стільки хвилювали синці, скільки її слова, які він не міг перестати чути, відлунюючи в голові.

"Ти знаєш, хто ти, Поттер? *Мерзота*." Мерзота.

Найгірше те, що вона має рацію. Він має рацію. Він німий урод без голосу.

Не схоже, що він не намагався. До цього моменту він кричав, поки його обличчя не стало багряним, але нічого, крім розчарованого, глузливого повітря, здається, не виходило. Ось чому він вкрав свою справу. Він подивився на виписку, яку лікар дав Мамі Мінні, очі гарячково сканували майже нерозбірливі сині каракулі. Там було написано, що з його голосовими зв'язками все гаразд фізично. Лише "психологічний дефект", спричинений травмою.

І бути змушеним стояти там і слухати, як цей огидний згусток людської істоти говорить йому, що він неприродний, неправильний, *відповідальний*... розчарування наростало, поки не здавалося, що воно скручується в кожному пальці, все його тіло пульсує від збудженого напруження, поки він просто не зламався.

Розлючений, він прокрався через ворота і йшов безцільно, поки не помітив старого, який втратив свідомість на вулиці. Бажання зробити це виникло нізвідки, думка про те, що це може його вилікувати, поховала його глибоко в безсилій люті, яку він відчував. Пляшку було досить легко вирвати з брудної руки чоловіка. У нього могла бути будь-яка хвороба, він виглядав так, як і виглядав, але Гаррі знайшов провулок і влив усю гостру рідину у своє дурне, хворобливе горло.

Він ковтає, стискаючи рота, і намагається дихати крізь запаморочення. Чому людям це подобається? Йому треба виблювати.

Його очі ще заплющені, а тіло смикається. Він спав? Чи втратив свідомість? Він не знає, але раптом нудота подвоюється, і він встигає відкинути голову набік, перш ніж все повертається назад.

Рідина розбризкується на бруківку, коли його тіло намагається вивести алкоголь. Він стогне, хапаючись з а живіт, а з куточків його очей вислизають сльози. Його рот закисає від **ж о в ч і ,** **і** він знову слабко спльовує. Він помирає? Може, у нього алергія на алкоголь, а він ніколи не знав? Цегла на його спині холодна і незручна, але це все, що він може зробити, - притулитися до неї. Його очі знову заплющуються, і він думає, що, можливо, він може просто поринути в приємний темний сон і ніколи не прокинутися...

"Гаррі".

Він впізнає голос настільки, що робить мужнє зусилля, щоб моргнути. Зображення ліниво фокусується, все ще нечітке по краях. Якби Гаррі мав сили, він би, мабуть, здригнувся. Ріддл виглядає розлюченим, брови насуплені, а очі чорні від люті.

"Що ти зробив?" Холодна рука кидається вперед, щоб схопити його за щелепу, повертаючи її, поки Ріддл оглядає його обличчя. Гаррі, мабуть, виглядає розпатланим, але він не може знайти в собі сили перейматися цим.

Нічого, він намагається, але слово не виходить.

Ріддл все одно ігнорує його, роззираючись довкола, перш ніж помітити пляшку. Він нахиляється над Гаррі, щоб підняти її, але все, що бачить Гаррі, - це його плече, а чорна тканина затуляє його погляд. Ріддл підносить пляшку до розбризканого вуличного світла, щоб прочитати етикетку.

"Гаррі, - каже він повільно, - чому ти п'єш *віскі?*"

Гаррі закочує очі. Все навколо м'яке, сонце, його тіло, широка долоня Ріддла, що лежить на його шиї. Гаррі здається, що він спить.

Тиск трохи підвищується, достатньо, щоб боліло його хворе дихальне горло. "Скільки?"

Гаррі просто дозволяє своїй посмішці діяти як запитання, а очі примружує. Тепер, коли його вирвало і Ріддл тут, життя здається набагато кращим.

"Скільки, хм?" Ріддл вичавив із себе, дивлячись у провулок. "Скільки ти випив?"

Тіні подовжуються, обіймаючи стіни, і Гаррі розуміє, що він, мабуть, перебуває тут уже давно, бо вже точно вечоріє. Він опускає руку до половини пляшки.

Ріддл лається, і раптом світ рухається, коли він підхоплює Гаррі під руки і тягне його на ноги. Гаррі спотикається, б'ється плечем об цеглу і не може стримати крик болю, який він видає, коли його синці пульсують при зіткненні.

Руки Ріддла одразу ж опиняються поруч, підтримуючи його, і він без вагань задирає сорочку Гаррі, мовчки проводжаючи поглядом червоні лінії на його боках. Мовчання Ріддла гірше за його уїдливі зауваження, Гаррі знає це принаймні з останніх кількох

місяців.

Він сердито відсмикується від холодного дотику, незграбними пальцями спускає кофту. Ріддл нічого не каже, все ще дивлячись на місця, де під сорочкою проступають синці. Його кулаки повільно стискаються, і Гаррі зітхає, заплющуючи очі.

"Я хочу додому", - думає він, і його тіло здригається від зусиль втриматись на місці. Це майже комічно, і Гаррі без роздумів піддається бажанню сміятися, хихикає, нахиляючись ближче до Ріддла.

Довгі руки Ріддла обіймають його, і Гаррі на мить занурюється обличчям у м'яку шкіру його шиї, втираючись щокою в тепло. Запах знайомий, пряний і солодкий.

Ріддл щось бурмоче, і вони рушають, хитаючись, долаючи коротку відстань до головної вулиці, наче якісь незграбні чотириногі істоти. Якщо на них дивно дивляться, Гаррі байдуже, він надто зосереджений на тому, щоб триматися на ногах.

Гаррі не пам'ятає, як їм вдалося повернутися до його кімнати, але сходи до гуртожитку висмоктують з нього рештки енергії.

"Геть", - гукає Ріддл до інших хлопців, і двоє менших дітей, що сиділи на одному з ліжок, миттєво підхоплюються, щоб вийти з кімнати. Гаррі не надто розгубився, щоб не помітити огидних поглядів, які вони кидають у його бік.

Йому байдуже; вигляд матрацу переважає будь-який сором, який він може відчувати. Він іде прямо на нього, падає і згортається калачиком. Кімната світиться помаранчевим світлом з крихітного вікна високо вгорі, а звук вулиці ззовні заспокоює, як будь-яка колискова.

Час пливе, він пливе, десь між сном і неспанням. А потім на

ньому з'являється тягар.

Він панікує, рухи товсті й незграбні, але вже знає, що це марно.

"Ти сам винен, - шепоче Ріддл йому на вухо, - дозволь цьому статися". Його коліна боляче впиваються в руки Гаррі, щільно притискаючи їх до власного тіла.

Гаррі розгублений і наляканий, але навіть у напівсонному-напівп'яному стані він знає, що послух не закінчиться для нього добре. Іншого хлопчика видно лише наполовину, оскільки Гаррі закриває подушка, але ширина його посмішки викликає жах.

Тож він б'ється на животі, дригає ногами, як риба без води. Але

толку від цього мало.

"Як хочеш", - насміхається старший хлопчик, і тоді лінія болю простягається вниз по плечу Гаррі.

Це схоже на вогонь, на *укус,* але рота Ріддла немає! Він кричить, коли шок вирізає дірку в його животі - що він *робить*? - але спалах срібла біля його шиї змушує його одразу ж завмерти.

Натомість він скиглить, надто наляканий, щоб піднятися і звільнити Ріддла, коли його шкіра розрізається в черговому порізі. Все, що він може зробити, це заритися обличчям у подушку, щоб приглушити свої крики, чекаючи, поки Ріддл закінчить акт відплати, який він вигадав.

На той час, коли він закінчив, Гаррі вже плакав від утоми, і єдине, що його рятувало, - це кілька виснажливих гикавок. Але це ще не кінець: на спину Гаррі прилипає яскравий бризок чогось мокрого й пекучого.

Він кричить. Це віскі, він знає, що це віскі, він відчуває його запах.

Ріддл штовхає його, проводячи рукою по його волоссю, коли Гаррі тремтить. "Ти молодець", - шепоче він і, до тривоги Гаррі, притискається губами до болючої рани. Він відчуває язик, і дивне нудотне відчуття повертається назад. "Усе гаразд, тепер усе гаразд".

Ні! Він хоче кричати, але це вже занадто. Він п'яний, отруєний, сповнений невитраченого адреналіну, і...

І долоні Ріддла так заспокоюють, коли вони бігають по його спині, відстежують сліди, залишені тростиною. Знову і знову той самий шлях, аж поки затуманені очі Гаррі не заплющуються, а розум не відчалює.

У нього болить плече, постійний жахливий пульс, і він дуже хоче втекти.

Можливо, він уже спить, можливо, це просто сон, але йому здається, що тоді

говорить Ріддл. "Тільки я", - міг би він сказати, - "ти розумієш?"

І Гаррі не вірить, доки не чує шепіт: "Тільки мені дозволено робити тобі боляче".

*

Гаррі знадобився лише один день, щоб помститися. Наступного дня він, не гаючи часу, усамітнюється перед дзеркалом і вдивляється в роботу рук Ріддла. Його рот роззявляється від недовіри, коли він розглядає пошрамовану шкіру.

"*TR"* прорізає бліду шкіру його плеча, літери кутасті, але напрочуд акуратні, якщо врахувати, що більшу частину часу Гаррі гасав навколо.

Ріддл *підписав* його, як картину. Літери темно-червоні, запалені й набряклі, такі ніжні, що точно пульсуватимуть ще цілий тиждень. Гаррі думає, що це, мабуть, те, чого він хотів - тривале нагадування про своє покарання. Скільки б разів він не занурював сорочку в раковину, скільки б не тер її твердим шматком сірого мила, коричнева пляма на плечі сорочки не зникає.

Він дозволяє гніву наростати і наростати, поки він не стане болючим, кислим клубком у грудях. Він дозволяє люті заповнити його, виштовхнути нерви, які він відчуває, і

дістає складаного ножа звідкись, звідки він знає.

Ріддл ховає його під ліжком, засовує в рукав своєї піжами і бажає Ріддлу похмурої, мовчазної доброї ночі.

Він розпалює вогонь, все вище і вище, не даючи собі заснути, насторожений, пильний, навіть коли дихання Редла вирівнюється і його обличчя знову стає схожим на обличчя тринадцятирічного хлопчика. Гаррі прикушує язика, коли робить перший поріз, лінія "Н" тягнеться вниз, кров заливає його ще до того, як він закінчує. Ріддл одразу ж прокидається, вивертаючись так, що горизонтальна лінія посередині літери "Н" виходить без жодних зусиль з боку Гаррі - діагональна подряпина догори.

Старший хлопець шипить від болю, його пальці так сильно впиваються в зап'ястя Гаррі, що той ледь не випускає ножа. Гаррі вишкірює зуби, очі блимають у темряві. Він може або зробити все це зараз, або почекати, поки Редл знову засне, можливо, наступної ночі, можливо, післязавтра. Але
він закінчить його.

Переконання повинно бути очевидним на його обличчі, коли Ріддл розслаблено опускається на ліжко, витягнувши шию, щоб дати Гаррі більше простору для роботи. М'яке, тихе дихання інших хлопців триває, спокійний приплив крові, що просочується на простирадла, липкою червоною краплею стікає по білій спині. У місячному світлі мітка, яку зробив Гаррі, виглядає чорною, і він не може не задаватися питанням, чи вирізав він занадто глибоко, чи спалах білого кольору - це кістка, чи просто відображення світла.

Він, мабуть, зробив надто довгу паузу, бо Ріддл повертає обличчя, щоб

подивитися на Гаррі. "Тоді закінчуй", - каже він повільно, з викликом в

очах.

Гаррі сміється - вирішує звільнити те, що повзає, закривавлене, замкнене в його грудях - і ріже.

Примітки до розділу наприкінці

щиро дякую, що ви довели цей проект до майже 300 кудосів (wtf!).

Для тих, хто читав мої інші твори... мені дуже подобається писати цей, тому інші мої твори, мабуть, на деякий час відійдуть на задній план.

також, щоб ви знали, що, ймовірно, буде досить темно (якщо ви ще не помітили, лол)

випалюю це серце.

Гаррі прокидається від тьмяного лондонського світла. Воно брудне, намагається пробитися крізь пісок їхнього брудного маленького вікна, а кілька променів, які змушують його проникати, виснажено малюють себе на підлозі. Поруч спить Том. Ще рано, може, п'ята чи шоста година. У дитбудинку дивно, моторошно тихо в цей час, поки молодші діти не прокинулися.

У їхній кімнаті вже душно від літньої спеки, щілина у вікні замала, щоб пропустити хоч якусь подобу вітерця. Його спина липне до грубого простирадла. Ноги Тома сплуталися з його ногами, і Гаррі трохи відсувається, щоб подивитися на нього.

У свої сімнадцять він розкішний. Усіх, кого він зустрічає, він обводить навколо своїх швидких, спритних пальців - тепер Гаррі доводиться тягнути його за собою по вулицях, коли вони йдуть провулками для повій. Гаррі впевнений, що дівчата дражнять його, але його все одно дратує, коли вони хихикають і підморгують, с п у с к а ю ч и і б е з того відверту білизну. Том любить увагу, підхоплює Гарріну насупленість і підлабузнюється під неї.

Зараз його вії відкидають глибоку фіолетову тінь на півмісяці очей, вилиці різко нахилені донизу, щоб зустрітися з кутастою щелепою. Його темні брови ідеально розслаблені, і так він виглядає молодшим, м'якшим.

Повільно проводить кінчиком пальця по оголеній шкірі плеча Тома, дивуючись гладенькій текстурі, по якій пробігають мурашки. Він піддається бажанню п р о с т е ж и т и дві білі рельєфні літери, жахливо написані, але такі, що все одно виділяються. На роздратування Гаррі, Том торік підріс, як бобовий стовп, його плечі витягнулися до сильних, широких грудей, і він бачить це по тому, як шрами злегка розтягнулися, натяглися на м'язи.

"Милуєшся своєю роботою?"

Рука Гаррі застигає, і він дивиться вниз. Очі Тома розплющені, вони дивляться на нього з цікавістю та забавою. Гаррі киває і безсоромно посміхається, спостерігаючи, як куточки рота Тома теж піднімаються вгору.

"У тебе жахливий почерк", - позіхає Том, трохи потягуючись. Його руки хрустять, коли він здіймає їх над головою. Гаррі пирхає, трохи повертаючись, щоб показати свій шрам; почерк Тома не набагато кращий.

Том простягає руку і притискає до неї кінчик пальця, спостерігаючи, як білий слід від великого пальця зникає, коли кров приливає назад. Гаррі злегка здригається, йому стає гаряче. Він досі пам'ятає, як Том запхав закривавлені пальці Гаррі до рота, щоб той відчув смак того, що він зробив.

Том перевертається на Гаррі, перериваючи його спогади, і м'яко прикушує його щелепу. "Якою б спокусливою ти не була, я мушу йти", - бурмоче він.

Вони слухають, як до них починає долинати шум вулиці, крики, цокіт копит, і Гаррі

киває, простягаючи руку, щоб притягнути його ближче. Том, відкашлюючись, ковзає своєю долонею по долоні Гаррі.

Том притискається до грудей Гаррі, до його живота, ледь-ледь натискаючи, наче намагаючись утримати його на місці. Рот Тома рухається від його шиї до губ. Він посміхається, впиваючись поцілунком у м'яку вагу нижньої губи Гаррі. Їхня кімната здається трохи світлішою, хоча він не зовсім впевнений, що це через сонце, яке сходить.

"Будь чемним сьогодні", - дражнить Том, скочуючись з ліжка. "Не травмуй занадто багато сиріт, добре?"

Гаррі диявольськи посміхається і дивиться, як він натягує тонкі штани і сорочку. Його не перестає дивувати, що хлопчик, з яким він прокидається, - той самий, чиє ім'я змушує кімнату замовкнути, і кому люди бояться дивитися в очі.

Том сьогодні виглядає чимось схвильованим. У його погляді відчувається передчуття, ледь вловима енергія пульсує в тому, як він тримається. Гаррі ліниво запитує себе, чи це не тому, що він планує когось убити.

*

Все набагато гірше. Він вбиває когось, але тільки тому, що його затримали. Все ще більше ускладнюється тим, що чоловік, якого він зарізав, - *офіцер поліції*.

Гаррі знає про це лише тому, що стоїть на вулиці і читає стару книжку Роальда Даля, коли брудний вуличний їжак ледь не врізається в нього від того, як поспішно він біжить. Мабуть, йому дали гарний опис Гаррі, бо його карі очі стають широкими, і він одразу ж вимовляє повідомлення.

Зазвичай дорогоцінна книга залишається кинутою на землю, коли Гаррі йде за дитиною через важкі залізні ворота сиротинця на вулицю. Вони ухиляються від людської метушні, адреналін дозволяє Гаррі, вперше в житті, легко встигати за поворотами провулків, якими танцює дитина.

Поліцейський відділок - це страхітлива приземкувата бетонна будівля з двома чоловіками в уніформі, які стоять ззовні. Хлопчик ігнорує їх, веде Гаррі ззаду, де є бічні двері. Вони прослизають туди разом, і Гаррі знову веде їх коридорами, поки вони не потрапляють до камер. Якби Гаррі не був таким занепокоєним, він, мабуть, був би вражений тим, як легко цей малюк орієнтується в місті, але Гаррі забуває навіть подякувати йому.

Том сидить у камері з кількома іншими чоловіками, з носа тече чорна кров, а зуби вишкірені. Він припиняє крокувати, щойно побачивши Гаррі, його пальці миттєво стискаються в кулаки на ґратах.

Він одразу ж починає говорити, його темні очі кидають погляд на тьмяний коридор, де Гаррі відчайдушно притискається до заліза, що їх розділяло. "Я не знаю, скільки у мене часу", - каже він, і Гаррі ніколи не бачив його таким блідим. "Мене кличуть, любий. Я вбив одного з їхніх людей - єдина причина, чому в моєму мозку зараз не застрягла куля,

полягає в тому, що у них є

квоту дегенератів для заповнення". Том досить помітно ковтає свій гнів, злизує липку кров з губ. "У мене є кілька місяців тренувань у Гемпширі, а потім, цілком реально, я, мабуть, поїду до Північної Африки".

Гаррі безмовно хитає головою на знак заперечення. Том проводить рукою по незвично скуйовдженому волоссю, пильно дивлячись на Гаррі, ніби намагаючись запам'ятати все про нього. Знизу лунає г р ю к і т , і чоловіки в камері Тома нервово схоплюються на ноги, бурмочучи щось під ніс.

"Нам треба йти, шефе". Хлопчина, що купив його тут, неспокійно здригається і випльовує слова в тінь.

Не зважаючи на те, хто це бачить, Гаррі хапає Тома за пальці, стискаючи їх до синяків. Він навіть не відчуває, коли їх стискають сильніше у відповідь, але згодом побачить червоні півмісяці відбитків нігтів, які не належать йому.

Йому сімнадцять, це єдине, про що він може думати, йому всього лише довбані *сімнадцять*.

Хлопчик занепокоєно смикає його за руку, благально дивлячись на Тома. Гаррі, який відчуває, що його світ розвалюється, за долю секунди приймає рішення і хапає свій медальйон, зриває його з шиї і жбурляє в Тома крізь ґрати. Старший хлопчик бере його обережно, стискаючи в кулаці, наче рятівний круг. Він насувається так близько, як тільки може, хвилі темного, гіркого розчарування ллються з нього.

"Я знайду дорогу до тебе, малий. Обіцяю", - злісно каже він, втупившись у Гаррі очима.

Він не сумнівається в цьому.

Том киває дитині, не відриваючи погляду від Гаррі. Маленькі руки міцно стискають його зап'ястя, і хлопчик відтягує його від себе з дивовижною силою. Гаррі чує голоси, що наближаються, дозволяє своїм ногам слідувати одна за одною по коридору і спостерігає, як обличчя Тома стає меншим, а очі жадібно дивляться на Гаррі, коли він відходить.

А потім, раптом, він знову опиняється на вулиці, кліпаючи на світло і бажаючи, щоб його очі перестали сльозитися від яскравого світла.

*

Звісно, через рік Гаррі записується до армії.

Йому дуже боляче, він *явно* неповнолітній. Лисий лікар, який проводить огляд, сидить за обшарпаним столом, склавши зморшкуваті пальці, протягом кількох хвилин, намагаючись прийняти якесь внутрішнє рішення. Зрештою, коли Гаррі вже збирається встати, щоб піти і викрити це

Він втомлено зітхає, дивиться на нього з чимось схожим на жалість у тьмяних блакитних очах і підписує бланки, а той підписує.

Гаррі не може стримати тріумфальної посмішки, що розпливається на його обличчі, коли він виходить з лікарні. Він не може повірити, що це так просто; напевно, на фронті все набагато гірше, ніж пишуть у газетах. Він навіть не хоче повертатися до дитячого будинку. У нього вже є все необхідне в рюкзаку, а крім того, він прагне якнайшвидше втекти від вибухового дощу, що падає над задимленим Лондоном. Їм також потрібен простір: гуртожитки зараз переповнені, вщерть заповнені дітьми з мертвими очима, які більше не плачуть.

Наступного дня Гаррі дозволяє штовхатися, коли заходить у переповнений потяг, повний молодих людей, які прагнуть померти за свою країну.

Тригодинна подорож потягом минає в миготінні зеленого та золотого. До цього моменту Гаррі вже багато років не виїжджав з а м е ж і Лондона, і він не може відірвати погляду від розмитих пагорбів і полів, що проносяться повз нього. Він бачить вдалині стадо крихітних, схожих на мурашок корів, великі, красиві дуби з вогняним осіннім листям, маленькі струмочки і подекуди почорнілі залишки будинків. Незважаючи на прохолоду в повітрі і гучний шум двигуна, він тримає вікно навстіж відчиненим, щоб відчути смак сільського вітерцю. Він так відрізняється від смогу лондонських металевих машин, солодкий і чистий, і з кожним вдихом він відчуває, як його легені дякують йому.

Усе закінчується надто швидко. Вони прибувають на військову базу, і його одразу ж занурюють у похмуру реальність країни, яка перебуває у лещатах найгіршої війни, яку коли-небудь бачив світ.

Щойно вони проходять через ворота, починається страхітливо організований хаос. Там, мабуть, тисяча інших новобранців, а Гаррі вже відчуває себе заблудлою вівцею. Він з усіх сил виконує вказівки, які йому вигукують, збирає форму, черевики, інші дрібнички та реєструється.

Їх ведуть довгим коридором у потворних бетонних бараках (утилітарних і пофарбованих у дивний синій колір яєчної шкаралупи зсередини), перш ніж кілька чоловіків, включаючи Гаррі, вибиваються зі зграї збуджених новоприбулих у гуртожитку 22.

Гаррі ділить велику куполоподібну кімнату з 27 іншими дітьми, більшість з яких, здається, приїхали раніше за нього. Вона дивно схожа на спальні кімнати в сиротинці, і тому Гаррі не надто задоволений відсутністю приватності. Єдине ліжко, що залишилося, знаходиться в кінці кімнати, на верхній полиці. Чоловік, що лежить під ним, здається, не надто ним цікавиться, лише бурмоче привітання і продовжує натягувати на себе простирадла. Він товстий, неймовірно високий, з оливковою шкірою і каштановим волоссям. Гаррі не знає його імені.

У них є п'ять хвилин, перш ніж у двері заходить молодий чоловік і кричить, щоб вони вишикувалися в лінію і слідували за ним. Гаррі стає позаду, намагаючись увібрати в себе все і швидко засвоїти.

Через півгодини він бачить, як зціплює зуби, коли жмути чорного волосся падають на

підлогу. Воно зливається з килимом світлого, каштанового, чорного і навіть рудого волосся, яке ніхто не потрудився підмести. Від цього йому стає трохи погано. Він не має уявлення, як виглядає, дзеркала немає, але голова здається дивною і холодною, і йому доводиться стримувати себе, щоб не підняти руку і не провести нею по шкірі голови.

Він озирається на решту. Щось у поголених головах робить чоловіків несподівано старшими і злішими, і поки він чекає, поки решта його взводу закінчить, він швидко розуміє, що він точно наймолодший.

Їх відводять назад до кімнати, де наказують роздягнутися, одягнути форму і знову вишикуватися в шеренгу. Гаррі вивертається з одягу, ігноруючи своє порівняно худорляве тіло (особливо порівняно з сусідом по койці, який є *величезним)*, і дивиться вниз на свій старий, пошарпаний одяг, що залишився зім'ятим на підлозі. Раптом він перестає бути його одягом. Він не пасує цьому стриженому, втомленому хлопцеві, якому, за всіма ознаками, вже не шістнадцять, а вісімнадцять.

У тиші всі неспокійно ворушаться, коли реальність поступово занурюється в них. Озираючись навколо, вони раптово перетворилися з цивільних на солдатів протягом години, і кожен все ще бореться з катастрофічною зміною ідентичності, намагаючись не виглядати настільки нервовим, наскільки, безсумнівно, відчуває себе.

Молодий чоловік, який вів їх, киває їм і звертає увагу, коли у двері заходить великий кремезний чоловік років сорока. Його коротке чорне волосся пронизане сивиною, а очі світлі, але пронизливі, коли вони миттєво зупиняються на Гаррі. Можливо, тому, що його зріст спричиняє помітний провал у черзі.

"Заради Бога, я ж казав їм припинити приводити до мене дітей", - голосно бурмоче він, проходячи повз. Кілька призовників тихо сміються, але більшість занадто знервовані, щоб відкрити рота.

Гаррі звужує очі, хоча не може бути надто роздратованим - зрештою, він неповнолітній. Йому краще бути обережним. Він вже розмовляв з кількома ветеранами про те, чого очікувати, і всі поради були майже однаковими: не висовуватися, не привертати до себе уваги, наполегливо працювати і просто робити те, що тобі кажуть.

"Так", - вигукує старший чоловік, очевидно, задоволений своїм візуальним оглядом. "Мене звати сержант Доуз, і тепер я твій пан, господар і довбаний командир, зрозумів?"

Усі бурмочуть "так, пане", і очі Доуза загоряються. Гаррі починає підозрювати, що згодом він змусить їх вигукувати це слово.

"Хлопці, ви щойно зробили перший крок до того, щоб стати членами найславетнішої бойової сили світу. Це означає, що у мене є вісім тижнів, щоб зробити з вас таких людей, якими пишалася б Його Величність - йому потрібні *машини для вбивства, а* не жалюгідні кістляві виродки на кшталт вас".

Доуз проводжає кожного з них поглядом, обходячи вздовж і впоперек. Гаррі знає, що це необхідно, це частина гри, але він не може перебороти в собі неприязнь до старшого чоловіка. Його постійні крики дуже неприємні.

"Це, - каже він і показує навколо вказівним пальцем, - не буде довбаною прогулянкою в парку. Буде *важко*. Ти будеш ненавидіти це - ти будеш плакати, ти будеш ламатися, ти можеш навіть спробувати піти. Але мені наказано тримати тебе тут і зробити з тебе божество.

боязкого, люблячого свою країну члена британських збройних сил, який вбиває німців. І це я зроблю".

Гаррі зберігає прямий вираз обличчя, але внутрішньо він закочує очі. Весь цей вишкільний табір не лише для того, щоб навчити їх практичним навичкам і тому, як вбивати своїх ворогів. Йдеться про дисципліну - розбити тверду шкаралупу того, що вони думають, що знають про себе, і навчити їх, що вони ні хріна не знають.

Частина Гаррі хотіла б просто заплющити очі і прокинутися в Північній Африці, але думка, яка тримає його на ногах, полягає в тому, що Том теж міг би через це пройти. Гаррі може уявити, як він стоїть тут, гарне обличчя, освітлене голеною головою, вираз спокійний, але очі темні і блищать обіцянкою чогось жахливого. Гаррі не здивувався б, якби той, хто опинився по інший бік від нього, так і не закінчив базову підготовку.

Він стискає кулак, ковтає повітря і повільно видихає його, поки Доуз продовжує свою

тираду. Ось ким він буде, рішуче думає він. Він буде Томом.

битися

Як і передбачалося, базова підготовка - це пекло.

Кожен довгий, виснажливий день починається з оркестру стандартних будильників, що вириваються у спільне пронизливе виття, коли їхні колективні стрілки вибивають п'яту. Гаррі прокидається, скочується з ліжка і приєднується до решти буркотливих новобранців, щоб протягом години прибирати їхні гуртожитки, доки лінолеум не засяє сліпучо-блідо-зеленим кольором. Потім вони намацують свій спортивний одяг і нервово шикуються для перевірки кімнат - улюбленої частини дня Доуза. Гаррі має віддати йому належне, він ніколи не буває таким винахідливим у своїх образах, як під час цього жахливого щоденного ритуалу. Він ніколи не вдається до фізичного насильства - йому це н е потрібно. За наказом він може змусити новобранця віджиматися доти, доки його не знудить або він не знепритомніє.

Після прибирання вони тренуються. Майже завжди це відбувається в якійсь розширеній, економічно ефективній формі
Це може бути що завгодно - від подолання смуги перешкод на час до багатогодинного бігу, обтяженого повним стандартним спорядженням, а також звичайні присідання, віджимання, випади і т.д.

Зазвичай до кінця дня Гаррі так болить, що якби він не був таким виснаженим, то не зміг би заснути через *біль* у всьому тілі. Найгірше йому доводиться з ногами: щоб взути стандартні шкіряні черевики, потрібен час, а бігати з спітнілими, вкритими пухирями та мозолями ногами - це агонія, доки він не втратить чутливість пальців на ногах і п'ятах.

Вони вчаться поводитися з різною зброєю, як найкраще кидати гранату та копати окоп. Вони тренуються вдягати протигази посеред ночі, коли їх будить Доуз із криком "*Газ! Газ! Газ!"*. Вони вчать кілька основних слів німецькою, російською та італійською, вчаться розрізняти винищувачі та бомбардувальники за звуком. Гаррі точно знає, як далеко він може зайти, перш ніж світ закрутиться і потемніє.

Це до біса жахливо, але його втішає думка про те, що якщо Том зміг, то й Гаррі зможе.

*

Гаррі дуже рано стикається з невеликою перешкодою на шляху до свого плану.

Він змушує своє тіло боротися за виконання вправи, бере себе в руки і продовжує, навіть коли фінішує останнім і коли інші новобранці насміхаються над ним за те, що він трясеться під час останніх підтягувань. На щастя, ще досить рано, і всі ще з'ясовують межі, і ніхто не хоче переступати їх занадто далеко. Гаррі знає, як це відбувається: він виріс у середовищі, де кожен був сам за себе. Треба було боротися за свою їжу, за своє ліжко і за своє місце в ієрархії, і він знає, що через пару тижнів

Коли нервозність вщухне, люди почнуть його випробовувати. Він є гарною мішенню: молодий, худорлявий і *німий, чорт забирай*. Це запрошення.

Тому він дивується, коли зазнає невдачі в чомусь, що не стосується фізичної частини. Гаррі зазвичай один з найшвидших, коли справа доходить до уроків "війни" та *вкрай* поверхневих основ стратегії і військової тактики, які вони отримують.

Саме цього ранку, через тиждень, вони виходять на бетонний майданчик, який, здається, наполовину прилаштований до частини стрільбища. Пофарбовані бетонні блоки (які, на думку Гаррі, є сидіннями) розташовані нерівним півколом. Бур'яни борються за повітря, визираючи з-під плит на підлозі і надаючи навколишньому середовищу приємного занедбаного вигляду. Вони захекані, ще рано, шоста ранку, а вони бігли всю дорогу сюди.

Сідаючи в кутку, Гаррі вслухається в тихий жарт кількох чоловіків; слухати, як вони підколюють один одного за хропіння, висміюють чийсь ірландський акцент або розмовляють про життя вдома, дуже розслабляє. Насправді, день надзвичайно гарний, безхмарне блідо-блакитне небо з присмаком диму, що пронизує прохолодне повітря.

Його думка змінюється, коли він розуміє, для чого вони тут. Завдання просте: навчитися розбирати пістолет і збирати його назад до того, як спрацює секундомір.

Просто, правда?

Гаррі витрачає на десять хвилин більше часу, ніж будь-хто інший у його підрозділі, щоб розібрати і зібрати гвинтівку.

Десять хвилин - це небагато, але відчуваючи на собі двадцять пар очей, які пильно дивляться на нього, а його пальці намагаються знайти зачіпки, він починає відчувати перші паростки тупої тривоги, що проглядають назовні. Гаррі не з тих, хто відчуває жаль, це марна емоція, але він не може не думати про те, чи дійсно зараз був правильний час для того, щоб піти до армії. Чи варто було чекати ще рік, до сімнадцяти?

Він миттєво закриває питання. Ні. У Тома може не бути ще одного року.

Хтось ззаду, коли його рука ковзає по стволу гвинтівки, каже щось дурнувате й дріб'язкове про те, що йому треба ще трохи потерти ствол, і він зможе потренуватися на ньому. Це досить поганий натяк, але Гаррі дивиться на них так злісно, що вони негайно замовкають.

Це відчуття лише посилюється з плином часу, коли їхні заняття тривають. Минула лише година, а потім ще одна пробіжка, але скільки б він не намагався і що б не робив, його пальці натикаються на дрібні уловки, і він не може втримати в голові послідовність дій. Гаррі не звик нічого робити повільно, і він відчуває, як горять його щоки. Він не збентежений, радше роздратований. Чому він не може зрозуміти? Навіть найтовстіший з них - Біскер, без сумніву, - може зробити це за відведений час.

Інші чоловіки забувають про неї, бо їх поглинають щоденні справи, а він не може піднятися на приманку. Немає сенсу дражнити його, бо він ніколи не відповідає. Навіть Доуз

Гаррі просто оцінююче дивиться на нього, коли чоловік поруч зітхає і показує йому, як це зробити ще раз.

Гаррі ненавидить, коли люди вважають його дурнем. Ненавидить настільки, що цілеспрямовано не спить цілу годину після того, як вимикають світло, чекаючи, поки звуки хропіння і ворушіння тіл заповнять кімнату. Це боротьба - сон кличе його, наспівує йому блаженно-заціпенілу пісню сирени. Зазвичай це єдиний час за день, коли він дозволяє собі думати про Тома, про те, як Гаррі вкладається в м'яку западину між ключицями, як він пахне домом, як він так спокусливо посміхається гострими, небезпечними зубами.

Але не сьогодні. Гаррі спускається тонкою металевою драбиною, дуже тихо і дуже повільно, продираючись крізь підлогу й не звертаючи уваги на високі стовпчики ліжок. Він звик вислизати зі спільних кімнат; вони з Томом вночі робили набіги на кухню і зламували замок на дверцятах холодильника.

Він іде до найближчої комори з гвинтівками - вони, звісно, розряджені, тому їх дуже легко знайти - і хапає найближчу з них. Похмуро сідає спиною до дешевої поштукатуреної стіни і механічно починає її розбирати.

*

Наступного дня він ходить, наче уві сні. Зважаючи на кількість вправ, які вони виконують, йому потрібна мізерна кількість сну, відведена для відновлення. Але минулої ночі він витратив сором'язливу кількість часу на те, щоб розібрати цю кляту штуку, а потім ще півгодини на те, щоб зібрати її назад.

Наступної ночі він робить це знову.

Він трохи заспокоюється, коли весь процес займає всього тридцять хвилин, цього разу, і починає запам'ятовувати порядок.

Наступної ночі він скоротив час до десяти хвилин - трохи нижче середнього, але, безумовно, далеко не так погано, як було на початку.

Четверту ніч поспіль, коли він намагається вислизнути, він тільки-но навшпиньки заходить у свою звичайну кімнату для тренувань, як хтось смикає його за руку і тягне вбік. Якби Гаррі не був німим, він би розбудив усю казарму своїм переляком. Кружляючи навколо, він вже готовий був завдати удару, коли зрозумів, хто це.

Це його сусід по парті: Льюїс.

Як і Гаррі, Льюїс у своєму армійському жилеті кольору хакі, туго натягнутому на груди, що нагадують стовбур дерева, і вільних шортах для сну. Він позіхає. "То ось куди ти ходиш щоночі, Поттер", - тихо каже він, обводячи поглядом ряди зброї навколо Гаррі. "Хм."

От лайно. Гаррі хоче відшмагати себе. Чому він думав, що зможе спуститися по клятій драбині і не розбудити чоловіка внизу? Він не знає, що робити - Льюїс не вражає його особливою ворожістю, але хлопець - велетень, йому за тридцять, на кожному сантиметрі товсті м'язи. Він може розчавити Гаррі, як муху, одним пальцем.

"Ти скажеш мені, що ти тут робиш, чи мені піти і покликати Доуза?"

Гаррі розуміє, на що це схоже, і намагається зобразити категоричне "ні". У відчаї він хапається за пістолет, хитає головою, коли Льюїс втрачає сонний вигляд і трохи відступає назад, на межі.

Гаррі присідає навпочіпки на підлогу і так швидко, як тільки може, розбирає річ і збирає її назад. Це займає у нього три хвилини, і до кінця він пітніє.

Він кидає погляд угору і завмирає. Льюїс дивиться на нього з величезною посмішкою, яка пожирає лайно, і він хихикає, починаючи плескати в долоні.

"Ну, я ніколи, Поттер", - здивовано каже він, дивлячись на пістолет, перш ніж взяти його з Гарріної руки й оглянути. Він поводиться з ним, як людина, що тримала зброю все життя, а не як той, хто навчився за останній тиждень. Це розпалює цікавість Гаррі - йому цікаво, ким був Льюїс, коли був цивільним. Може, якимось поліцейським? Чи членом банди?

Гаррі не може повірити, що це сталося, але в ту ж мить він позіхає. Позіхання вислизає, поки він дивиться на іншого чоловіка, і він миттєво затуляє йому рота, але вже надто пізно.

На його подив, Льюїс лише розсміявся, примруживши очі. Він опускає пістолет р а з о м з іншими і вказує на двері. "Я б сказав, що ти зробив достатньо, хлопче. Йди і поспи".

Гаррі киває, сподіваючись на власну посмішку. Льюїс здається йому жорстким, але справедливим - гарною людиною, хоча й трохи тихим.

Він клацає язиком, коли Гаррі проходить повз нього, дивлячись у землю. "Ти нагадуєш мені мого сина. Він приблизно твого віку - скільки йому, п'ятнадцять? Шістнадцять?"

Гаррі хитає головою і показує всі свої пальці, а потім ще вісім. Це відверта брехня, і Льюїс без жодних сумнівів викриває її.

"Звісно, що так. А я король Англії", - саркастично каже він, піднявши густі брови.

Гаррі лише посміхається.

*

Хлопці знають його як німого, і поки що він напрочуд мало отримував за це лайна від сержанта з вишколу. Може, тому, що всі знають, що він занадто молодий, щоб бути

тут, навіть якщо ніхто не каже

Так. Можливо, їх просто турбує війна і похмура реальність того, що менш ніж за два місяці вони підуть воювати з нацистами, жахливо не підготовленими. На превеликий жаль, Гаррі *виявився* найслабшим. Це не становить великої проблеми, аж поки вони не досягають четвертого місяця і він не розуміє, що Доуз якимось чином приховує від них, як він може зробити життя Гаррі ще гіршим.

Усе починається в понеділок вранці, коли Доуз вишиковує їх о четвертій ранку в нижній білизні на подвір'ї. Сьогодні сержант виглядає особливо веселим, і Гаррі відчуває страх, що застряг у горлі твердим, нестерпним клубком, коли він стоїть там, тремтячи і розгублений.

"Ну що ж, новобранці. Я впевнений, що вам цікаво, чому ви стоїте в черзі тут, на пронизливому холоді, замість того, щоб, загорнувшись у теплі ліжечка, спати своїм дорогоцінним сном". Він розсміявся і пильно подивився на одного з новобранців, який мав ніс, схожий на цвітну капусту, і густі брови. "Бог свідок, Біскеру це потрібно".

До честі Біскера, його обличчя залишається порожнім.

"Цього тижня ми сформуємо з вас повноцінний підрозділ. Зараз ви, мабуть, думаєте: "Що, в біса, ви маєте на увазі, сержанте Доуз?". Його очі блищать, і, можливо, це Гаррі здалося, але він, здається, дивиться на Гаррі. "Відтепер ваші індивідуальні показники не мають жодного значення. Вся справа у вашій командній роботі. Це означає, що коли я попрошу вас щось зробити... я не зупиню таймер, доки кожен у вашій команді не виконає з а в д а н н я . Ви прокидаєтеся разом, їсте разом, срате разом і спите разом. І будь-яке покарання, якого зазнає один з вас, має бути розділене між усіма вами".

Гаррі підводиться на ноги і намагається не виказувати свого виразу обличчя, хоча відчуває, як колективна увага його взводу прикута до нього. Вони, мабуть, думають про те саме, що й він.

Він повністю в лайні.

*

Це досягає апогею через три виснажливі дні. Їхні активності на цілий день вичерпуються - по суті, це довга, виснажлива прогулянка з усім спорядженням вгору і вниз по пагорбах, перш ніж вони розбивають табір біля річки. Хоча зараз початок жовтня, погода не по сезону гарна, але те, що здається удачею, дуже швидко перетворюється на прокляття.

П'ять годин - і Гаррі задихається, очі сльозяться від поту, що стікає з них. Йому дуже жарко, сонце б'є постійними білими сліпучими променями, але їм не дозволяється знімати свої уніформістські куртки. Інші новобранці вже давно перестали розмовляти, бо почали підйом, і все, що може робити Гаррі, - це ставити одну ногу перед іншою і повторювати за ними. Він стоїть у кінці шеренги, сповнений рішучості не відставати, не зводячи очей з Льюїса, який іде трохи попереду.

Плюнувши в кущі, Гаррі відкручує кришку пляшки з водою, робить короткий ковток теплої рідини з металевим присмаком, коли раптом відчуває, що коліна підгинаються. На секунду його засліплює яскраве світло, а потім він приходить до тями на підлозі, відчуваючи на язиці присмак зернистого бруду. Минає кілька секунд, перш ніж він усвідомлює, що втратив свідомість, і він дозволяє собі проклинати свій вік. Більшості чоловіків за двадцять, вони худорляві й повільно досягають найкращої фізичної форми. Гаррі все ще росте, не звиклий до фізичної праці. Він не є непридатним, але він змарнілий і блідий, навіть якщо за останні кілька місяців він набрав чималу кількість м'язів.

Він відкашлюється від смаку і піднімається на коліна. На його жах, черга зупинилася, і він бачить, як остання чверть групи роздратовано дивиться на нього. Доуз виглядає захопленим, спускається вниз, де Гаррі, насупившись, намагається звестися на ноги. Він уже знає, що буде далі.

"А це що таке, Поттер? Вирішив трохи подрімати?" - насміхається він,

схрестивши руки. Виродок навіть не дихає.

"Хлопці, якщо Поттер втомився, давайте його трохи розбудимо?"

Тепер у підрозділі Гаррі відчувається виразний вбивчий запах, і він ковтає його, хитаючись на ногах і молячись усім богам, які тільки є, щоб не знепритомніти знову.

"Я хочу 100 стрибків з кожного з вас. О ні, тільки не ти, Поттер." Доуз сміється над недовірливим поглядом Гаррі. "Ні, ти відпочивай. Нехай твоя команда допоможе тобі", - каже він з удаваною стурбованістю, жестом запрошуючи Гаррі сісти на узбіччі заростої кущами стежки. "Ви ж не заперечуєте, хлопці?"

Гаррі дивиться, як ціла шеренга чоловіків проклинає і плює на землю, перш ніж почати вправу. Це звучить комічно легко, але реальність зовсім інша: стрибати вгору і вниз у повній формі, з наметами, спорядженням і гвинтівками - нелегке завдання. У більшості з них майже закінчилася вода, і це затримує їхній час, щоб дістатися до наступної ділянки потоку.

Він змушений спостерігати, як кілька чоловіків зупиняються, щоб прогнати запаморочення, деякі з них бурмочуть собі під ніс. Він чує щонайменше три "та пішов *ти, Поттер",* перш ніж останній чоловік закінчує, важко дихаючи і хитаючись на ногах, і вони можуть продовжувати.
Це матиме наслідки, але поки що Гаррі намагається триматися прямо і рухатися.
Льюїс кидає на нього стурбований погляд, але нічого не каже.

*

Дощ б'є по тонкій плівці його крихітного одномісного намету так, наче це Армагеддон. Час від часу спалахує блискавка, перетворюючи все на чорно-білий рельєф і пробуджуючи його від тремтливої дрімоти, в яку він встиг поринути. Ймовірно,

протягом наступної години його змінять на варті, і він майже з нетерпінням чекає на це.

Принаймні, це зупинить зростаюче розчарування від того, що йому не вдається виспатися, коли це єдині короткі години, які він має для цього.

Гаррі тільки-но встиг зануритися у щось схоже на тишу в голові, як його вуха нашорошилися. Він чує мокре шкрябання десь там, у темряві, але відкидає його у своєму повільному, виснаженому мозку. Це, мабуть, дерево, або хтось пустує, йдучи попісяти. Гаррі заплющує очі і намагається знову поринути в забуття.

Здається, що наступної секунди на нього щось лягає зверху, мокре і пахне **м о к р о ю** собакою. Гаррі відскакує, миттєво намагаючись вилізти зі спального мішка і вибратися з-під нападника, ким би він не був. Він чує сміх, низьке, грубе хихотіння і розуміє, що це людина - і їх двоє. Його кров застигає в жилах, а боротьба посилюється. Якщо їх двоє, то якщо він не зможе швидко відбитися від них, йому кінець.

Вони навіть не намагаються затулити йому рота долонею - та й навіщо? Натомість його безцеремонно виривають зі спального мішка, боляче стискають руки за спиною.

"До біса зручно, чи не так?" - бурчить хтось, коли з Гаррі починають зривати форму. Його сорочка застрягла на плечовій кістці, і наступний сильний ривок, здається, ледь не вивихнув її. "Навіть не треба затикати йому рота".

Ще один сміх. "Так, а звідки нам знати, що він *не* хоче?"

"Мабуть, так і є - поглянь на нього, цілий день так мило дивиться на нас своїми великими зеленими очима". Вони навіть не намагаються говорити тихіше, і з черговим спалахом намет спалахує гарчанням, і Гаррі бачить брудне, вкрите потом обличчя Біскера, білки його очей виблискують. Він посміхається, спустивши руку зі штанів, і Гаррі нарешті розрізняє голос того, хто тримав його руки за спиною.

Це Томпсон. Якби Гаррі не відчайдушно не намагався завадити тому, що вони планують зробити, він би, мабуть, здивувався - хлопець здавався досить милим, якщо не сказати трохи сором'язливим, вісімнадцятирічним юнаком з мишачим волоссям і тихим голосом.

Це робить свою справу, той факт, що цей маленький *клятий* підліток думає, що йому це зійде з рук, що Гаррі йому дозволить. Він подвоює свої зусилля, грюкаючи ліктем назад.
З деяким задоволенням він чує болісний стогін, а потім хтось ляскає його по обличчю, і на секунду він бачить зірки.

Він впивається нігтями скрізь, де тільки може, кусає все, що може знайти - тканину, шкіру, пальці. Його зуби вдаряються об щось тверде, і в роті з'являється солоний присмак. З огидою він випльовує кров, перш ніж впасти на тверду землю.

"Мій довбаний палець! Ти, німий *виродку!*" Це слово супроводжується ударом ногою в живіт, сила якого впивається в ребра з достатньою силою, щоб вибити повітря з його легенів.

Його штани спускаються, і на секунду Гаррі думає, що це кінець, що *його зґвалтували, і він нічого не може зробити, і йому хочеться вбити їх усіх, зрівняти з землею все це*

довбане місце і спалити його...

Раптом вага спадає з нього, двоє чоловіків видають подвійний писк несподіванки, коли їх піднімають і викидають з намету під дощ. Гаррі чує удар кулаком і наступний стогін болю. Він задихається і намагається поправити свій одяг, дивлячись вгору.

"Чому б вам обом не піти до біса? Довбані педики."

Голос відповідає величезній, випуклій фігурі перед ним, і Гаррі розуміє, що це Льюїс. У нього промайнула думка, чи знає Льюїс, що він більший "педик", ніж будь-хто з них, що він ділив ліжко з іншим хлопчиком останні шість років свого життя, перш ніж полегшення накриває його, і він починає трястися від нього.

Дві тіньові фігури підводяться на ноги, з їхніх вуст вириваються прокльони, вони хитаються, ковзаючись у багнюці, і тікають геть.

"Вони мали б знати краще", - Льюїс з огидою спльовує вбік. Він присідає навпочіпки, наполовину в наметі, тепер недбало заляпаному брудом. Він зазирає всередину до Гаррі, оглядаючи його на предмет травм.

Гаррі відчуває, що одна сторона його обличчя палає, шкіра навколо лівого ока набрякла і ніжна на дотик. Коли він витирає рот, тильна сторона його руки закривавлюється. Все, що він може зробити, це кивнути.

Льюїс серйозно киває у відповідь і зачиняє кватирку, даруючи Гаррі добру ілюзію усамітнення. Гаррі зіщулюється в глибині намету, на спальному мішку, і, не кліпаючи, спостерігає за входом.

Він знову не спить.

звільнений

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Коли Тома до смерті нудить від безглуздої крові, крові та болю, на які йому доводиться дивитися день у день, він дозволяє собі думати про хлопчика, якого він залишив позаду.

Том *завжди* вважав Гаррі прекрасним, з того самого моменту, як він повернувся до свого сирітського гуртожитку, знуджений до нестями, і натрапив на маленьке люте хлоп'яче дитинча, яке дивилося на нього таким гнівним і *сумним поглядом*. Гаррі - його найулюбленіший скарб, ось уже шість чи сім років (хоча срібний ланцюжок, що висить у нього на шиї, завжди притулившись до його серця, посідає важливе друге місце).

Найбільше Том сумує за тим, що не може дивитися в його очі. Зелені та яскраві, такі комунікабельні. Том завжди міг сказати, що відчуває Гаррі, за емоціями, які вирують у цих двох маленьких кам'яних басейнах, що дивляться на світ

Том зітхає. Війна - це жахливо. Він не обов'язково заперечує проти вбивств, а л е н е т а к , я к інші чоловіки. Вони прокидаються вночі, дряпають себе за волосся, лепечуть, плачуть і говорять про привидів. Том не має жодних докорів сумління, коли обриває чиєсь життя. Іноді це може бути весело, просто подивитися, що станеться і як далеко можна завести людину, перш ніж вона зламається. Йому подобається бути останнім, що вони бачать, що йому вдається покінчити з живою, дихаючою людською істотою, яка містить цілий всесвіт думок, почуттів і сподівань, що дзижчить. Це дає йому відчуття влади, бути тим, хто може покінчити з усім цим так *легко* - все, що потрібно, це крихітний ніготь свинцевого сплаву пробити маленьку дірочку в їхньому мішку зі шкіри, плоті та кісток, і тоді їхнє життя виливається червоними струмками, поглинається...
жадібним піском.

Смерть - це природно. Це, мабуть, найприродніша річ у житті: воно має колись закінчитися. Все, всі помирають. Том слухає одного з університетських професорів у своєму взводі. "Том", як він сам себе називає, існує лише тому, що певна кількість атомів наразі впорядкована певним чином. Він існує завдяки дивній випадковості, що з усіх можливих способів їхнього р о з т а ш у в а н н я , вони стали на свої місця *саме так*. Чому він має сердитися, якщо вони розлітаються або розпадаються? Він просто вдячний за те, що вони взагалі його сформували, хоча б на мить.

І саме тому їм з Гаррі судилося бути разом. Усе це сталося в той самий *час, коли* атоми Гаррі сформували його. Атоми Гаррі та Тома, очевидно, мають якийсь дивний зв'язок. Можливо, вони стали частиною одного цілого в якийсь момент минулої вічності, а можливо, вони просто зроблені з одного будівельного блоку. Але як би там не було, Гаррі і Том однакові, вони - *одне ціле,* ідеальні. Це очевидно вже в тому, що вони існують (по-перше), і що вони роблять це одночасно (по-друге), в одному місці (по-третє). Їх зустріч - космічна розкіш.

Іноді Том задається питанням, чи знає Гаррі, що він всюдисущий, що він, наче хвороба, постійно сидить у потилиці Тома і глибоко в його серці. Він насичує щастя Тома, його смуток, гнів, апатію. Він обволікає душу Тома зсередини, наче гаряча, липка олія, забруднюючи її собою.

І тоді він не може втриматися від сміху. Звісно, Гаррі знає. Тому що Том, безумовно, є і в Гаррі: вирізьблений на шкірі його плеча, в тканині його істоти.

Він знову зітхає і стріляє. Він навіть не здригається від гучного вибуху, просто безпристрасно спостерігає, як чоловік, на якого він дивився, падає на землю, його кітель вже заляпаний коричневими плямами, а кінцівки нарешті розслабляються від пазуристих агонії.

"Люба, - наспівує він собі під ніс, б'ючи ногою по тілу, щоб переконатися, що чоловік мертвий, - почекай на мене, я йду".

*

Гаррі бачить свій шанс і користується ним.

Для Біскера він хоче чогось болючого, чогось принизливого і зневажливого, як те, що він планував для Гаррі. Він не турбується про час, насправді він був готовий почекати, поки вони відпливуть (зрештою, смерть буде набагато легше замаскувати серед тисячі інших), але це майже як посмішка долі над ним.

Він знову в кінці лінії, плентається позаду Льюїса, а вони продовжують йти вперед, все вище і вище і вище. Цього разу це більше через вибір, ніж через те, що Гаррі не готовий - він не хоче, щоб хтось був позаду нього, хоче бачити їх обох, далеко попереду.

Біскер і Томпсон не дивляться йому в очі і не наближаються до нього. Особливо після того, як Льюїс взяв на себе обов'язок супроводжувати Гаррі в цей останній день їхнього походу. Він з деяким задоволенням відзначив, що ніс Томпсона розбитий, губа розсічена, а палець Біскера зім'ятий і обмотаний халтурно накладеною пов'язкою. Так їм і треба.
Сам Гаррі має жахливий синець під оком, кольору холодного заходу сонця, а його ребра болять, якщо він занадто швидко крутиться.

Вони йдуть уздовж гребеня пагорба, з одного боку якого ліс, а з іншого - крутий спуск, де відкривається вид на нескінченні блідо-зелені плями англійської сільської місцевості, лінії та хребти якої перетинаються, наче величезна яскрава ковдра. Маленькі вусики білого диму в'ються до м'якого ранкового неба з будиночків розміром з мурашку.

Це тихо, спокійно красиво.

Він озирається на дерева ліворуч, його очі бігають по темно-синіх тінях, що вкривають рослинність, відстежуючи найменший рух - зрозуміло, що він трохи нервує. Трохи далі протікає невеличкий струмок, навколишній шум майже забувається в їхньому диханні та *краплях* поту, що стікають по скронях.

Гаррі не встигає озирнутися, як розуміє, на що він дивиться: трохи далі безпомилково

видніється величезна постать мертвої тварини. Його серце підскакує, і він піднімає очі, щоб побачити Льюїса, який вислизає з-за рогу і зникає з поля зору.

Ідеально.

Гаррі кліпає, а потім кидається до лісу, намагаючись діяти якомога тихіше і швидше. Він падає на коліна, не звертаючи уваги на те, що земля і крижана вода просочуються крізь жорсткий матеріал. Це мертва вівця - кучеряве кремове хутро вкрите личинками та брудом. Гаррі не **встигає затулити** рота, хоча від запаху сльозяться очі. Вона мертва щонайменше тиждень, її нутрощі витікають у воду струмка.

Відкрутивши металеву кришку пляшки, Гаррі випиває стільки чистої води, скільки може, а решту виливає назовні. Він морщить ніс, але слухняно тримає пляшку нижче за течією від гниючої тварини, спостерігаючи, як чиста вода заливає її, наповнюючи до країв. Швидко закрутивши її, Гаррі засовує назад за пояс зі спорядженням і вибігає з лісу, не озираючись. Він виривається на денне світло, повертається на стежку і швидко крокує, наздоганяючи інших.

Льюїс чекає на нього за поворотом і піднімає брови, коли бачить, що Гаррі наполовину біжить угору. Старший чоловік задумливо дивиться на свої мокрі коліна, але нічого не каже.

Вони продовжують йти ще кілька годин, поки не зупиняються на обід на трав'янистому плато. Повітря наповнюється звуками людей, які скидають з себе рюкзаки та ремені зі спорядженням, розминають затерплі кінцівки. Доуз кричить на людей про щось, ходить навколо і дає вказівки, як розпалити маленькі вогнища, на яких буде готуватися їжа. Гаррі змушує себе втамувати спрагу і озирається в пошуках своєї мети.

Він використовує свій шанс, як тільки Біскер повертається, щоб сказати щось одному з інших
рекрутів. Він повільно пробирається крізь смугу перешкод з людей і мішків, а потім вдає, що спіткнувся. Пляшка з водою вислизає з його рук і котиться поруч з потворним, товстим чоловіком. Гаррі, не гаючи часу, нахиляється і підбирає її, але Біскер дивиться на нього і насміхається.

"Знову за Поттером?" Його очі жорсткі й холодні, і він видає коротку задоволену посмішку, коли Гаррі повертається до нього обличчям, і в поле зору потрапляє його синці на щоці.

Натомість Гаррі дозволяє своєму порожньому погляду опуститися на палець Біскера.

Усмішка іншого чоловіка зникає з його обличчя. Він намагається встати, але Гаррі відтягує Льюїс, який підкрався ззаду. Він трохи підштовхує його, щоб той рухався назад до місця, де вони залишили свої речі, і Гаррі слухняно слідує за ним.

"Що ти робиш, намагаєшся посварити його?" здивовано шипить Льюїс, щойно вони опиняються поза зоною чутності. "Ти хочеш померти, Поттер?"

Гаррі сідає на тверду землю, розв'язує сумку і занурює руку, щоб дістати невеликий пайок. Він знизує плечима, роблячи довгий ковток води, і щосили намагається не посміхатися.

*

Все хороше приходить до тих, хто чекає.

Біскер вже починає виглядати трохи блідим, коли вони починають спуск до бази. Нічого особливого, але він був одним з перших на підйомі, і чим далі вони йдуть, тим більше він відстає, явно випереджаючи інших. Гаррі мстиво сподівається, що в другій половині дня стане спекотніше.

Томпсон тримається дуже стримано. Недоумкуватий підліток, очевидно, намагається уникати його, нервово поглядає спочатку на Гаррі, а потім на Льюїса, коли вони зустрічаються поглядом.

Він знає, що поводиться жадібно і поспішає, але коли Томпсон зупиняється, щоб сходити в туалет, Гаррі просто не може втриматися.

Ідіот вирішує, що маленький плаский виступ на схилі пагорба - чудове місце, а Гаррі з огидою спостерігає згори, як він озирається і спускає штани вниз. Він ніби *хоче, щоб* Гаррі це зробив. Можливо, він підсвідомо *знає,* що марнує кисень, і таким чином просить про допомогу?

Гаррі вміє ходити безшумно, рухатися непомітно і невидимо. У т а к і моменти він мусить бути вдячний своїй вузькій статурі та маленькому зросту. Вкотре він пірнає подалі від групи і крадькома спускається вниз. Звідти підкрастися до Томпсона майже до болю легко. Він сидить навпочіпки на шорсткій сірій землі, відвернувшись від наближення Гаррі, і тихо наспівує собі під ніс. Гаррі дуже легко зробити випад вперед і завдати короткого, ефективного удару ногою в спину.

Жилава сила в ногах Томпсона насправді досить дивовижна. Замість того, щоб впасти прямо, як планував Гаррі, хлопчик робить дивний краб-шаффл, ковзаючи по кам'янистому краю виступу і розгойдуючись. Він кружляє навколо, видаючи крик, і, коли його руки змахують, нігті боляче роздирають шкіру Гаррі на обличчі.

Гаррі зціплює зуби і *штовхається,* використовуючи всю вагу свого тіла і свого рюкзака.

Це чудова мить - світить сонце після вчорашнього дощу, а відлуння крику - найсолодша музика, яку Гаррі коли-небудь чув. Томпсон падає не так вже й далеко, але досить далеко і під таким незручним кутом, що Гаррі чує важкий хрускіт його шиї, що складається під головою, яка врізається у вапняк з такою силою, що миттєво утворюється червона калюжа. Він дивиться вниз, коли тіло смикається, і видає легку задоволену посмішку, глибоко вдихаючи свіже сільське повітря.

Гаррі весело піднімається на пагорб, і йому вдається непомітно повернутися в кінець групи - вони розійшлися, почувши крик, і в плутанині він прослизає назад.

Можливо, це зарозуміло і небезпечно, але він навіть не намагається вдавати здивування, коли знаходять тіло.

*

Вони повертаються до казарми на дві години пізніше, всі чоловіки такі ж мовчазні, як і Гаррі, і такі ж сірі, як Біскер, який з настанням ночі виглядає все гірше і гірше. Біскер, вочевидь, розпускає язика, бо люди продовжують кидати на Гаррі перелякані, недовірливі погляди, але йому байдуже. Здається, у нього з'явилося нове прізвисько, яке чоловіки тепер бурмочуть собі під ніс, обходячи його. Ніхто, окрім Льюїса, не хоче підходити надто близько, і Гаррі не забуває солодко посміхатися до них усіма зубами.

Тепер його називають "*пекельним псом",* і Гаррі на секунду дивується, як дивно це схоже на те, як його називали в сиротинці. Невже він справді кричить біблійним гнівом для більшості людей? Майже кожен у піхоті має прізвисько, це майже як обряд посвячення, але трохи кумедно, що він, здається, знову отримав прізвисько, яке пов'язане з дияволом.

Гаррі зітхнув. Пекельний пес.

Що ж, він сумує за своїм дияволом; йому цікаво, що б Том подумав про це... він, напевно, був би в захваті.

Роздумуючи над цим, Гаррі повертається з холодного вечірнього душу і саме розвертається, щоб зайти до гуртожитку, як раптом помічає щось краєм ока. Сержант з муштри - висока нерухома тінь, що непорушно чекає біля дверей його кімнати.

Його очі, трохи проникливіші, ніж Гаррі вважав раніше, схоже, затримуються на довгій червоній подряпині, що вигинається навколо його щелепи, яскравій від шоку, який він пережив під час душу. Гаррі дивиться на нього, коли той робить кілька кроків ближче, розмахуючи чимось на пальці.

Стерильне світло від смужки на стелі спалахує, і Гаррі розуміє, що це стандартна пляшка з-під води, металевий циліндр з вм'ятинами. Доуз простягає її йому з дивним виразом на обличчі.

"Поттер. Здається, ти забув це", - дивно каже він. На автопілоті Гаррі простягає руку і бере його, з трепетом віддаючи честь, коли Доуз киває.

Гаррі опускає очі й намагається зберегти рівний вираз обличчя. Це його пляшка з водою - та, яку він дав Біскеру. Він знає це, тому що на дні пляшки все ще є слово *POTTER,* який він подряпав, коли вперше отримав його.

Сержант починає йти геть, аж раптом зупиняється, руки вільно звисають по боках. Гаррі спостерігає, як його пальці стискаються в кулаки. "Рядовий Біскер зараз срє кров'ю і блює кишками в лазареті. Лікар дзвонить до Вайля... навряд чи він доживе до ночі".

Гаррі перестає дихати, чекаючи.

Доуз дивиться на нього. "Просто подумав, що тобі варто знати", - каже він, відходячи.

Примітки до розділу наприкінці

Оскільки кілька людей запитали - ні, Гаррі не буде німим протягом всієї історії. Сподіваємося, вам сподобався Tom POV!

перерва

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Його так нудить від *піску*.

Вона вкриває все: його їжу, руки, вранці втирається у вії. У нього свербить шкіра голови, і коли він розчісує нігтями своє (коротке!) волосся, ця клята речовина легким струменем сиплеться вниз. Це неминуче, він розтирає всюди, де тільки можна, сирість і потертості, як і сонячні опіки на кінчиках його носа та вух. Крем для засмаги від армійської комісії видають як золото - густа, каламутна рідина, що пахне антисептиком і, за збігом обставин, перетворена на щось на кшталт пілінгу, бо пісок якимось чином потрапляє й у флакони. Але він не дає їм горіти, і тому цінується чомусь вище, ніж сигарети. Гаррі щоранку слухняно ляскає ним по шиї, обличчю та ключицях. Тисячі ітерацій білих бризок розлітаються по його тонкій пустельній уніформі, але в цей момент їхні світлі сорочка і штани кольору хакі настільки вкриті пилом і брудом, що це все одно якось зливається з навколишнім середовищем.

Він перебуває в Північній Африці вже сім місяців, а Ель-Агейла - два тижні. Після того, як вони відтіснили італійців, їм наказали припинити наступ, щоб війська союзників змогли вийти до Греції, де вони вкрай необхідні. І, чесно кажучи, Гаррі думає, що їхні найкращі танки та обладнання повільно викачують для цієї мети. Але він не знає напевно, оскільки команди зараз більше схожі на китайський шепіт. Потрібна ціла епоха, щоб поширився будь-який наказ, і тому зараз всі вони просто крутяться навколо, відчуваючи знайомий низький рівень стресу, який був постійним супутником відтоді, як вони приєдналися до Кампанії в Західній пустелі. Потенційна загроза бути підстреленим або зарізаним у будь-який момент може зробити це з вами.

Якщо чесно, Гаррі відчував себе дещо заціпенілим відтоді, як ступив на континент. Уся ця війна абсолютно безглузда. Він вбиває хлопчиків, він вбиває старих - батьків, братів, дядьків, синів. Він стоїть осторонь і нічого не відчуває, поки невинні потрапляють під перехресний вогонь і гинуть діти. Більшість людей, яких він вбиває, насправді нічого йому не зробили - вони просто народилися не на тому боці цієї війни. Вони звичайні люди, але їх загнали в клітку брехні та пропаганди. Вони не нацисти, Гаррі навіть не думає, що їм є діло до євреїв. Їм не *подобається те, що* вони роблять.

Це наштовхує на певні роздуми. Простіше кажучи, більшість людей не мотивовані потребою руйнувати і завдавати болю. Більшість людей можна довести до такого рівня анімалізму лише через прагнення захистити людей, яких вони люблять, і цінності, які вони цінують. Він дивиться в обличчя наляканого шістнадцятирічного підлітка, молодшого за нього, і твердо знає, що у цього хлопця *не було вибору*. Але він все одно вбиває його, тому що це і є боротьба за ідею.

Він робить єдине, що може: зберігає спокій і продовжує. Продовжує стріляти, бігати, трястися, засинати вночі, сверблячи від піску та вічної спраги. Він був

Він так довго був оточений іншими чоловіками, що вже забув, як звучить тиша. Але це не має значення, бо з кожним днем він на кілька сантиметрів наближається до Тома.

Коли Гаррі думає про те, як він був наляканий, коли вони вбили його братів, на другий день перебування в сиротинці, як він боявся, що його викриють, йому хочеться сміятися. Тоді він думав, що потрапить у пекло, що якщо хтось коли-небудь знайде докази, його відправлять гнити у в'язницю. Тепер він знає, що є речі, гірші за в'язницю, і, можливо, це банально, але він може з упевненістю сказати, що вже пройшов через пекло. Він вбиває більше днів, ніж не вбиває - без розбору, до такої міри, що більше не відчуває ні радості, ні гострих відчуттів, ні гострих відчуттів. Зараз це більше схоже на завдання, на галочку, яку він повинен поставити, щоб просунутися далі.

Йому цікаво, чи так само з Томом... але іншому хлопчикові це завжди подобалося більше. Він завжди знаходив спосіб зробити це особистим.

"Гаррі!"

Гаррі підводить очі від того місця, де він намагається зашити розрив на потертому коліні штанів. Його погляд переходить на інший бік багаття (він навмисно не дивиться на нього, сідає якомога далі і намагається затамувати подих від диму, коли віє легенький вітерець), туди, де якийсь незнайомий чоловік з дитячим обличчям і м'якими блакитними очима манить його до себе, і очі в нього пузиряться від сміху.

Гаррі зітхає. Льюїс стоїть поруч із незнайомцем, з рум'яними від алкоголю щоками і посміхається, як ідіот.

Він піднімає брову і опускає штани. Зараз він у своїй запасній парі, і вони йому замалі. За останній рік він підріс, хоча все ще не зовсім той, кого можна назвати "високим". Скоріше, він нарешті досягнув межі середнього зросту.

"Гей, Гаррі, Льюїс сказав, що ти пройшов весь цей шлях, щоб знайти свого друга?" Крихітка злегка коверкає слова, посміхаючись. Гаррі бореться з бажанням закотити очі. Клятий Льюїс і його балакучий рот.

Чоловік, про якого йде мова, незграбними лапами відбиває вказівні пальці незнайомця. "Я не робив цього, Хазе", - каже він, слова набігають одне на одного, як доміно. "Я лише сказав, що ти шукаєш свого хлопця - і запитав Джонні, чи знає він про Загадку.

Думка про те, що це може бути той самий Джонні, якого Ріддл нібито відлякав, щоб Гаррі мав ліжко, викликає у нього посмішку, і, на жаль, Джонні сприймає це як заохочення.

"Хто-небудь? Наш любий пекельний пес шукає Загадку.

"О, зачекайте, що має око, але не може..."

"*Відвали від* Чемберса", - бурчить хтось, і група чоловіків вибухає хихотінням, коли чоловік, який говорив перед цим, відкриває рота, ображений.

"Я просто..."

"У будь-якому разі, - різко перебиває Джонні, робить ще один ковток зі своєї металевої фляги на стегні і плює у вогонь. Вночі тут стає дивно холодно, незважаючи на те, що пісок і небо

пухирі протягом дня. "Хтось із вас, потворних хлопців, знає загадку? Ні? Високий, чорнявий, трохи дивний, трохи тихий. Десь такий, як цей." Він махає рукою на Гаррі.

"Але високий", - додає Льюїс, і хтось пирхає.

Вони знову поринають у тишу, прислухаючись до нічного тупоту піхоти. Розмови, сміх, брязкіт металу, звук наметів, в які застібають блискавки і залазять. Зараз це досить заспокійливий фоновий шум, і Гаррі навіть не чує його, якщо не змусить себе прислухатися.

Гаррі відкручує кришку власної фляги на стегні і робить ще один ковток. Дешеве віскі обпікає по дорозі вниз. На смак воно нагадує бруд, але від нього серце відчуває себе трохи менш розірваним і закривавленим.
Він віддалено пише літери "HP" у гарячому сухому повітрі, і Льюїс

помічає це. "О, так. У нього на спині вирізано "HP", завдяки Гаррі".

Гаррі іноді задається питанням, чи варто було ділитися цією таємницею з Льюїсом. Це було однієї ночі, коли куля зачепила його ребро, коли він повертався, і він думав, що помре. Він пам'ятає своє мокре обличчя, закривавлені руки, які перев'язували глибоку, запечену рану на боці,
Льюїс відмовляється від своєї частки пайки віскі, щоб дозволити Гаррі втопити свій абсолютно брудний
довбаний *страх.* Він був слабкий і наляканий, і тремтячими руками, зі сльозами, що капали на сторінку, надряпав, кого він намагався знайти, просячи Льюїса, якщо він помре, *знайти Тома*, він повинен знати, Гаррі повинен сказати йому, що йому *шкода,* що він намагався знайти тебе, але *не зміг.*

Він виблював свої кишки і втратив свідомість, а наступного дня помер єдиний чоловік з підрозділу Гаррі, якому відірвало ноги до пояса, і Гаррі бачив, як він подивився вниз і побачив, що половина його тіла відсутня.

Віскі йому більше не було потрібне. Але було приємно іноді випити, коли йому хотілося, щоб світ став тихішим.

Він вириває́ться зі своєї холодної ностальгії, коли з'являється їхній лейтенант. Він виглядає втомленим, і якимось чином навіть більш втомленим, ніж вони. Проте його форма все ще напрочуд чиста, а сірі очі каламутні, коли він оглядає, як вони схоплюються на ноги і віддають честь.

"Вільно", - каже він, його голос звучить чітко, майже всупереч його зовнішності. "Чи є серед вас Поттер, Льюїс і...", - він опускає погляд на якийсь папірець у своїй руці, - "Пітерс?"

Гаррі, Льюїс і Пітерс в унісон роблять крок уперед, бурмочучи "сер" і обмінюючись переляканими поглядами.

"Гаразд. Іди за мною", - каже він і йде геть. Гаррі стає на коліна і хапає свій пістолет, розмахуючи ним через плече. Кілька жирних чорних комах дзижчать йому в обличчя, і він роздратовано відмахується від них.
Він буде щасливий, якщо більше ніколи не побачить жодної мухи.

Якийсь незнайомець гукає зліва від нього, тихим голосом, якого він не впізнає. "Поттер..."

Він не дослухав речення до кінця, бо в цей момент з нізвідки вискакує їхній капрал і грубо тягне його на ноги. Він молодий, щойно з корабля, і це видно з його незграбної агресії. А ще він рухається, як довбаний ніндзя - Гаррі взагалі не помітив, як він з'явився.

"Боже, ти ж не п'яний?" - з огидою запитує він, штовхаючи мапу в його бік. Гаррі хитає головою, і Льюїс теж. Гаррі насторожено дивиться на нього: він точно п'яний, хоча, здається, швидко тверезіє.

"Гаразд, чудово. Ну, тоді йди", - коротко каже він, пробираючись крізь рюкзаки та гвинтівки, і швидко поспішає за лейтенантом.

Вони прямують до одного з офіцерських наметів, де стоїть лейтенант з незнайомим невисоким чоловіком. На зеленій стіні прикріплена карта, і Гаррі не може втриматися, щоб не роззирнутися, заінтригований. Це досить простий намет, але на імпровізованих полицях нагромаджено до біса документів, а меблі тут трохи доглянутіші, ніж у них. Жовті лампи на стінах відкидають на кімнату хворобливе, бліде світло, трохи схоже на лікарняне. Гаррі совається, перекладаючи вагу між ногами, поки вони чекають на розмову офіцерів.

У них є завдання, - пояснює капрал із суворим обличчям. Воно досить просте, але серйозне - втекла група італійських військовополонених, і їм вдалося прихопити з собою дистанційний детонатор. Вони не м о г л и в т е к т и надовго, але щойно підняли тривогу, і їм потрібна група, щоб вбити їх і забрати обладнання.

Ніхто з них не сперечається про сумнівну моральність цього - це війна. Шанс італійців розчинився.

Вони повертаються до наметів, одягаються і переконуються, що у них достатньо боєприпасів. Їм дають компас і мапу і вказують правильний напрямок, але більшість чоловіків на цей момент можуть орієнтуватися за сузір'ями. Засушливе небо глибокого темного індиго, абсолютно пласке і поцятковане крихітними зірками; вночі воно зазвичай абсолютно ясне, і Гаррі миттєво знає, в який бік північ, лише за світлом, що видніється над ними.

Гаррі змушує Льюїса випити пінту теплої мідянистої води перед тим, як вони вирушають, і змушує його з'їсти сухий пайок. Все має бути добре, адже вони мають гвинтівки, а італійці, вочевидь, ні, але Льюїс все одно почувається неспокійно. Хоча це має бути нормально - вони все одно зазвичай добряче напідпитку йдуть у бій, бо це єдине, що змушує їх йти під *відкритий вогонь*.

*

Вони знаходять їх після двох годин ходьби, кожен ковзкий піщаний крок вимагав більше зусиль, ніж слід. Їм вдається підкрастися до них, тримаючи трьох на мушці. Ніхто ще не хоче стріляти - вони не очікували, що вони такі молоді, а італійці ще зовсім діти, які стоять на колінах і кричать мовою, яку ніхто з них не розуміє.

Вони обмінюються тривожними поглядами, мовчки сперечаючись про те, як вони збираються це зробити, коли Льюїс хапає одного з них за шию, щоб підняти на ноги, а маленький покидьок кричить і витягує ніж.

Лезо входить, і Гаррі клянеться, що відчуває кожну вену, яку воно розрізає. Час сповільнюється: Льюїс завмирає, роззявивши рота, а потім задихається, його обличчя втрачає колір за три удари серця. Червоний колір починає витікати, і він хитається назад, жахливий, спотворений мокрий звук хрускотить у глибині його горла, коли солдат висмикує лезо.

Серце Гаррі зупиняється, а потім знову починає битися з такою силою, що його аж трясе.

"Ні, ні, ні". Він чує слова свого друга, заціпеніло дивиться, як Пітерс з криком стріляє з гвинтівки, і хлопець випускає крик перед тим, як впасти, все ще посміхаючись. Його друзі падають на коліна, опустивши голови на підлогу. Вони знають, що вони вже мертві.

Льюїс дивиться на Гаррі, але йому здається, що друг його не бачить. Його порожній погляд такий сумний, виблискує у слабкому світлі, а коли він відкриває рота, щоб заговорити, його зуби заплямовані червоною кров'ю. Частина слини витікає маленькими бульбашками, падаючи на його щетину, а потім - потім відбувається якась дивна зміна.

За останній рік Гаррі достатньо разів бачив, як помирають люди, щоб знати, як це виглядає.

Щось кричить у його грудях, щось таке сильне, глибоке і жахливе, що Гаррі мало не згинається від болю. Решта солдатів звертаються до нього швидкою, уривчастою італійською мовою, благаючи, а Льюїс падає на гарячу землю, його тіло більше не містить його нахабної посмішки та добрих, терплячих рук. Гаррі відчуває, як щось глибоко всередині нього ламається, і раптом світ стає таким, яким він ніколи не був раніше.

Він ніколи не відчував такої злості - навіть коли в нього забрали Тома, навіть коли Біскер роздирав на ньому одяг і лапав його. На диво, не спекотно. Гаррі почувається абсолютно спокійним, оповитим льодом і дивним чином заціпенілим. Навіть коли він дивиться на тіло Льюїса, розкинуте в негідному безладі під ним, горе вислизає крізь пальці, як пісок, а серце повністю завмирає в грудях.

Він обертається і дивиться на двох хлопчиків, чує, як слова вилітають з його рота жахливим, іржавим хрипом.

"Я вб'ю тебе", - каже він, і спокій цих слів лякає його не менше, ніж сам факт, що вони прозвучали з його вуст.

Примітки до розділу наприкінці

Що ж, це була досить депресивна глава... (я кажу собі кожну довбану главу)

бачив

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі плаче. У нього болить голова і живіт, і все навколо здається туманним і далеким, ніби він дивиться вгору крізь глибоку воду. Його очі горять і печуть від спеки, а кінцівки не перестають тремтіти від холоду.

Він знає, що дуже хворий. На превеликий жах Мумми Мінні, сиротинцем ходить хвороба, яка вчепилася в дітей і вичавлює їх досуха, перетворюючи на засохле лушпиння або й ще гірше. Чотирьох дітей вже поховали, і Амбридж у відчаї - вона почала замикати їх у "карантині", якщо вони хоча б чхнуть.

Гаррі цілий день просидів у цій крихітній кімнаті сам, замкнений, як собака. Вранці він знепритомнів, коли мив підлогу, і вони, глянувши на його біле обличчя, відвели його в дальній кут будівлі, зв'язали і запхали всередину.

Він вивертається з клубка, в який згорнув свої кінцівки, відкидаючи з обличчя вологе волосся. Він міг би заприсягтися, що чув крики - чи то був лише дзвін у голові?

Двері відчиняються, а Гаррі настільки одурманений, що навіть не здригнувся, лише тремтяче дихає ротом, спостерігаючи сонними повіками, як Том вривається всередину. Його обличчя палає люттю, і Гаррі ледь не плаче від полегшення. Якщо він помре, то хоче принаймні мати змогу попрощатися.

Том шепоче його ім'я і сповзає в ліжко, ніжні руки пробираються під плечі Гаррі і легко затягують його до себе на коліна. У свої тринадцять років Гаррі маленький і худорлявий, і Том може підхопити його надто легко. Тіло іншого хлопчика тепле, і від нього пахне затишком. Гаррі ховає своє гаряче обличчя в його плече і скиглить через запаморочення від раптового руху. Прохолодні руки проводять по його щоках, розмазуючи сльози, а потім ненадовго зупиняються на лобі, і Гаррі чує, як Том вимовляє прокляття.

"Гаррі. Гаррі, прокинься", - лагідно каже Том, але Гаррі здається, що в його голосі чуються нотки паніки. "Як довго ти тут сидиш, любий?" - запитує він, беручись рукою за підборіддя, щоб підняти голову.

"Доброго ранку", - бурмоче Гаррі, а потім: "надто спекотно".

Він думає про те, що не хоче залишати Тома самого, що якщо той помре, то буде боротися до останнього, щоб повернутися і переслідувати його, щоб принаймні у нього залишився Гаррі. Гаррі не *хоче вмирати*, це *несправедливо* - і він не усвідомлює, що говорить це вголос, доки Том фізично не трясе його, ніби не може зупинитися.

"Ти не помреш", - палко обіцяє йому Том. "Я не дозволю тобі, чуєш мене?"

Гаррі знаходить у собі сили посміхнутися. Як і Том, він настільки впертий, що навіть така дрібниця, як смерть, напевно, не зупинить його.

Том підносить чашку з водою до губ Гаррі, підносить її до маленького хиткого столика, але той не має сили навіть ковтнути. Він не хоче пити, в усякому разі, він уже такий ситий і такий жахливо слизький.

Виникає пауза, і Гаррі з лихоманкою затуманюється в голові, аж раптом Томові губи опиняються на його вустах. Гаррі шоковано розтуляє губи - чому саме *зараз,* коли він кипить від лихоманки і ледве може ясно мислити?

Але тут рот Тома розтуляється, і в горло Гаррі потрапляє прохолодна вода. Він рефлекторно ковтає, і Том відсторонюється. Знову якийсь тихий рух, а потім він повертається, і ще один ковток проштовхується крізь губи Гаррі. Він слухняно дозволяє воді ковзнути в горло, зосереджується на відчутті Томових рук, що обіймають його, на тому, як інший хлопчик якимось чином притлумлює біль.

Том міцніше стискає його в обіймах. "Я тебе вилікую", - шепоче він у волосся Гаррі, і Гаррі стає трохи легше від цих слів, настільки, що він повертає голову, щоб поцілувати Тома в щоку, перш ніж впасти від виснаження.

Він чує, як Том трохи сміється, але це звучить дивно, занадто грубо, щоб бути чимось іншим, окрім страху.

Гаррі падає, віддаючись німій порожнечі сну, тепер, коли Том тримає його, прив'язуючи до землі.

*

Він здригається, повертаючись у своє тіло, велике потрясіння переходить у пробудження.

Він дивиться, нічого не розуміючи, на Пітерса. Той щось бурмоче, жестикулюючи руками, але Гаррі нічого не чує. У його вухах лунають кулеметні черги... ні, зачекайте, це ж його серце, чи не так?

Гаррі намагається зосередитися на губах Пітерса, на формах, які вони створюють.

Гаррі бачить загадку, а потім проклинає себе за короткий спалах болю, який принесло

йому це слово. "Що?" - запитує він.

Петерс зупиняється, дивиться на нього широкими, розпачливими очима. Вони схожі на очі коня, коли вистрілюють гармати, всі білі й вирячені.

"Що таке?" перепитує Гаррі, відчуваючи полегшення від того, що принаймні тепер він чує власний голос.

Поступово худорляве тіло Пітерса починає з полегшенням обвисати, аж поки він не тримає голову в руках.

"О, Боже. От бляха", - каже старший чоловік. Це вражає - Пітерс завжди був стоїком. Гаррі не думає, що він коли-небудь чув, щоб він лаявся.

Гаррі озирається і розуміє, що в нього болить рука. Він дивиться вниз. Його кулак темного, брудно-червоного кольору, стиснутий, і йому потрібно кілька секунд, щоб розтиснути його.

Щось падає на підлогу.

Гаррі дивиться, як опускаються мухи, і відчуває, що його зараз

знудить. Чому він тримав язика прикушеним?

А потім воно повертається. Льюїс. Італійські хлопчики. Він бачить їх усіх, грудочки на піску. І його голос.

"Ви сказали "Ріддл"?"

Його голос звучить неправильно, ніби не належить йому, слова не такі чіткі, як він звик чути; його язик - як у новонародженого кошеняти, що не вміє рухатися.

Пітерс витирає очі й випростується. Гаррі не дивується раптовому вщуханню емоцій; почуття тепер модульні, швидкоплинні.

"Так", - прохрипів він. "Ти повторював це собі під ніс".

Гаррі робить затхлий вдих пустельного повітря. Він дозволяє розчаруванню омити себе і випаруватися.

"Вибачте", - каже він упівголоса.

Пітерс хитає головою і виглядає так, ніби хоче щось сказати, але потім його погляд зупиняється на Льюїсі. "Що за ідіот", - заціпеніло промовляє він.

Гаррі так сильно жує внутрішню частину рота, що відчуває смак крові. "Ми не можемо нести його назад", - каже він. "У нас немає нош".

Пітерс киває.

"Ти взяв запобіжник?" запитує Гаррі, і тут же ненавидить себе.

І знову він отримує кивок. Рука Пітерса тягнеться до його пояса. "Зняв його з них після того, як ти, е-е, відправив військовополонених".

На мить Гаррі занепокоєний, що в нього будуть неприємності. Британські військові не повинні ходити і виривати язики, і все - ні, якщо ви хочете так катувати, то вам потрібна ліцензія. Але потім він згадує, що сказав їхній командир, коли вони тільки прибули: *нікому немає діла до італійців у дюнах.*

"Ходімо", - каже він, і його горло палає. "Повертайся і пошли когось за ним".

Обличчя Пітерса спорожніло, і Гаррі знає, що вони думають про одне й те ж, що пісок тут голодний, він поглинає все і вся. За тридцять хвилин Льюїс опиниться в могилі, що хитається і розхитується. Він уже чує дзижчання мух.

Але горе схоже на синяк: воно болить лише тоді, коли ти на нього натискаєш.

Хвороба зникає, коли вони йдуть, за ними спостерігають три пари незрячих очей. Вони мовчки йдуть по своїх слідах, поки не досягають спокійної широкої смуги, де їх здуває вітром.

Гаррі починає страждати від самотності. Йому потрібен Том. Він хоче єдину людину, яка б знала, що він відчуває без його слів. Йому потрібен хтось, хто знає його, хто розуміє його. Це ще одна річ, від якої вони тут відмовляються: бути кимось - це бути відомим, а тепер вони всі напівлюди, які спотикаються, намагаючись підняти мокрі, мляві кінці дружби і кохання та зав'язати нові вузли.

Коли Пітерс порушує тишу, на горизонті мерехтить база. "Ти знаєш

сержанта-психопата?"

Гаррі моргнув. *Що?*

Петерс киває, наче очікував цього. "Це прізвисько сержанта, який очолює підрозділ в 11-му гусарському полку".

"Гаразд..." сказав Гаррі.

Пітерс сміється від задоволення, але воно не сягає його очей. "Здається, його звуть Ріддл".

*

Вони мають повідомити новину іншим після того, як доповідатимуть і здадуть запал. Ніхто не пропонує йти за його тілом.

Льюїса всі любили. Загальний настрій у таборі погіршується, коли новина поширюється, аж поки чоловіки не збиваються навколо наметів і не вдивляються у вогонь.

"Господи Боже, у вас що, ром закінчився?" - насміхається один з молодших офіцерів, проходячи повз.

"Заткнися", - шипить на нього друг.

Гаррі не знає, що відчувати. Він порожній, холодний і засмучений, але в той же час його серце ніби пропускає кожен другий удар. Його руки не перестають тремтіти відтоді, як Пітерс розповів йому.

Отже, Ріддл тут. Він живий, і він тут, і його - що, підвищили? Гаррі чомусь не здивований. Люди йдуть за Томом, завжди йшли.

Психований Сержант... *що* ж *ти наробив тепер*, думає Гаррі?

У нього не так багато часу, щоб замислитися. Коли він прокидається наступного ранку на світанку, у форті вже панує хаос. Він вислизає, встигає схопити когось, хто пробігав повз, щоб запитати, що відбувається.

"Нас міняють, - кричить хлопець через плече, прямуючи до намету для сніданку, - за кілька годин нас замінить більший підрозділ".

Чудово, думає Гаррі і зітхає.

Згодом він дізнається, що їхній загін прямує до Мерса-Брега, ще одного плаского простору небуття на узбережжі, до якого треба буде йти кілька днів маршу.

Він слухняно починає пакувати свою сумку. Коли він закінчує, вона майже такого ж розміру, як і він сам, і він хмуро дивиться на неї, вже уявляючи виразки на спині, які з'являться після дводенного маршу.

"Поттер, - кричить хтось. "Останній заплив?"

У них є близько тридцяти хвилин вільного часу до приходу нових хлопців.

"Гаразд", - каже він у відповідь, пирхнувши на розгубленість, яку він отримав. Він нікому не сказав, що до нього повернувся голос, і йому дуже подобається реакція людей.

Його кидають у море, коли вони чують, повністю одягненого.

Він виринає, випльовує сіль з рота, а потім сміється, коли чоловіки кидаються за ним, кричать і бризкаються.

Деякий час він пливе, озираючись на пляж, де приплив дихає зеленню навколо берега, а потім розквітає білим полем.

Врешті-решт, їм доводиться йти. Він виходить убрід і намагається витрусити свій одяг, щоб він став вологим, а не капав. Вони тихо парують у світлі, поки він повертається стежкою до форту.

Нові хлопці вже прибули. Він зупиняється біля своєї сумки, щоб подивитися, як повз нього пропливає шеренга чоловіків. Незнайомі солдати виглядають такими ж втомленими і крейдяними, як і він, на їхніх обличчях відбивається стандартний страх.

"Де в біса наш командир взводу?" - запитує хтось.

"Пішов з'ясувати, куди ми маємо йти".

Гаррі зітхає і сідає на землю, готуючись до щонайменше трьох годин музичних стільців, поки армія намагається скоординувати свої дії.

Лунає постріл гвинтівки, і Вотфорд, хлопець приблизно Гарріного віку,

здригається. "Господи, - каже він, - це що, новобранці?"

Гаррі пирхає. "Напевно, хтось грає в бляшанки", - каже він, але потім з'являються інші чубчики, наче конфетті з феєрверків.

Всі вони завмирають. Тиша пробирається крізь базу на кілька кволих секунд, аж поки хтось не кричить.

Починається хаос. Чоловіки хапаються за зброю, з кам'яними від несподіванки обличчями, а командир взводу Гаррі раптом бере себе в руки і кричить їм, щоб вони забиралися за кам'яну стіну в задній частині бази.

Він вважає іронією, що вони так швидко організовуються, коли в них стріляють, і так погано роблять це в решту часу.

Незабаром стає очевидним, що, незважаючи на подвоєння чисельності, вони жахливо непідготовлені. Як полк, вони розосереджені від Єгипту до Лівії, а їхні люди і техніка вже деякий час постійно перекидаються до Греції.

Вони зупиняються, присівши біля кута будівлі, обмінюючись стурбованими поглядами. Його власний сержант плює на пісок, а потім дивиться на них.

Ми відступаємо, - коротко каже він і обирає близько двадцяти чоловік для захисту відступу.

Закон Мерфі в дії, з чорним гумором думає Гаррі, коли хтось штовхає його вперед. Він заспокійливо стукає великим пальцем по металу гвинтівки, відчуваючи тверду безпристрасність рукоятки.

Йому завжди доводиться докладати певних зусиль, щоб викликати в собі жагу крові. Але зараз вона прямо на кінчиках його пальців, все, що йому потрібно зробити, це натиснути на цей синець, глибоко під шкірою, на м'яке дихання Льюїса, коли його зарізали, і ця річ у його голові прокинеться, голодна і сповнена люті.

Він підповзає до передньої частини форту, рівно дихаючи, і стає на коліна.

Вдихніть, затримайте...

Плече болить, коли гвинтівка відскакує назад, у вухах пухирі, але німець відлітає назад, крик розлітається в повітрі. Це огидно приємно.

Він стріляє знову. Пригинається, бо камінь біля його голови розколюється від сили кулі.

На його очах виступив піт, але він ледве наважується залишити гвинтівку надовго, щоб витерти його.

Бум. Бум. Бум.

У нього дзвенить у вухах.

Поруч з ним якийсь незнайомий солдат падає на коліна, притискається до дула автомата.

Вони обмінюються урочистим поглядом про співпрацю, і Гаррі пересувається, щоб прикрити його.

*

Через двадцять хвилин він все ще живий.

Наказ долинає крізь пошарпані легені тих, хто ще залишився: "Ми повертаємося!"

Гаррі відчуває, як крізь його залізну концентрацію пробивається маленький проблиск полегшення. Його швидко поглинають нерви: у них залишилося лише два танки, щоб прикрити їх. Гуркіт снарядів, що влучають у них, такий гучний, що аж зуби тремтять, але він радше змириться з цим, ніж спробує бігти без них.

Хмара пилу розвіюється, і небо знову сяє. У яскравій блакиті є щось сюрреалістичне. Це був би чудовий день, якби він не збирався померти.

Куля пролітає повз його ногу, і він відскакує вбік. Прекрасне дике почуття, яке він відчував раніше, зникло, і тепер він відчуває порожнечу і заціпеніння перед перспективою своєї смерті.

Він відправляє на той світ ще одного ворожого солдата, а потім сідає спиною до стіни, щоб перезарядитися. Німці продираються крізь нього, згущуються у вузьких проходах і вириваються назустріч шляху відступу. Якщо він не піде зараз, його візьмуть у полон. Або, можливо, вб'ють. Єдина проблема полягає в тому, що їм наказано ставити міни на своєму шляху, і Гаррі зі зрозумілих причин боїться випадково підірватися на міні, яку залишив його власний підрозділ.

Він обережно пробирається стежкою, відступаючи назад.

Він чує крик і повертає голову, щоб побачити солдата, який впав на землю. Він навіть не може сказати, чи це один зі своїх.

"Не сюди", - кричить йому глибокий голос, і Гаррі киває,

відступаючи назад. Він робить паузу. Озирається назад.

Спікер сидить навпочіпки на землі, спокійно копаючи пісок, щоб встановити міну. У

грудях Гаррі з'являється дивне відчуття, дивний, повільний приплив адреналіну, з яким він не може впоратися.

Він дивиться, і, можливо, чоловік відчуває на собі його погляд, коли він піднімає кашкет, відкинувши його на спину настільки, що Гаррі може розрізнити риси його обличчя на відстані.

На мить йому здається, що його застрелили. Він не може дихати, не чує пострілів гвинтівок, криків вмираючих. Лише дивна, стійка тиша.

Том виглядає інакше. Його обличчя тонке і гостре, і він виглядає старшим за двадцять з глибокими тінями під очима. Він став більшим, займає більше місця, у нього широкі плечі і великі, запилені черевики. Навіть із кров'ю, розбризканою по всьому обличчю, він все одно залишається наймилішим з усіх, кого Гаррі коли-небудь бачив.

Том не рухається, його руки все ще вигнуті навколо розпеченого металу шахти. Гаррі хотів би записати це якось, щоб відтворювати знову і знову: Все тіло Тома смикається, ніби його підстрелили, коли він усвідомлює, з ким саме він дивиться в очі. Його губи ворушаться, вимовляючи ім'я Гаррі, а великі мигдалеподібні очі стають широкими від невіри.

І тут, незважаючи на відстань між ними, ідіот схоплюється на ноги і починає бігти до нього.

"Чорт!" шипить Гаррі, і в ту ж мить кілька німців кидаються в його бік.

Він на автопілоті опускається на коліна, притискає гвинтівку і йде на них, руки твердіші, ніж будь-коли. Гвинтівка врізається йому в плече, в постійний синець, і двоє з них падають.

Він дивиться вгору через видошукач, у відчаї -

У нього врізається гиря, і він з хрюканням розпластується на піску.

"Гаррі", - каже знайомий голос. Широкі долоні Тома обхоплюють його щелепу, обличчя, скидають кепку, хапають за плечі, ніби підтверджуючи, що це справді він. "Ісусе Христе, це ти, якого біса ти тут робиш?"

Зненацька Гаррі відчуває, як ридання застрягло у нього в горлі. "Том", - це все, що він може пробурмотіти, і від ваги цього слова його голова опускається на вигин шиї, спітнілий і піщаний, але все ще знайомий.

Гаррі вдихає його, дозволяє пальцям Тома впитися йому в бік, у біцепси, несамовито і

боляче. "Твій голос", - здивовано каже Том, і Гаррі не може втриматися від сміху,

киваючи, з блискучими очима.

"Так." Посеред усього цього хаосу Гаррі якось соромиться, трохи нервує, що Том почує цю нову, молоду частину його самого.

Пальці Тома проводять по його вилицях, по шраму від розірваної шрапнелі біля голови, і він розпливається в усмішці. "Вона прекрасна. Ти прекрасна."

Їхні лоби притискаються одне до одного. З цього ракурсу довгі вії Тома виглядають підозріло мокрими, дві блискучі чорні коми в блідих западинах його очей. Гаррі хоче

спробувати на смак, але тут

Пальці Тома починають тремтіти від того місця, де вони охоплюють його щоки, і все, що він може зробити, це вивернути руки вгору, щоб прикрити їх, відчуваючи незнайомі мозолі на знайомих пальцях.

Дзвенить низка різких, незнайомих приголосних, і земля під ними вивергається, випльовуючи землю і оббризкуючи їхні ноги.

Світ повертається назад, крики, дим і небезпека. Що він

робить? Тут не місце для м'якості.

"Ходімо", - кричить Гаррі, перекрикуючи шум. "Вони йдуть, треба йти!"

Том відходить від шоку. Він киває, його рот розтуляється в тонку лінію, коли вони піднімаються на ноги. Його рука знаходить руку Гаррі, і він починає тягнути його, ведучи дивним, звивистим шляхом з бази.

Гаррі одразу розуміє, що це міни. Він знає, де вони.

Том відпускає його, щоб постріляти, а потім знову хапає Гаррі за руку, ведучи їх у танці над розкиданими тілами та нерівною землею.

Вдалині видніються решта солдатів, які тверезо повзуть рівниною місцевістю. Офіцери вишикували їх у хиткий порядок, і навіть звідси видно, що їм бракує до біса техніки. Добре, що частину його вже відправили вперед вранці, інакше Гаррі впевнений, що німці святкували б набагато сильніше.

Їм вдається використати танки як прикриття, сповільнюючись до поступового спотикання ззаду, щойно стає безпечно припинити біг і плетіння. Солдати не переслідуватимуть їх; це очевидний відступ, і їхня увага буде зосереджена на базі, яку вони щойно здобули, а не на тому, щоб переслідувати відсталих, які вже втекли.

У Гаррі паморочиться в голові, коли адреналін розсіюється. Він тремтить, його рука так міцно стискає руку Тома, що це не може бути приємно.

"Не можу повірити, що ви тут", - каже він, втомлений їхнім бігом.

Том хитає головою і сповільнює крок. "Ти завербувався", - каже він. "Якого біса ти тут робиш, Гаррі?"

Гаррі не може втримати посмішку на обличчі, хоча Том виглядає на півдорозі до гніву. "Я прийшов, щоб знайти тебе."

"Тобі скільки, *сімнадцять*?" - запитує він, але потім теж посміхається, всупереч собі. "Ти завжди була такою нерозважливою?"

Гаррі тисне пальцями на шрами на плечах Тома. "Гадаю, що так."

Том пирхає. "Мабуть, ти маєш рацію." Він жодного разу не відвів погляду від Гарріного обличчя. Гаррі цікаво, чи змінилося воно відтоді, як йому було п'ятнадцять, коли він був дитиною.

Вони приєднуються до чоловіків, і їхні руки ковзають. Вони йдуть близько, так близько, що їхні плечі стикаються, пальці торкаються.

Тиша. Тепер, коли їм не загрожує безпосередня небезпека смерті, він не знає, що сказати. Це занадто величезне, таке величезне і крихке, що може розчавити його. Як йому передати полегшення, радість, яку він відчуває? Мова - занадто тупий інструмент.

Том стискає пляшку в руці. "Випий", - каже він.

Гаррі розгублено бере його, перш ніж усвідомлює, що, мабуть, упустив свій під час відступу.

Його пальці смикаються від бою, але йому вдається зняти ковпачок і зробити довгий, спраглий ковток. Він змушує себе зупинитися, зробивши лише кілька ковтків. На смак вона нагадує таблетки хлорки, але він настільки звик до гіркоти, що вже майже не кривиться.

"Дякую.

Том просто киває, засовуючи його назад. Він відводить погляд від обличчя Гаррі. Тепер він вивчає решту його тіла: гострі кути плечей, бризки крові на лівій штанині, мазок бруду та попелу на шиї.

Гаррі теж спостерігає за ним. Том виріс напрочуд високим, з довгими ногами і широкими плечима. Гаррі все ще бачить старого Тома в його тонких зап'ястях, у тому, як він нахиляє голову, щоб прислухатися. Але тепер є різниця в тому, як він тримає себе.

Він... хижий. *Небезпека*, шепоче мозок Гаррі. *Стережися його.*

На лівій щелепі, досить близько до дихального горла, тепер теж є тонкий шрам, і Гаррі відчуває незнайомий спалах люті. Він простягає руку й торкається, перш ніж встигає зупинитися, і опускає її, коли Том завмирає.

"Звідки він у тебе?" - запитує він, чомусь збентежений тим, як потемніли і зголодніли очі Тома.

"Тренування", - каже йому Том. "Це було дуже давно".

Гаррі аж тремтить від того, як він посміхається. "Вони ще

живі?" - жартує він.

Усмішка Тома стає ширшою, а Гаррі піднімає брови.

"Що?" каже Том.

Гаррі пирхнув. "Ти завжди був таким нерозважливим?"

Примітки до розділу наприкінці

Боже, нарешті це було так приємно писати

Злиття

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Вони повертаються до Мерса-Брега спітнілі та виснажені, бо йшли цілий день без зупинки на обід. Настала ніч, огорнувши пустелю самовдоволеною темрявою, і вони чують, як море ритмічно б'ється об берег. Їм наказано розбити табір у непроглядній темряві, чоловіки бурчать і видобувають їжу, де тільки можуть.

Гаррі пощастило: навіть незважаючи на несподіваний наплив піхоти, Том розбив для нього намет у власному маленькому куточку ліворуч від солдатів-новобранців. Після того, як їм вдалося роздобути їжу, вони, не гаючи часу, прокрадаються всередину, зачиняють вхідну завісу і накидаються один на одного. Гаррі стоїть на ногах, весь у бруді і хитається, але здається, що він більше не контролює себе. Він нічого не може з собою вдіяти; той тонкий шар ввічливості, яким він прикривався на людях, розлітається на друзки, щойно Том знімає з нього сорочку, здригаючись від того, як вона прилипає до крихітних саден, що накопичилися за останній тиждень. На його шиї делікатно виблискує метал медальйона, що визирає з-під прихистку ключиці.

Гаррі застигає, коли помічає це, і не може втриматися від посмішки, бо розуміє, що Том носив його весь цей час.

Том посміхається, слідкуючи за поглядом Гаррі, і тягнеться назад, щоб зняти його, але Гаррі зупиняє його, притискаючи долоню до його руки.

"Мені це не потрібно", - тихо каже він, і Том киває, підходячи ближче.

"Я б почувався дивно без нього", - зізнається він, і його пальці рефлекторно повзуть вгору, щоб утримати
кулон. Є момент, коли вони дивляться одне на одного, делікатний, тремтливий зріз часу, а потім Том, здається, зривається.

Він використовує свій зріст як перевагу і заштовхує Гаррі в крихітне ліжечко, просуваючись уперед, аж поки коліна Гаррі не вдаряються об матрац, і він, зім'ятий, не падає назад. Том кидається вперед, не припиняючи впиватися маленькими гарячими голодними поцілунками всюди - по тонкій шкірі побитих повік Гаррі, вниз по ключицях, аж до того місця, де пульс тріпоче, наче вмираючий птах у горлянці.

"Як ти дізнався, що я ще живий?" Том тихо задихається, тремтячи від радості.

Гаррі не зміг би зупинити свої руки, які обмацують кожен сантиметр шкіри, навіть якби захотів. Щось гаряче, легке й шипуче булькає в горлі, і він відчуває, як його очі стають мокрими, хоча він дуже далекий від смутку, який тільки може бути. Він відчуває, що йому щось повернули - фундаментальний шматок, якого не вистачало роками, і він відчуває себе таким до біса *легким*.

"Я б знав", - рішуче шепоче йому на вухо Гаррі. І це правда. "Якби ти помер, я б знав", - каже він, виводячи пальцем свої ініціали, що чудово контрастують з несподіваним відтінком засмаги Тома. На широкій пласкій поверхні його спини, ледь помітній у місячному світлі, є кілька веснянок, і Гаррі не може повірити, що під ним є щось таке прекрасне, справжнє, дихаюче, кров приносить кисень до всіх цих клітин і синапсів, і воно настільки досконале, що йому наполовину хочеться цінувати його, наполовину хочеться знищити його.

Він не може зупинити порив, і його нігті ще сильніше впиваються в спину Тома. Він відчуває, як шкіра піддається, відчуває, як голодна істота всередині нього верещить від радості. Том сильно кусає його за ключицю у відповідь, і Гаррі не може стриматись від звуку, що вирівається з його рота.

Він має достатньо часу, щоб мстиво сподіватися, що це залишиться шрамом, перш ніж Том починає рухатися, скручуючи зап'ястя Гаррі над ним у міцному захваті. Гаррі не може поворухнутися, затиснутий під іншим хлопцем у пародії на перший день їхнього знайомства. Тіло Тома накриває його, вичавлюючи повітря з його легень, і Гаррі хоче задихнутися під ним, поки не зможе дихати. Два величезні чорні очі дивляться на нього знизу вгору, вмовляючи його, аж поки Гаррі не починає палахкотіти від жару, корчачись під напруженим поглядом, поки інший хлопець вивчає його.

Він не так контролює себе, як намагається вдавати, з радістю помічає Гаррі, злегка зсуває стегна так, щоб вони збіглися з тим місцем, де він відчуває довжину іншого, твердого і гарячого, трохи притиснутого до нього.
Том шипить, тягнучи руки трохи вище, до болю, аж поки не починає пекти.

Раптом він відчуває, що вони повернулися до своєї крихітної кімнати в сиротинці, ліниво експериментуючи один з о д н и м , як підлітки, і водночас нічого не змінилося, але все залишилося таким, як було. У Гаррі з'являється дивне, нестерпне відчуття, ніби все це зараз розлетиться на друзки, і раптом
У повітрі навколо них витає незрозуміле відчуття терміновості.

"Давай", - закликає Гаррі, намагаючись звільнити руки, щоб втягнути іншого хлопчика. Том дозволяє йому, звільняючи зв'язані руки.

"Ти ідеальний", - вирішує Том, майже не вірячи в це, перш ніж нахиляється і закриває Гаррі рот своїм.

Гаррі задихається в поцілунку, губи палають, намагаючись передати, як сильно він цього хоче, як йому потрібне це заспокоєння, цей фізичний доказ того, що вони нарешті разом, шкіра до шкіри. Том дозволяє йому, проштовхуючи своє коліно між ніг Гаррі, щоб він міг притиснутися до нього, піддається шаленій потребі більшого і дозволяє їй поглинути його.

Потім Том відступає назад, його рот спокусливо зависає в міліметрах від Гаррі, якраз настільки, щоб він міг відчути його, теплого і досконалого, над собою, але не може поворухнутися, не може дістати те, що хоче.
що він хоче. Він розчаровано бурчить, вирівається, намагаючись повернутися до губ Тома, але його знову притискають до них.

"Мій, Гаррі", - вимагає Том, жорстоко випнувши нижню губу, - "ти мій, Гаррі, і завжди

був моїм..."

"Твій, Томе, я твій, твій, твій", - Гаррі наполовину усвідомлює, що говорить, перш ніж Том знову закриває йому рота, і він не може більше думати.

Швидкі, спритні пальці, які так добре вміють розбирати міни, зброю і людей, прослизають під штани, смикають їх униз. Гаррі відштовхує їх, руки жадібно шукають Тома і смикають його за штани. Том стогне, коли руки Гаррі знаходять його. Він уже не такий слабкий, як колись, хоча Том усе ще більший за нього; роки на війні зробили його худорлявим і легким. Він чекає, поки стегна Тома не підкоряться руху його руки, перш ніж відпускає його і швидко, використовуючи свою силу, змінює їхні позиції, поки Том не опиняється наполовину під ним, дивлячись вгору, як зачарований, жадібно закарбовує в пам'яті, як щоки Тома розчервонілися, волосся скуйовджене, а губи слизькі.

"Я тебе більше не відпущу", - каже йому Гаррі, затуляючи рукою горло. Том відкидає голову назад, демонструючи бліду шию, напівзаплющені очі, які пильно дивляться на нього.

Гаррі посилює хватку і ледь-ледь тисне на його дихальне горло, і, на його подив, Том дозволяє це, робить гарний маленький вигин стегон, від якого Гаррі задихається, розгублений. Це все, що потрібно Тому - він робить випад, поки вони не опиняються віч-на-віч, а Гаррі балансує на його колінах, і раптом він нависає над ним, вдавлюючи крихітні укуси в простір за його щелепою, під вухом.

"Я б тобі не дозволив", - шипить Том, дико посміхаючись, а Гаррі не може зупинити тремтячі звуки, які вириваються з його рота щоразу, коли він кусає.

Він видає сміх, прикидається, коли руки Тома пробігають по його тілу, відчуваючи, як він змінився, тепло його голої шкіри. Усередині нього виникає жахлива, брудна потреба підійти ще ближче, і Гаррі поринає в неї, прослизає язиком у рот Тома, знову тягнеться до того місця, де вони обидва гарячі й слизькі, вже витікають, і обхоплює їх обох рукою. Вони стогнуть разом, і на секунду Гаррі здається, що він може закінчити тут і зараз, збудження пронизує його, як запаморочливий, пекучий вогонь від звуку, який видає Том, від того, як його темні очі поглинають його, зіниці майже розщеплюють блакить.

"Гаррі, - дихає Том, - ти..."

Гаррі відчуває, як наростає тиск в основі хребта, бачить, як великі руки Тома стискають простирадла біля його голови, як він утримує свою вагу, як його стегна починають заїкатися, як синякова вага насувається на Гаррі, підбираючись все ближче і ближче. Том знову викушує своє ім'я, і цього достатньо, це все, що йому потрібно, щоб перехилитися через край, відчути, як його тіло тане, як масло, як кров розливається по ньому, як біль такий солодкий, такий солодкий і п'янкий.

*

Згодом, коли вони обидва зігрілися і наситилися, Гаррі наспівує, коли Том проводить кінчиками пальців по його грудях, насолоджуючись колючими мурашками, які піднімаються вгору від його дотику. Том скручується калачиком, притискаючи його до себе, і Гаррі занурюється в спокійні роздуми.

Вони не говорять про війну. У цьому немає потреби - вони обидва знають, що їм довелося зробити, ким їм довелося стати. Натомість Том розповідає йому про те, де він побував: про вид на море

з човна, як світанок стає медово-золотистим, коли ти так далеко в морі, і блакить, наче ковдра, вкриває все навколо, скільки сягає око. Він розповідає Гаррі про Марокко, куди поїхав спочатку, про гострі пряноші і запилені базари, про диких шиплячих котів і зелених розумних ящірок, які цокають по стелі, коли вночі яскраво світять зорі.

Гаррі не може стриматися, м'який і сонний, Том обгорнув його, мов кольчугою, і шепоче слова в його вуха, наче особливо переконливий дим. Він розповідає про Біскера і Томпсона, про те, що сталося минулого року під час шторму в його наметі, і бачить, як Том вишкірює зуби в оскалі, тіло його заклякло. Він дозволяє Тому пригорнути себе міцніше і посміхається, коли т о й розповідає, як вони загинули. Том задоволено сміється, коли Гаррі розповідає йому про край урвища і про те, як *легко* це було зробити.

"Шкода, що мене там не було", - шепоче він у волосся Гаррі, - "Я б убив їх за тебе".

Гаррі хихикає: "Я знаю, що ти б так і зробив", - погоджується він, притискаючись ближче, хоча вони настільки переплетені, що це не зовсім можливо.

"Сподіваюся, вони померли від болю", - каже Том після паузи, і коли Гаррі піднімає очі, то бачить в його очах далекий погляд.

Він тицяє пальцем у м'яку шкіру Тома під пахвою, усміхаючись, коли той викручується. "Так і є", - просто обіцяє Гаррі.

Том посміхається, коли нахиляється, щоб поцілувати його.

Примітки до розділу наприкінці

Це що, цілий розділ без смертей? *плескає себе по спині*

майже нормально

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Наступний тиждень минає надто швидко. З точки зору логістики, чоловіки на базі мають ще багато роботи. Їхнє маленьке поселення тепер має вдвічі більше людей, яких потрібно обслуговувати... а ще ж іще й німецька проблема. Якщо вони знову атакують, у них немає танків, щоб їх стримати. Вони стали легкою здобиччю, але ніхто нічого не може з цим вдіяти, поки вище керівництво не прийме рішення щодо плану.

Гаррі... Гаррі майже сподівається, що вони ніколи не дізнаються.

Лише завдяки цьому чистилищу очікування вони з Томом мають змогу проводити так багато часу разом, голі в пустельній спеці, з липко сплутаними кінцівками.

Але, звісно, на відміну від Гаррі, у Тома є обов'язки. Є зустрічі, які він повинен відвідувати, іноді цілий ранок або день, а потім обов'язковий час, проведений з чоловіками, вислуховування їхніх проблем, перевірка того, як вони дбають про своє спорядження.

На своє полегшення, Гаррі незабаром розуміє, що нікого насправді не хвилює, що їхній сержант раптом почав тягатися з худорлявим підлітком з іншого взводу. Його стосунки з підрозділом значно відрізняються від стосунків Гаррі з його власним сержантом. Вони не жартують, не запрошують його на випивку і сигарету. Замість цього, всі замовкають, коли він наближається, і сидять прямо, нашорошивши вуха. Найбільше, що отримує Гаррі, який спостерігає за ним з відстані кількох футів, - це кілька цікавих поглядів.

Псих-сержант, Гаррі муз. Очевидно, він заробив це прізвисько, вибиваючи інформацію з військовополонених, яким не пощастило потрапити в полон.

"Усі ламаються під Ріддлом", - сказав хтось.

Це дає його підрозділу певну репутацію, хоч і темну. Але така репутація не є поганою річчю в такому місці, як це. І справді, що б він не робив, Том завжди привертає до себе увагу. Так було і в Лондоні. Гаррі дивиться, як він ходить по базі, наче якась нелюдська істота, що матеріалізувалася посеред гарячого піску і смерті. Це в тому, що його очі надто темні, надто пильні. Він не кліпає, коли його погляд знаходить Гаррі і змінює напрямок.

Є частина його, яка знаходить це страшним. Вона розуміє, що те, що вони мають, те, що вони роблять, не є здоровим. Це одержимість, володіння, всі ті речі, які не повинні бути в будь-яких функціонуючих відносинах, і, звичайно, не до такої міри.

І це проявляється в дивній тривозі розлуки, яку йому вдалося розвинути.

З ним усе гаразд на годину-дві. Але потім у нього починає боліти живіт, тремтіти руки, і в нього проникає знайомий, порожній страх, який випаровується лише тоді, коли Том

опиняється там, перед ним, коли він чує його голос, відчуває його теплі руки на своїй шкірі.

Він ненавидить його. Але водночас... йому *потрібен* Том. Потребує його м'яких, гарячих губ і мозолистих пальців, його веселого сміху, того, як він смикає Гаррі за волосся, коли вони цілуються.

І так, це змушує його відчувати себе жалюгідним підлітком. Але в глибині душі, в темному куточку свідомості, який він не любить відвідувати, він боїться, що все це якась хвора галюцинація. Можливо, це симптом війни, але ніщо більше не здається йому реальним. На його руках тепер ряд крихітних червоних плям - це побиті капіляри від того, як сильно він себе затискає.

Том у цьому не допомагає. Насправді, він заохочує це. Щоразу, коли він бачить Гаррі, який сидить надворі, оглядаючи натовп на базі, він посміхається. Щоразу, коли Гаррі хапає його за руку, тягне до намету, тремтячи, він отримує цей м'який, задоволений погляд, воркує про те, який він потрібен. І над кожним синцем, над кожним слідом на тілі Гаррі він кладе свій, смокче його шкіру, поки кров не виривається на поверхню, замінюючи собою все, що не належить Тому.

Так, Гаррі думає. Вони такі ж погані, як і один.

*

Зараз п'ята ранку, рівно через сім днів після засідки. На базі цього разу тихо, ніби за негласною взаємною згодою всі вирішили, що в ці дні можна відпочити, довірившись вартовим і розвідникам, які виконують свою роботу.

Легенький вітерець здіймає пісок біля намету Тома і ритмічно розбризкує його по тканині: приплив у пустелі. Рухливі промені ранкового світла сонно проникають крізь нього, наче вони перебувають під величезним, затіненим навісом. Гаррі м'яко дрімає в теплі й затишку, притулившись до Тома, насолоджуючись пальцями, що ліниво перебирають його волосся.

Гаррі вже не пам'ятає, про що вони говорили до цього, і чи говорили взагалі, приспаний відчуттям великого пальця Тома, що втискає смачні кружальця в біль у скроні. Але відчуття задоволення трохи вщухає, коли рука опускається від вправного масажу голови Гаррі до його горла, торкаючись шепотом його адамового яблука.

"Розкажи мені, як це сталося, - бурмоче Том, погладжуючи горло. Його голос м'який і теплий, як повітря навколо них.

Гаррі зі скрипом розплющує очі. Він вдивляється в темні тіні на стелі намету, відчуває смак світанкового тепла в задушливому приміщенні, затамувавши подих. Том терпляче чекає, поки Гаррі думає, що сказати.

Він не хоче псувати момент, але Том повинен знати правду. Льюїс заслуговує на це, якщо не більше.

"Був чоловік - друг", - виправляє він, перш ніж у роті пересихає і він змушений

зробити паузу. Божевільно думати, що смерть Льюїса була лише тиждень тому, і раптом він відчуває себе паскудною людиною через те, що не думав про це частіше, що дозволив собі так сильно відволіктися.

Кінчики пальців Тома граються на його руці, але він нічого не говорить.

Гаррі зітхає і продовжує, не намагаючись стерти горе зі своїх слів. "Льюїс, так його звали. Лейтенант попросив нас забрати частину обладнання з якогось
Італійські хлопці, які вкрали його і втекли. Тож... ми вийшли, знайшли їх. Напевно, ми були занадто самовпевненими."

Обличчя Льюїса виринає в його уяві. Яким цілеспрямованим був його намір, коли вони підкрадалися до трьох хлопців, як швидко він рухався по піску. Навчений вбивати, як і всі вони.

"Він був п'яний. Можливо. Це не має значення. Він вхопився за одну з них і він." Шлунок Гаррі наче налився свинцем, язик застиг. Він ковтає, затамувавши подих. "Один з італійців встромив у нього ніж. Я дивився, як він стікає кров'ю".

"Гаррі", - каже Том. Він присувається ближче, ніби захищаючи його від

власних спогадів. "Я мусив залишити його там".

Він повертається і притискається обличчям до грудей Тома, слухає рівномірний, повільний стукіт його серця. Його раптом охоплює ностальгія; Том завжди тримав його так, коли він перечіплявся чи забивався в дитинстві, притискаючи до себе, тамуючи біль і сльози.

Ще хвилина, і в очах Гаррі стає сухо. Коли він думає про Льюїса, йому все ще боляче, це все ще тягар. Але чомусь тепер він відчуває себе легше.

Сонний, він звивається зверху на Томі, влаштовується так, щоб його тіло було нанесене на карту
на іншого хлопчика, кінцівки прямо на кінцівках, обличчя занурене в запах його шиї, що пахне сном.

Йому сниться, що він занурюється в Тома, стає ним, клітини мокро впиваються одна в одну, стикаються і зливаються в одну мембрану, наповнену рідиною. Йому сниться, що кривавий безлад їхніх кровоносних систем відривається від кісток, наче розбризкані, нанизані на нитки тварини, павутиння вен, що обвивають одна одну, заплутуються все глибше і глибше, поки їхні серця не з'єднаються.

*

Пізніше Гаррі опинився біля черги за пайками разом із Пітерсом. Він зосереджено скручує цигарку, поки вони розмовляють.

Жоден з них не згадує єдине ім'я, яке їх об'єднує.

Гаррі підпалює цигарку і затягується димом. Попіл просочується в його легені, і на мить він відчуває мідний і гнилий смак, перш ніж знайомий тютюн заступає його. Він моргає:

це щось нове.

Він вдихає. Видихає. Дивиться, як дим лінивими хвилями в'ється від спеки і розсіюється в павиній блакиті неба, відчуває вагу чогось важчого за кисень

погладжуючи його по горлу.

Поруч із ним, курячи власну сигарету, пирхає Пітерс. Гаррі стежить за його поглядом: Уотфорд, молодий хлопець з Бірмінгема, щойно звалив на землю старий, зашкарублий годинник "Грізлі".

"Здається, вони закохані", - розмірковує Пітерс, і Гаррі не може

втриматися від сміху. "Та невже? А я вважаю, що вони обидва

просто кляті ідіоти."

Пітер схвально наспівує, перш ніж кинути на Гаррі оцінюючий погляд. "Я все одно поставив би п'ять сигарет на "Вотерфорд".

Гаррі спостерігає за тим, як двоє куйовдяться у восьмипалому створінні, і знову затягується сигаретою. "Ну, давай."

Пітерс простягає руку для рукостискання, і коли Гаррі бере її, він хапає його за пальці, притягує до себе, щоб поплескати по спині.

"Боже", - вигукує Гаррі, коли сигарета випадає з його руки. Він відштовхує іншого чоловіка від себе. "Це так ви робите ставки в Глазго?"

"Вибач, - посміхається Пітерс, - іноді я забуваю, що ти маленька англійська принцеса".

Гаррі саркастично посміхається, присідаючи навпочіпки, щоб виловити з піску напівготову паличку. Вона вже висипалася, слабке помаранчеве сяйво змінилося на сірий колір надгробку. Він зітхає, але в глибині душі радий, що між ними все повернулося на круги своя - небагато людей у світі можуть дивитися, як ти вириваєш людині язика, і все одно хотіти потиснути тобі руку.

"Ну, давай." Пітерс простягає щойно скручену сигарету.

Гаррі знизує плечима і бере її, аж тут лунає крик.

Вони обидва повертаються. Молодий Вотфорд тримає

Клокса в захваті. "Чорт", - бурмоче Гаррі, коли Пітерс

падає.

Коли він передає сигарети, потилицю йому поколює. Він швидко здогадується про причину: з іншого боку табору на нього дивиться Том.

Він з трьома іншими чоловіками, які ведуть якусь гарячу дискусію, але Том хмуро дивиться прямо на Гаррі.

Гаррі піднімає брови, але Том повертається до своїх супутників.

Дивно, думає Гаррі, але його увагу відволікає крик Уотфорда, коли Годиннику вдається змінити позицію. На його підборідді кров, але він переможно посміхається.

"Ну," - каже Гаррі і повертається до Пітерса, який застиг на місці. "Ти тільки поглянь на це."

Пітерс відкриває рота, але перш ніж він встигає щось сказати, його

перебиває хтось інший. "Хлопці, хіба ви не повинні бути в патрулі? Я бачив,

як Джонсон завантажувався".

Це ще один чоловік з їхнього підрозділу, брудна футболка обв'язана навколо голови, щоб захистити її від сонця. Занадто пізно: його щоки вже рожевіють і лущаться.

Пітерс і Гаррі хмуро дивляться один на одного, а потім Гаррі дивиться на

годинник. "От лайно", - лається він.

"Що?"

"Три."

Пітерс стогне і безнадійно дивиться на намет з пайками, звідки долинає запах вареного м'яса, спокусливо наближаючись до нього.

"Чорт забирай", - лається він, а потім "давай".

Обидва біжать бігом до свого пункту патрулювання.

"Ви можете бігти швидше!" - кричить на них сержант, коли вони наближаються. Але він досить приємний хлопець, тож їм, мабуть, не напишуть рапорт за запізнення. На щастя, він, як відомо, лінивий до паперової роботи.

Патрулювання проходить досить спокійно, і вони не наважуються забиратися так далеко. Здебільшого це просто тиха прогулянка, іноді вони відхиляються від маршруту, якщо бачать щось дивне чи цікаве. Гаррі знаходить під піском невеличкий шматок металу, який кладе собі в кишеню, ймовірно, він залишився від шаленого маршу, але окрім цього, це досить похмурий пейзаж. Це досить спокійно - піти подалі від шуму їхньої бази і піти на розвідку, і йому приємно розім'яти ноги, навіть коли піт ллється по спині від полуденного сонця. Його гвинтівка - чорний магніт тепла, тверда і важка, на плечі - потерте руків'я.

Минуло чотири години, і спека трохи спала, коли вони повертаються до табору, прагнучи змити пісок і бруд з облич. Пітерс обіймає Гаррі за плечі, коли вони, розпаленілі та втомлені, повертаються назад, і шепоче, що готовий закластися на цілу зграю, що "Вотерфорд" буде стукати годинником по простирадлах, і вони обов'язково спіймають їх на гарячому, якщо вони прийдуть до наметів сьогодні вночі. Гаррі заперечливо закочує очі і знизує плечима. Зараз надто спекотно для людських контактів. Усе, чого він хоче, - це трохи холодної хлорованої води і поговорити з Томом.

"Згадай про диявола", - з гумором думає Гаррі. Том чекає на них, розмовляючи з одним із працівників відділу постачання, поки Гаррі заповнює свій звіт і здає його.

Щойно він починає йти, Том перериває свою розмову і наздоганяє його.

"Мій?" - запитує він, коли вони йдуть пліч-о-пліч. "Через п'ятнадцять?"

Гаррі киває, а потім відхиляється в бік намету Тома. Сам Том йде в іншому напрямку, але Гаррі надто втомлений, щоб його розпитувати.

Вовк Пітерс свистить на нього, коли той зникає з поля зору, а коли Гаррі показує йому палець, заливається сміхом.

Він сидить біля намету Тома і дивиться на зорі, а потім починає чистити гвинтівку. У цей момент це м'язова пам'ять, і він не поспішає, дозволяє своєму розуму стати розмитим і нерухомим. Він по-справжньому прокидається лише тоді, коли знову з'являється Том.

Гаррі ледь не розплакався, коли побачив у його руці миску з їдальнею.

Том сміється, коли Гаррі бере його, а потім дивиться з відстороненим жахом на швидкість, з якою він починає закидати що б це не було - якийсь вид рису - собі до рота.

"Ти пропустив обід?" несхвально запитує Том.

"Так, - відповідає він між укусами, - забув, що у нас патруль".

Том наспівує і, склавши руки, відкидається на металеву конструкцію, до якої підпирається його намет.

"Хто був той чоловік, з яким ти була?"

Гаррі призупиняє їжу, примруживши ся. "Хто? Пітерс?" - жує

він. "Здається, ви з ним дуже близькі".

Гаррі обмірковує свою відповідь.

Він не повинен. Але Том такий... такий чудовий, такий людяний. Спалах сонячного світла на поверхні холодного, темного моря.

"Можливо, так", - каже він.

Том випростується і підкрадається до нього. Він насувається, загрозливий. Гаррі думає, що

це досить мило. "Через тебе мені хочеться зробити йому боляче", - спокійно каже він.

Гаррі ставить миску на місце. Йому подобається дражнити Тома, але він також не хоче, щоб Пітерс страждав через це.

"Він друг", - твердо каже він. "Він той, хто був зі мною, коли... з Льюїсом". Том

дивиться, як він зводиться на ноги. "Він надто вразливий для друга".

Гаррі робить єдиний крок, що залишився між ними, і витягує шию, поки вони не опиняються віч-на-віч. У погляді Тома з'являється лінивий голодний вигин.

Його дихання завмирає, лише на коротку секунду, коли Гаррі проводить рукою під сорочкою, намацує худі, загартовані в армії м'язи його живота.

"Я твій", - каже він у чудовий простір між шиєю Тома і його щелепою, притискає поцілунок туди, де шкіра тонка і м'яка.

Руки Тома обвивають його, дві сталеві смуги. Над собою Гаррі чує глибокий гуркіт тоненького сміху Тома. "Так і є", - каже він, а потім нахиляє голову, стискає шкіру на шиї Гаррі, поки той не задихається. "А ще ти гівнюк-маніпулятор".

Гаррі намагається не сміятися. "Всередині?" - запитує він.

Це не найкраща ідея робити такі речі відкрито, хоч би яким усамітненим не був їхній намет. На війні люди заплющують очі на деякі сумнівні форми законності, але відкрито виставляти це напоказ - це просто накликати на себе біду. Вони обоє це знають; Том хапає Гаррі за короткі кучері на потилиці, штовхаючи його вперед, до їхнього намету. Гаррі шипить, але погоджується, його тягнуть за собою, аж поки вони не заходять всередину, і Том штовхає його на ліжко.

"Справді, - наважується Гаррі, коли Том починає розстібати його сорочку, поклавши одну руку на груди Гаррі, притискаючи його до матраца, - ти маєш розуміти, що це жахливий стимул".

Примітки до розділу наприкінці

так, що ж, це було мило, чи не так? *злорадно хихикає*

Обіцянка виконана.

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі не може дихати.

Щось застрягло глибоко в його ребрах, і ніякий кашель не може його витягти. Його очі пече, а у вухах реве, так голосно, так *сильно,* що, мабуть, це йде зсередини його голови.

"Мамо?" - хрипить, слово маленьке. "Тато?"

Нічого, крім жахливої тиші та дзвону в голові.

Він вилазить з ліжка і дивиться. Червоний туман вливається крізь щілину під дверима, протискується і здіймається вгору, наче море. Паніка охоплює його, стискає м'язи так, що він може лише кліпати, заціпеніло дивлячись, як його спальня починає горіти.

Він бореться з цим.

"Мамо!" - кричить

він.

Його двері перетворюються на вогняну стіну. Полум'я гнівне і помаранчеве. Воно вчепилося в його шафу, аж поки дерево не скрутилося розплавленою бавовною. Гаррі підбігає до неживої частини дверей і намагається доторкнутися до дверної ручки. Але сльози, що падають з його щік, шиплять, коли вдаряються об метал, і він змушений відступити.

Він усвідомлює, з холодною впевненістю, що помре.

"Допоможіть!" - знову кричить він, наляканий, коли хвиля запаморочення робить

його зір нечітким. Але, звісно, ніхто не відповідає.

Вікно, раптом згадує він. Він стрибає на ліжку і з усієї сили смикає за клямку, намагаючись підняти її вгору. Але вона не піддається. Воно зафарбоване - вони живуть у "гарному будинку в поганому районі Лондона", як завжди казала мама. Нема потреби її відчиняти.

Він розпачливо плаче, великими сопливими риданнями, і стукає кулаками по шибках, розмазуючи конденсат.

Це марно. Його руки стають все слабшими і слабшими, а голова йде обертом все швидше і швидше. Він підтягує коліна догори, притискається до теплого скла, намагаючись стати якомога меншим. Його ліжко - крихітний острівець у морі спеки.

Він дивиться на місяць надворі, байдужий до свого становища, і благає.

Я не хочу вмирати. Не так.

*

Гаррі втягує повітря, ледь не давлячись від болю. Таке відчуття, ніби бите скло застрягло в горлі, і він кашляє і кашляє, щоб виштовхнути його звідти.

Він дезорієнтований, розгублений - чому він пливе?

Неприємний тиск впивається в живіт, і лише через кілька секунд він усвідомлює, що це плече, а голова болить, бо він догори дриґом і вся кров прилила до обличчя.

Дорослі голоси сплітаються воєдино. Люди кричать.

Тиск раптово зникає, коли дві великі руки обхоплюють його під пахвами, і його ставлять на ноги. Однак ноги, здається, не працюють, і він ледь не падає на землю, врятований в останню секунду чоловіком, що стояв перед ним.

"Ого", - каже йому грубий голос. "Заспокойся, хлопче."

Він кліпає очима, розгублений і наляканий. Це поліцейський, що саме по собі лякає. Гаррі трохи боїться поліцейських - мама завжди казала, що вони прийдуть і заберуть його, якщо він не прибере у своїй кімнаті.

"Що?" - намагається сказати він, але голос не слухається.

Погляд поліцейського пом'якшується, і він опускається на коліна. Здається, йому байдуже, що холодна коричнева сльота з вулиці потрапляє на його гарні блискучі черевики.

Навіщо він це робить? дивується Гаррі. Він спить?

"Все добре, синку. Подивись на мене, все добре. З тобою все гаразд", - каже

поліцейський. Гаррі слабо кашляє. *Мої батьки?*

Чоловік має стражденний вигляд. Він озирається, поки хтось, жінка в синій уніформі, не подає йому пляшку води. Гаррі бере її обома руками і намагається повільно ковтати. Його мучить спрага, але йому боляче, і весь рот має смак вугілля.

Після перших двох ковтків його свідомість починає вмикатися, і він розуміє, що він надворі. Небо дивного чорнувато-червоного кольору без зірок. Шум стоїть не лише у вухах, позаду нього справді стіна звуку, і світло, таке ж яскраве, як сонце.

Його серце в животі, Гаррі повертається до нього.

Він хитає головою, німий від жаху. Його будинок, вся його вулиця горить.

Йому перехоплює подих, і він починає панікувати. Йому боляче, він щипає себе, але це, мабуть, сон. Це просто нічний кошмар, чи не так?

"Поглянь на мене, хлопче", - каже поліцейський, але Гаррі не ідіот. Він повертається туди, куди не повинен.

Вони несуть ноші. Ноші з нагромадженими зверху купами тканини, які виглядають майже як...

Погляд Гаррі падає на почорнілу руку, на потьмянілу обручку, яку його батько ніколи не знімав, і швидко відвертається, щоб виблювати вчорашні спагетті.

Поліцейський притискає його до себе, так міцно, що йому боляче, але Гаррі не знає, що сказати, як говорити. Слова немов застрягають, а потім він знову бачить грудку під простирадлами, і тоді він не знає, що це за слова.

Він пам'ятає лише один раз, коли сидів на жорсткому дерев'яному стільці в офісі соціальних служб і чекав, поки жінка за столом закінчить говорити по телефону.

Він ставив хліб у піч. Він поставив його туди, увімкнув піч, а потім почув важкі кроки батька на сходах і втік, щока все ще боліла від останнього ляпаса. Він лежав у ліжку, сховавшись під ковдрою, чекаючи, коли вони перестануть кричати, і він зможе спуститися вниз... але його очі, вони були такими гарячими і втомленими, а подушка була такою м'якою під головою...

Гаррі знову знудило.

Жінка кладе слухавку і пронизливим голосом тягне його до холодної білої ванної кімнати, щоб привести себе до ладу. Але він не може звернути на це уваги, бо вона витирає його штани.

Тому що це його вина, чи не так? Його мама, його тато, їхній будинок... це все його вина.

Почорніла рука. Скрипучий скелет його будинку, що хитається, попіл сиплеться навколо них, як голубино-сірий сніг.

Жінка боляче стискає його руку, витягаючи з кімнати в коридор, і Гаррі намагається вирватися. Але коли він піднімає очі, обличчя жінки зникло, а натомість з'явився лише липкий чорний череп, який докірливо дивиться на нього...

"Давай, коханий,

ворушись!" Гаррі

прокинувся.

Черепа немає. Обличчя Тома заповнює його зір, пальці Тома впиваються в його плече, трясуть його, очі чорні й широко розплющені від страху.

"Нам треба йти, давай", - каже він.

Гаррі смикають на ноги. Том штовхає його черевиками і вихоплює гвинтівку.

"Що в біса відбувається?" - кричить він, перекрикуючи звуки пострілів. Він починає натягувати черевики на автопілоті, все ще відчуваючи нудоту від свого сну.

Він розуміє, що вся земля здригається під ними. Тверді шматки дощу різко стукають по даху намету, і Гаррі, прокинувшись ще трохи, розуміє, що це не шторм. Це вибух.

Їх бомблять.

"Чорт", - лається він, і, здається, терпіння Тома випаровується, коли він витягує їх з намету в хаос.

Ніч, але небо палає, а навколо кричать люди. Гаррі бачить ноги за кілька метрів від себе, сплутані й безхазяйні, наче фіолетові скручені кістки, і знову відчуває, як на нього, наче морфій, спускається мертвотний спокій. Це війна, і коли світло, тепло і звук вибухають навколо тебе, коли комети падають згори, тим, хто виживає, стає холодно, а не жарко.

Але той череп. Він продовжує бачити його з кожним морганням, і тепер дим і полум'я стали справжніми. Він спотикається, спотикається, а Том тягне його за собою, тікаючи від безжальних ворожих літаків.

"Зберися", - панічно наказує йому Том, і Гаррі з усіх сил намагається

підкоритися. "Куди ми йдемо?" - кричить він, коли вони переступають

через людину, що помирає на землі.

Грунт за метр від нього вибухає з високим виттям, і щось ріже щоку, маленький шматочок пекучого болю.

"Сюди!" кричить Том і тягне його вбік, повз ряд палаючих солдатів, над покрученим, обгорілим металом.

Гаррі напівшкутильгає-напівбіжить, відчайдушно шукаючи решту свого підрозділу, людей, з якими він провів роки. Він не бачить їх крізь дим пустелі, може тільки молитися і сподіватися, що вони вирвалися. Він не сумнівається, що італійська піхота кинеться вперед, озброєна до зубів, щойно припиниться повітряна атака.

Їм пощастило. Намет Тома стоїть на краю бази, в глибині території, і це дає їм фору, але це ще не означає, що вони в безпеці. Якщо їх помітять згори - а це досить легко в цьому похмурому, монолітному ландшафті - їх розстріляють за лічені секунди.

Том дивиться на Гаррі. Білки його очей виблискують на вкритому брудом і потом обличчі. Вони обидва думають про одне й те ж: якщо вони втечуть, їх можуть вбити за дезертирство. Але якщо вони залишаться... що ж, тоді вони вже мертві.

"Ми біжимо до нього", - каже Гаррі. "До притоки".

Том киває, коли вони знову біжать. За милю звідси є невелика річка, і якщо вони добіжать туди, то принаймні матимуть шлях до головної бази.

Їхні ноги ковзають і ковзають, пил вдирається в легені, коли вони кидаються до нього. Кілька інших хлопців йдуть за ними, притиснувшись до землі. Лише побачивши їх, що стискають свої гвинтівки, наче рятівну ковдру, Гаррі розуміє, що залишив свою гвинтівку позаду.

*

Вони якось добираються до берега річки, повзуть на животах, наче бліді змії, по теплій пустельній землі. Ніч зрідка спалахує моторошною зеленню від поодиноких розривів снарядів, але в іншому все тихо, пісок шепочеться з вітром.

Гаррі не знає, чому він зупиняється. Але щось глибоко в його душі вивертається, і він хапає Тома за рукави.

Том виглядає стурбованим. "Що таке?" - шепоче він, бігаючи очима по тілу Гаррі. "Ти поранений?"

Гаррі хитає головою. Він не знає, як це пояснити. "Щось не так", - каже він. "Що?"

"Я не знаю... тут занадто тихо". Том

хмуриться, але озирається.

Вони обидва помічають це одночасно. Спалах яскравого світла, занадто близький, щоб бути снарядом, а потім солдат нижче за течією виє.

Усі вони, з десяток дезертирів, миттєво завмирають. Всі вони перезираються між собою з однаковим виразом обличчя: "Що це *було?"*, а коли хлопець знову завиває, Гаррі хапає Тома і, не роздумуючи, тягне його донизу.

"Бомбардувальники!"

Він спізнився. Земля вивертається з-під його ніг, а навколо нього вибухає шум, такий гучний і глибокий, що він не бачить, не знає, в який бік іти.

На мить він злітає в повітря, стає невагомим, і світ зникає в тумані, а потім назустріч йому піднімається тверда земля. Пісок, яким би м'яким він не здавався, не робить нічого, окрім того, що здирає шар шкіри, коли він стрибає по дюні, наче камінь по воді.

Гаррі розплющує очі. Він не знає, скільки часу він втратив, все, що він знає, це те, що він ковзає, щось земляне і вологе в роті, а його руки шукають покупки.

Він зісковзує в річку.

Він викидає руку і хапається за маленьке покручене дерево на півдорозі вниз по схилу, понівечене спрагою, і йому вдається зупинитися, розгойдуючись.

Він відкашлює бруд з рота і хрипить. Його ребра болять так, ніби на нього наступив велетень, і він переживає цей жахливий момент, коли йому доводиться оцінювати своє тіло, обмацувати всі кінцівки, щоб переконатися, що з них не тече кров. У нього подряпини від каміння по всьому боці, а на коліні жахлива рана, але в іншому з ним все гаразд.

Він підповзає до місця, де земля вирівнюється, і озирається в пошуках Тома. Бризки куль освітлюють землю поруч з ним, і він пірнає, приглушуючи крик.

Їх спіймали. Зі свого спостережного пункту він бачить, як наближаються люди зі зброєю. Літаки гудуть вгорі, як жирні комарі.

Де Том?

Він бачить грудку ліворуч, за кілька метрів від себе, і його серце ледь не зупиняється, коли він бачить світле волосся, що витікає з червоної калюжі.

Він не відчуває провини за те полегшення, що це не Том.

Відразу за мертвим білявим хлопчиком він помічає руку, що стирчить з піску, витончений вигин якої звужується до тонкого зап'ястя. Решта прихована піском і мертвим хлопчиком, і Гаррі, навіть не думаючи про кулі, кидається вперед навкарачки, поки не хапає її.

З Томом все гаразд, він наполовину похований під піском.

Гаррі витягує його і перевертає, намагаючись поставити діагноз. Скільки в цій крові його? Він не встигає це з'ясувати. Грубий італієць розтинає повітря, гавкаючи так голосно, що до нього долітає метрів за двадцять.

Гаррі дивиться на річку. У нього є три секунди, щоб зробити вибір. Вони в пастці, легка мішень згори, і тепер є лише один шлях, яким вони дійсно можуть піти.

У воду.

Він зціплює зуби і тягне тіло Тома назад до берега, дивлячись на течію. Неподалік лежить викинутий чийсь рюкзак, тож Гаррі хапається за нього і намагається маневрувати з Томом зверху. Вони починають сповзати вниз по берегу у воду. Ця річка не чиста. Вона напівпрозора, коричнева, забита брудом і піском, і, мабуть, найгірше в неї заходити, якщо Том поранений так сильно, як Гаррі намагається не думати про це.

Але це принаймні краще, ніж куля.

Гаррі занурюється ногами вперед, намагаючись спрямувати Тома так, щоб його тулуб залишався вільним. Це майже марно, він одразу ж починає тонути, і Гаррі змушений притиснути його до грудей і лягти на спину, щоб утримати на плаву. Вода потрапляє йому в ніс, в рот, але вони рухаються, нарешті, відштовхуючись від пострілів і крові.

Банк зменшується, а Том мовчить.

Він завжди був таким, втішає себе Гаррі, він не видав жодного звуку, коли його били палицею у Вула. Він надто впертий для свого ж блага, і, якщо бути чесним, Гаррі вдячний йому за це. Його тримають разом паперовими ланцюгами, і якби йому довелося почути крик Тома, він не знає, що б він зробив.

Кінцівки іншого хлопчика розпластаною мокрою масою тиснуть на нього, а річкові мошки починають збиратися, приваблені кров'ю, що просочується з його живота. Гаррі ігнорує їхні укуси, навіть не намагається відмахнутися. Течія тут швидка і безтурботна, вона штовхає їх все ближче до повороту.

Гаррі не вірить у Бога, не зовсім, але він молиться. *Будь ласка, ніяких німців, ніяких італійців.*

Мабуть, минуло тридцять хвилин, як вони там, перш ніж він помітив, що в банку є шпигунські фігури.

Над ними небо розгорається перламутровим, напівсонним світанком, а вдалині починають тремтіти блакитні зорі. Ранкове світло грає на поверхні води, як тонке біле вино.

Рука Гаррі червоніє і біліє в каруселі, вода і кров борються між собою. У цей момент він наполовину потонув, вдихаючи стільки ж жахливої солоної води, скільки теплого сухого повітря, але він змушує свої тремтячі кінцівки рухатися, триматися на плаву, пальці тремтять, як метелики, коли вони сильніше стискають тканину. Кров Тома тихо, безперервно стікає у воду, як чорнило на сторінку, і Гаррі жадає кожною фіброю свого єства, жадає настільки сильно і глибоко, що зірки зглянулися б над ним, щоб час повернувся назад, щоб замість цього йому розірвало середину тіла.

Але ні. Його завдання - зберегти їм життя. Ще одну хвилину, каже він собі. І коли вона минає, ще одна хвилина. Він дивується, що вони ще не досягли моря - притока, мабуть, звивається і плететься через посушливу землю, якщо це займає так багато часу

Він майже здався, коли побачив кочівників.

Вони мерехтять, як міражі, на березі річки, і на мить йому здається, що це солдати, і він напружується, щоб розгледіти їхню форму. Але коли вони підпливають ближче, він розуміє: на них немає ніякої форми. Натомість вони одягнені в бліду, пошарпану бавовну, яку Гаррі звик іноді бачити в містах, повз які вони проїжджають.

За ними, трохи далі, йдуть кілька дітей і шість верблюдів, навантажених шкіряними сумками, яскравою тканиною і вирізьбленими з глини предметами, яких він не впізнає.

Двоє дітей припиняють гратися і стоять нерухомо, як два маленьких сурикати, з піднятими головами, уважно спостерігаючи за подіями.

Гаррі відкриває рота і збирає останні сили. "Допоможіть!" -

кричить він.

Примітки до розділу наприкінці

давайте всі домовимося ігнорувати мої сумнівні а) наукові б) географічні в) військові знання, дякую!

Тепер немає богів.

Примітки до розділу

> Зазвичай я не займаюся самоушкодженням, але, будь ласка, пам'ятайте, що в цьому розділі є короткий опис самоушкодження!

Їх рятує не Бог, а удача, хоча, можливо, це одне й те саме.

На крик Гаррі чоловіки кидаються в бій. Один із них спускається вниз по березі, щоб простягнути руку.

Гаррі відчайдушно намагається підтягнутися ближче, дряпаючи нігтями мокру скелю, використовуючи її як важіль.

Річка швидко кружляє, і на мить Гаррі здається, що вони можуть просто розминутися. А потім чоловік у воді з хрюканням простягає руку і хапає його за руку.

Йому доводиться сильно тягнути, щоб маневрувати з вагою двох, хоч і голодних, чоловіків, і Гаррі ледь не втрачає свідомість від того, що він неправильно тисне на його плечову западину.

Але тут з'являються інші чоловіки, з урочистими обличчями і цікавістю, і їх обох тягнуть вгору по берегу на сушу.

"Обережно", - задихається Гаррі, борючись з руками, які його обіймають. "Він поранений, його живіт."

Чоловіки розмовляють між собою мовою, яка зовсім не схожа на арабську, яку знає Гаррі, але вони трохи лагідніші, коли тримають Тома за руки й ноги.

Гаррі здіймається на руки та коліна, все його тіло тремтить, ніби він пробіг марафон.

"Лікарю", - намагається він. "Будь ласка, ми можемо заплатити, йому потрібен лікар".

Чоловіки замовкають і дивляться на нього темними, байдужими очима. Нижню половину їхніх облич закривають зсуви вицвілої білизни, і йому стає не по собі.

Тут восьмеро людей. Четверо чоловіків, дві жінки і двоє дітей.

Він ігнорує їх усіх, підповзаючи до того місця, де вони поклали Тома. Він нависає над ним, не знаючи, чи його обличчя мокре від річки, чи від сліз, обережно відкидаючи його мокре чорне волосся з дороги.

"Гей, - тремтить він, - прокинься. З тобою все гаразд, так? Давай, кохана, прокинься заради мене."

Але Том нерухомий, блідий і тихий. Єдиний рух - це крихітні здіймання та опускання його грудей.

Один зі старших чоловіків присідає навпочіпки на потріскані коліна і подає йому хустинку. Гаррі бере його, намацавши "*шукран*", і витирає ним кров. Він відсуває клятий шматок матеріалу від тіла Тома, і його ледь не вирвало, коли він побачив рану.

Це погано.

Все дуже погано. У Тома на животі велика, глибока рана, крізь шкіру визирають органи. Гаррі не вперше бачить подібні рани, але йому здається, що він раптом побачив когось, кого не знає. Це єдиний спосіб, яким він може це пояснити, бо він знає...

З таких ран не повертаються.

Старий клацає язиком між жовтими зубами і щось брязкає до глядачів. Інший присідає, вихоплює з його руки компрес, клацає зубами.

Він безпорадний. Він не розуміє, про що говорить чоловік, але дозволяє ворухнути його зап'ястям і відпускає руку, яка так сильно тиснула на живіт Тома. Незнайомці юрмляться навколо нього, розмовляючи між собою тихими, надривними голосами.

Один з них махає рукою дитині, яка підходить, сором'язливо притискаючи до грудей шкіряну торбинку з водою. Вона дивиться великими очима, як чоловік вихлюпує на рану невелику кількість їхньої дорогоцінної питної води. Його рука лізе в кишеню, а потім до рота, і перш ніж Гаррі встигає його зупинити, він випльовує щось м'якотіле й зелене собі на долоню і притискає її до Тома до живота.

"О Боже", - бурмоче він, але нічого не може вдіяти. Який сенс їх зупиняти? Може, це допоможе.

Рану Тома обгортають тканиною, а потім обережно піднімають і саджають перед одним із чоловіків на великого верблюда. Чоловік обхоплює його, щоб утримати на місці, і хапається за правління.

Гаррі схоплюється на ноги так швидко, що ледь не втрачає свідомість. "Зачекайте, - каже він перелякано, - куди ви його забираєте?"

Дівчинка, що стояла раніше, смикає його за руку. Їй не більше десяти років, і в неї

немає зубів. "Ходімо", - каже вона з акцентом. "Ходімо, ходімо".

Решта затягують ремені своїх сумок, підтягуючись, щоб їхати верхи. Дівчина підводить його до верблюда ззаду, величезної смердючої тварини, яка благально опускається на коліна, щоб він міг маневрувати. З його рота тече густа піниста слина, красиві очі яскраво-карі.

Поки верблюд крокує далі, Гаррі кусає губу до крові від хвилювання. Його очі прикуті до країв кінцівок Тома, які він бачить, коли той визирає звідти, де його підтримує інший верблюд.

Чи вбила я його, запитує він, *чи тряска в кареті означає, що він уже мертвий?*

Вони не йдуть за течією річки, кочівники. Натомість вони прокладають перпендикулярний шлях у пустелі, виїжджаючи в безкрайній брудно-бежевий простір, аж поки на горизонті не з'являється нічого іншого: страшний, безводний океан.

Діти починають гомоніти, показувати пальцями, а Гаррі ігнорує біль у коліні, головний біль, нудоту від наростаючої спеки, проштовхуючи крізь себе виснаження, щоб просканувати горизонт. Невдовзі щось виокремлюється.

Якусь мить він не може збагнути, що це таке. Це схоже на перевернуту літеру U, як велика арка посеред пустелі. Коли вони наближаються до нього, він думає, що це може бути руїна. Камінь старий і напіврозвалений, його краї згладжені часом і піщаними бурями. Поруч з ним на землі є невеликий темний квадрат.

Коли вони зупиняються, ямка його живота витягується вгору, поруч із нею. Ось так здіймається арка, завбільшки з будинок.

Він майже плаче. Том помре тут. Це не лікарня. Тут немає лікаря. Їх купили тут як якийсь хворий жарт, як спосіб покарати іноземців, які воюють на землі, на якій вони не мають права перебувати.

Чоловіки швидко злізають з коней і знову беруть Тома між собою в той самий трюм, що й минулого разу.

"Зачекай, - кричить Гаррі, намагаючись злізти. Верблюд пирхає, коли він метушиться, б'ючи лапами по землі. "Стій, куди ти його ведеш?"

"Ходімо", - повторює дівчинка, і йому вдається зістрибнути вниз, ледь не

підгинаючи коліна. Він починає думати, що це єдине англійське слово, яке вона

знає.

"Де?" - запитує він.

Том і чоловіки зникли в цьому дивному темному квадраті. Донизу ведуть сходи, круті й тінисті.

Він не роздумує двічі. Він шкутильгає вниз, напружено вдивляючись у темряву. Він знову чує, як вони розмовляють своєю мовою, просто попереду.

На диво, коли вони досягають кінця сходів, там не зовсім темно. Попереду пробивається світло. Він іде на нього і потрапляє до невеликої печери.

Світло падає запиленими осколками з висоти, де скеля була вирита, щоб утворити тунель до поверхні. Величезні плити білого каменю вмуровані в скелю і відбивають рівно настільки, щоб занурити простір у плямисте освітлення. Посеред кам'яної підлоги знаходиться дивний мармуровий вівтар. Він виглядає старовинним, вирізьбленим з напіврозмитими малюнками та літерами.

Це одна з найнеймовірніших речей, які Гаррі коли-небудь бачив, але він не має часу

дивуватися.

"Що ви, в біса, робите?" - кричить він, коли чоловіки несуть Тома.

Вони ігнорують його, зосереджені на тому, щоб покласти свій людський вантаж на вівтар. Том такий білий і нерухомий, що серце Гаррі завмирає.

Один з чоловіків звертається до нього. "Хочеш зцілитися?"

Тканина на його обличчі відтягнута, відкриваючи коричневе, обтягнуте шкірою обличчя, з бородою, посипаною білим перцем. Тонкий шрам перетинає його верхню губу і викривляє її в насмішкуватій посмішці.

"Так, - несамовито каже Гаррі, а потім ридає, - але я не розумію, йому потрібен *лікар*, а не -"

"Лікар не допоможе, - посміхається чоловік. "Тільки це."

Гаррі мало не сміється з відчаю. "Гаразд. Якщо ти можеш йому допомогти..."

Чоловік хрипко кашляє, його легені звучать, як мокрий двигун. "Ходімо."

Гаррі йде за ним по каменю до вівтаря. Світ крутиться навколо нього. Він думає, що, можливо, протримається ще хвилин п'ять, перш ніж знепритомніє. Його руки тремтять, коли він дивиться на Тома, а в очах розпливаються сльози, які капають на підлогу. Білий камінь уже червоніє.

У нього взагалі залишилася кров?

"Мені дуже шкода", - каже Гаррі до Тома і гладить його по лобі. "Я не знаю, що робити, я..."

Він обриває розмову, коли вони вливають пляшечку з чимось до рота Тома. Цього разу це жінка, її пальці вкриті мозолями й татуюваннями навколо крихітної скляної пляшечки.

Він не питає, що це таке. Або це спрацює, або він все одно помре. Усе, чого хоче Гаррі, - це залишатися там і чекати, доки він розплющить очі. Він просто хоче ще раз глянути, і все.

Рука на його плечі повертає його. Це старший чоловік. Він мовчить, читаючи обличчя Гаррі гранітними очима, ніби щось шукає. Гаррі не може приділити йому більше секунди, перш ніж той знову втупиться в Тома, спостерігаючи, як щось червоне витікає з його рота.

О, Боже. Вони дали йому кров?

Будь ласка, це має бути якась форма морфію, благає Гаррі в

голові. "Жертвоприношення".

Слово вимовляється повільно, зі свистом між проміжками жовтих зубів незнайомця.

"Я не розумію", - втомлено каже Гаррі. У нього закінчився час. Це очевидно: дихання Тома стає м'якшим, менш регулярним, а рівномірний стукіт його крові по підлозі

починає сповільнюватися.

Чоловік щось простягає йому. Гаррі дивиться на нього.

Ніж. Він жахливий, зазубрені вістря виблискують, як темно-

срібні зуби. Чомусь він бере його.

Чоловік киває. Краплина поту стікає по його скроні, вислизаючи з-під пов'язки на голові. Він витирає її тильною стороною пальців і щось каже іншим, які відступають назад, киваючи. Тепер вони виглядають серйозними. Збудженими.

"Йому потрібна кров", - каже чоловік і жестом показує на рот Тома.

"Ще." Гаррі хитає головою. "Що?"

Чоловік імітує щось, від чого Гаррі блідне: поріз на зап'ясті. "Кров", - повторює чоловік. У його очах тепер щось дивне. Вони... темніші, ніж були раніше.

"Ти хочеш, щоб у *мене пішла* кров?"

"Бачиш". Рукава чоловіка просочуються кров'ю Тома, коли він простягає руку, щоб обережно доторкнутися до його блідого від смерті обличчя, червона рідина просочується в бавовну красивими цвітіннями. "Майже закінчив. Кровоточи."

Його кістляві пальці хапаються за вигорілий на сонці матеріал Гарріної уніформи і відсувають рукав, відкриваючи його передпліччя. Гаррі майже відштовхує його назад, перш ніж зупиняється, дивлячись на білий клапоть шкіри на руці, що м'яко лежить догори животом.

"Кровоточи", - знову повторює чоловік, і Гаррі обертається, щоб побачити, що на обличчі Тома намальовані дивні знаки, яких не було ще мить тому. Вони схожі на арабські, чорні й розпливчасті, вкривають кожен сантиметр доступної шкіри. Від жаху він ледь не впускає ножа.

Чоловік знову посміхається, але тепер обидва ока без білків, чорні й блискучі. Він бачить у них себе, своє відображення розміром з мурашку, переляканого, заціпенілого хлопчика.

Дзижчання наповнює його вуха низькою, м'якою вібрацією, наповнює і голову, доки він не може думати взагалі.

Все, що він бачить, - це чорні очі, чорні сліди на ніжній шкірі Тома і небезпечно тонкий край леза, що раптом завис на відстані волосини від його зап'ястя.

Він робить глибокий вдих, наповнює легені якомога більшою кількістю теплого повітря, доки вони не стають крижаними брилами в грудях, насиченими і пекучими.

Чи справді він збирається це зробити?

Чому б і ні, - муркоче голос. *Ти ж все одно не хочеш жити без нього, чи не так?*

І тут щось є. Щось не людське, щось, чого він не розуміє, але від чого волосся на руках стає дибки, а серце калатає.

"Зараз", - каже йому чоловік, і Гаррі, не роздумуючи, клацає зап'ястям.

Здалеку він дивується, що не відчуває страху, коли його шкіра червоніє красивою дугою. Ніякого страху, лише хвороблива цікавість. Дзижчання у вусі роздувається, а потім починає мандрувати по венах, у кінчики пальців рук і ніг, аж поки не стає таким гучним і сильним, що пальці підгинаються і випускають ножа з рук.

У першу секунду все спокійно.

І тоді біль просочується всередину, жахливий, голодний звір з роззявленою, відкритою пащею. Рука Гаррі, наче в екстазі, вивергає кров, гарячу і мокру, що стікає по його руках, по неприродному чорному чорнилу, яке якимось чином матеріалізувалося на обличчі Тома, на його грудях.

Серцебиття Гаррі сповільнюється до млявих оплесків, саркастичних оплесків.

"Невже я справді так помру?" - думає він. *У Лівії, як солдат, коли кохання всього мого життя стікає кров'ю на моїх очах?*

Що я для цього зробив?

Він не усвідомлює, що його коліна зім'ялися, аж поки раптом не дивиться на небо, завжди того самого, жахливого відтінку яскраво-блакитного. Це коштує йому колосальних зусиль, але він повертає голову.

Вівтар червоний і блискучий. Він іде по ньому вгору, аж до тіла, що лежить на ньому. Рука Тома так близько до його руки, пальці розслаблені. Гаррі хоче потримати її, але м'язи більше не слухаються його.

Вибач, - каже він Томові, коли його погляд зупиняється на його профілі.

Останнє, що бачить Гаррі перед тим, як світ поглине його, - дві тремтливі червоні райдужки.

Небезпечний червоний.

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Він прокидається від того, що руки гладять його волосся. Він прокидається навшпиньки, кінцівки все ще розслаблені, а язик м'який. Він втирається щокою в тепло під ним, свідомість просочується лише настільки, щоб відчути біль, що розливається по всьому тілу. Він болить, глибокий, виснажливий біль до кісток, і хоча Гаррі відчайдушно намагається знову зануритися в сон, здається, що його тіло прокинулося і йому байдуже.

Руки застигають, і він видає легкий стогін, перш ніж я відчуваю ніжний, запитальний дотик

до його щелепи. "Гаррі?" - чує він.

Він знає, що насупився. Він не хоче вставати. Він хоче залишитися в теплому коконі Томових рук, у їхньому наметі, хоче, щоб Том поцілунком відігнав жахливий, нестерпний біль у його лівій руці
-

Це його розбудило.

Що в біса він зробив зі своєю рукою?

Гаррі розплющує очі. Він все ще дезорієнтований, тож вигляд товстого, потворного червоного шраму ще хвилину стоїть в його мозку, перш ніж жах охоплює його. Він, мабуть, видає якийсь крик тривоги, як раптом обличчя Тома виринає перед його очима, затуляючи собою все довкола.

"Тихіше, тихіше, Гаррі", - шепоче Том, притискаючи його щоки холодними пальцями. "Усе гаразд, усе гаразд."

Гаррі хапає ротом повітря, наче його більше ніколи не буде. "Що в біса сталося?" - вигукує він, нарешті усвідомлюючи, що знову сидить на спині Тома, притулившись спиною до грудей іншого хлопця.
Пальці Тома не припиняють ніжно перебирати його волосся.

"Усе гаразд", - знову каже Том, уникаючи запитання, і це більше за все змушує Гаррі намагатися пригадати.

Спогади набігають, як густа гірка бруду.

Том, зачеплений вибухом, з розірваним животом, потопаючий у річці, подороож через пустелю, вівтар, пальці Гаррі навколо ножа - скрізь *кров...*

Він повертається. Або принаймні намагається, але його кінцівки наче закуті в залізо, занадто важкі, щоб поворухнутися. Найкраще, що він може зробити, - це слабко вивернути шию, щоб подивитися на Тома.

Його обличчя таке ж знайоме, як завжди, таке ж знайоме, як обличчя в дзеркалі. Але його очі.

Що він зробив зі своїми очима? Зникла колишня страшна синява. Ці очі - глибокого винно-червоного кольору, теплі й темні.

Він спостерігає за їхнім рухом, відстежує вираз шоку, який, як він упевнений, має бути на його власному обличчі. Він не може відвести погляд. Від них йому стає тепло в животі, він знову відчуває себе розслабленим і сонним.

"Люба, - голодно каже Том і кліпає очима.

Голова Гаррі трохи прояснюється. "Твій живіт, - каже він, надто виснажений, щоб

поворухнутися, - з тобою все гаразд?" "Ти врятував мене", - шепоче Том.

Щось не так у тому, що він не виглядає більш стурбованим. Але Гаррі насправді начхати. Том помирав, його розривало на шматки. А тепер він виглядає... ну, не зовсім здоровим. Але живим. Сильним.

Гаррі, з іншого боку, відчуває себе близьким до смерті. Він обводить поглядом їхнє оточення. Вони все ще в яру, навколо них здіймаються скелясті стіни. Небесне коло вгорі тепер непроглядно чорне, і навколо смертельно тихо.

Том пестить його потилицю, посилаючи туди маленькі холодні поцілунки, що змушують його тремтіти.

Гаррі дивиться вниз і помічає кров. Вона повсюди, червона плівка, що кришиться, вкриває його голий торс і землю під ним. Вона повсюди на його руках, на руках Тома, чорна калюжа виповзає, наче інфекція, з того місця, де вони сидять. Його брови насуплені. Це надто багато, щоб належати лише йому, надто багато, щоб навіть просто належати Тому. Він стежить очима за липким, звивистим слідом, перш ніж завмирає.

На підлозі, за кілька футів від мене, лежить безголовий торс. Хребет виблискує білим у місячному світлі, зі стегон стирчить блідий кістяний кулак.

За кілька кроків від нього з'являється голова. Срібляста борода знайома, як і шрам, але ці чорні очі тепер дивляться в далечінь, до якої Гаррі не може дотягнутися.

Згодом він усвідомлює, що, можливо, у нього підвищене дихання. Справа не в насильстві - він бачив і гірше. Справа у всій ситуації. Щось тут не так, щось таке, що викликає у нього холод. Чому вони обидва живі?

"Що, - задихається він, - що ти зробив, Томе?"

Том наспівує і гладить пальцями голі боки Гаррі. "Ти помирав", - каже він. Гаррі знає його досить добре, щоб почути лють у його голосі, і відчуває крихітний фриссон страху. "Я прокинувся, а ти стікав кров'ю на землі поруч зі мною".

"Я думав, що це врятує тебе".

"Так і є", - каже Том тоненько. "Але ціною власного життя". Його руки стискаються до

болю. "То що ж ти зробив, - запитує Гаррі зі зростаючим відчуттям передчуття, - чому я

живий?" Том зітхає. Його дихання пахне дивно солодким і мідним. Гаррі хоче, щоб було

більше світла.

Місяця недостатньо, він хоче краще бачити його вираз обличчя.

"Ці люди мали доступ до того, чого не повинні були мати", - зрештою каже Том. Гаррі

ковтає. Голова на підлозі все ще дивиться вдалину.

"Що це було?"

Том лиже язиком мокру смужку на його шиї. Гаррі здригається, а потім завмирає. "Жахливе створіння, - шепоче він, - створіння угод".

Гаррі кілька секунд нічого не говорить, обдумуючи сказане. У нього знову починає паморочитися в голові і боліти шия. Що можна на це сказати? Він хоче розсміятися. Він прагматик: він не вірить ні в привидів, ні в ангелів, ні в дияволів. Але.

Але цей дивний напис. І червоні очі Тома.

"О, Боже", - тихо вислизає з вуст, але в печері надто тихо, щоб його не

почути. Том хихикає, його груди вібрують під Гаррі. "Не зовсім."

Гаррі дивиться в нікуди і думає про кров.

"Вони використали тебе, щоб прорватися в інше місце, - бурмоче Том. "І там я зміг би виторгувати собі життя".

"Обміняти на що?" У Гаррі пересохло в роті.

"Душе моя", - дихає Том. Він знову облизує шию Гаррі, і його язик ковзає по яскравій плямі болю біля плеча.

Гаррі відсахнувся, але Том не дає йому цього зробити. З монументальним зусиллям він тягнеться вгору, торкається кінчиками пальців до плями.

Там рана. Він відчуває, як його шкіра вкривається плямами, і простежує півмісяць, жах зростає.

Його рука опускається на коліна, і він дивиться на неї вниз. На мокрі пальці. "І на

їхніх", - додає він. "Щоб врятувати твоє життя, він хотів більшого".

Том п'є з мене, - змушує себе думати Гаррі. Навіть слова звучать безглуздо.

Світ здається дедалі менш реальним, а очі продовжують миготіти. Навіть дихання стає монументальним завданням, важким для тіла.

Том посувається за ним. Лунає жахливий мокрий звук розриву, але

болю немає. "Ось", - мугикає йому на вухо Том.

Щось притискається до його рота, але він тримає губи закритими. Він хоче спати. Він не хоче бути тут, протистояти цьому. Йому просто потрібна перерва, лише кілька хвилин, а потім він зможе встати і розібратися з тим лайном, в яке вони вляпалися...

Холодні губи Тома притискаються до його губ, і раптом його рот наливається

міддю. Напівпритомний, він цілує у відповідь і ковтає.

*

Коли Гаррі приходить до тями, перше, що він усвідомлює, це те, що він у ліжку. Цього самого по собі достатньо, щоб він миттєво став обережним; на війні ліжка бувають лише в госпіталях. Його охоплює страх: а раптом він втратив ноги? Або руки?

Але ні, він надто добре відпочив для цього. Він теплий, чистий і сонний. Це не може бути лікарня.

Він змушує себе розплющити очі. На його полегшення, здається, що він тут цілком. Його ноги стирчать з-під краю білого простирадла, а руки та кисті, на щастя, не ушкоджені, коли він піднімає їх перед обличчям.

Наступне усвідомлення швидко фільтрується: він голий. Це не особливо шокує (він військовий), але викликає деякі цікаві запитання.

Гаррі підпирається і роззирається по кімнаті.

М'яке ранкове світло падає з вікна на ліжко, підлогу, стіну. Вікно відчинене, вітерець куйовдить білу лляну фіранку, доносячи з собою звуки незнайомої мови, гудки машин і мукання худоби. Кімната досить убога, але явно якісна: книжкова полиця, корінці вицвілі, величезна порцелянова ваза, з якої розливається піна якоїсь зеленої рослини, шафа для одягу, невеличкий диванчик, застелений дивним геометричним візерунком. Саме ліжко величезне, над ним висять чотири плакати з ніжним нальотом білого балдахіна.

Гаррі моргає. Де ж він, чорт забирай?

На картині навпроти ліжка зображена прекрасна оголена жінка з темними котячими очима, задрапірована у вкрай непрактичний червоний шовк, яка обдуває себе віялом, що нагадує оазис. Назва картини написана арабською мовою і викарбувана внизу величезної золотої рами.

Тож все ще в пустелі.

Вдруге він пригадує.

"Чорт", - перше слово, яке вирівається з його вуст. Він піднімається у більш вертикальне сидяче положення і розтирає груди, де його серце раптово закалатало. Його рука... він дивиться вниз і не бачить нічого, окрім тонкого білого шраму. Виглядає на роки, а не на дні.

"І тобі привіт", - сухо каже голос зліва від нього.

Гаррі хитає головою вбік. У затіненому кутку кімнати, збоку від ліжка, стоїть велике крісло. Знайоме тіло ворушиться, нахиляється до світла.

Том одягнений недбало. На ньому біла лляна сорочка з закоченими рукавами, строгі коричневі штани, його стрункі ноги оголені. Його очі червоні.

Гаррі дивиться на нього і намагається зрозуміти, як він пропустив його під час сканування кімнати. Він розуміє, що справа в нерухомості, коли вони дивляться одне на одного. Том занадто нерухомий, щоб бути людиною - навіть не схоже, що він дихає.

"Як ми сюди потрапили?" повільно запитує Гаррі. Його серце все ще працює понаднормово.

Гострий шматочок посмішки. "Я ніс тебе по піску", - каже йому Том. "А потім ми взяли таксі".

Крізь пісок, - відсторонено думає Гаррі. Це неможливо. "І де

ми?"

"Бенгазі".

Він блідне. До Мерса Брега ще кілька днів. "Гаразд..."

Том плавно піднімається на трибуну. Це схоже на спостереження за потоком води - кожен рух економний, досконалий. "Як ти себе почуваєш?"

Гаррі ковтає. "Добре", - каже він правдиво, а потім "збентежений. Хвилювався за тебе, за те, що, бляха-муха, сталося".

Том киває, сідаючи на край ліжка. Його очі вчепилися в горло Гаррі, перш ніж зустрілися з його поглядом. "Ти пам'ятаєш це?"

"Так", - каже Гаррі. Його руки тремтять на колінах. "Ти не міг би... не міг би приїхати сюди? Будь ласка?"

Нелюдські очі Тома якось пом'якшали. Солодшими. Він нахиляється вперед.

Гаррі видає якийсь жахливий, збентежений звук, обхоплюючи руками холодне тіло іншого хлопчика і притягуючи його до себе. У Тома трохи затинається дихання, і він так само міцно стискає Гаррі, притискаючи його до своїх грудей і вдихаючи його.

"Я думав, що ти помер", - вдається вирватися Гаррі. "Ти ледь не помер, Томе, ти стікав кров'ю..."

"Я не вбивав, ти мене врятувала".

"Але ж, - Гаррі мокро засміявся, - хіба я це зробив? Я не знаю, що з тобою сталося, я не знаю, як це виправити".

"Все гаразд", - каже Том. "Тобі не потрібно його лагодити".

Він відступає назад, дивиться вологими, нерухомими очима. Може, Том має рацію. Може, що б це не було, це добре. Зрештою, вони є одне в одного. Вони пережили ту жахливу довбану річку. "То ти залишишся? Зі мною?"

Том закриває обличчя руками, наче щось делікатне, щось, що треба берегти. У його мові є темрява, занадто власницька. "Я ніколи тебе не покину", - присягається він. "Присягаюся, Гаррі."

Гаррі киває і хапає Тома за руки, щоб утриматись. У нього так багато запитань, але полегшення, що пронизує його, достатньо, щоб проковтнути їх цілком. Том з ним - все інше може на деякий час піти під три чорти.

"А кров?" - запитує він через кілька хвилин. "Ти ж її випив, чи не так?"

Том ніяк не реагує, а це означає, що він відчуває щось, чого не хоче. Гаррі думає, що це може бути почуття провини.

"Так, - спокійно каже він. "Але тобі не треба хвилюватися. Я можу контролювати це зараз. У мене було три дні, зрештою".

Три дні? Він спав *три дні*?

"Ти був дуже слабким, мій любий", - лагідно каже йому Том, дивлячись на його обличчя.

Інший хлопчик стоїть надто близько. Він пахне ним самим, кедром і сигаретним димом, і це нагадує Гаррі про Вула, про те, як вони були дітьми, а потім підлітками, хихотіли на вулицях Лондона. Він нічого не може вдіяти: він нахиляється за сантиметр, що залишився між ними, і притискається губами до плюшевих губ Тома.

Том холодний і твердий під ним, але його тіло оживає, його пальці хапають Гаррі за волосся ззаду, голова нахиляється ближче, притискаючи їх одне до одного.

Том цілує його у відповідь так, як він знає, що Гаррі любить. З'єднує їхні роти разом і, відволікаючись на кінчики пальців, що гладять його по боках, відкриває його і лиже всередині. Гаррі задихається, коли знайоме тепло заливає його вени.

Том усе ще схилився над ним, наче якась істота з-під ліжка, але це не страшно, а навпаки, Гаррі від цього стає ще гарячіше, він хапає його за стегна і тягне до себе.

Том бурчить, а потім вирівнює їхні стегна, пальці втискають зап'ястя Гаррі в подушку. Тонкі кістки скриплять так, що стає боляче, а його зуби вчепилися в губи Тома, коли той здригнувся.

Том відступає назад. "Я зробив тобі боляче?" - запитує він, зводячи брови. Миттєво його руки відпускають, і він дивиться на червоні сліди на своїй шкірі, чотири акуратні смужки від пальців.

"Неправда", - наполягає Гаррі, а потім повністю скидає простирадло з оголеного тіла, щоб

відволіктися. Не дивно, що це йому вдається: Том переводить погляд з його зап'ясть на

решту тіла. "Ходімо", - дихає Гаррі і хапає Тома за його дурнувату лляну сорочку,

смикаючи її вгору.

Зіниці Тома розширюються, і він облизує губи. Він маневрує сорочкою через голову, розстібає штани однією рукою, насуваючись на Гаррі. Це мало б налякати Гаррі: щось не зовсім людське дивиться на нього так, ніби хоче його поглинути, червоні очі палають жагою. Але не лякає.

Він лише посміхається, а його очі ловлять кров, що запеклася на нижній губі Тома з того місця, де він його вкусив раніше. Захоплений, Гаррі простягає руку і притискає подушечку великого пальця до рани, шлунок перетворюється на рідину, коли Том всмоктує її до рота, і він відчуває оксамитове шкрябання язика.

"Ух", - розумно каже Гаррі, починаючи відчувати запаморочення від голоду.

Том посміхається і знову притискає його до себе, гарячий і наполегливий рот до рота Гаррі, ковтаючи його стогін. Його руки обхоплюють його тіло, пальці досягають усіх чутливих місць, торкаючись внутрішньої поверхні стегон, так ледь-ледь, що Гаррі задирається до нього, прагнучи контакту.

Він штовхає голову Гаррі вбік, притискаючи мокрі, пекучі поцілунки до його шиї, від яких він корчиться, моргаючи на штори, що танцюють на вітрі. У нього паморочиться в голові, щоки гарячі, очі напівзаплющені, він навіть не намагається приглушити звуки, які видає, маленькі зітхання, що вириваються з нього, коли Том повільно, так повільно, збільшує тиск своїх зубів, аж поки шкіра під ним не ламається.

Це схоже на сон. Сюрреалістично. *Він п'є з мене,* думає Гаррі, на межі. *Чому мені не страшно чи гидко?*

Але немає нічого, крім киплячого збудження, коли Том ковтає свою кров і тягнеться до свого члена. Маленьке полум'я болю в горлі повністю суперечить відчуттю широкої, мозолястої долоні, що охоплює його, тиск досить легкий, що змушує його кричати.

"Том", - задихається він, марно смикаючи стегнами.

Том трохи відступає назад, очі майже повністю чорні. Він посміхається, зуби червоні. "Гарненько", - каже він, спостерігаючи за реакцією Гаррі, коли збільшує тиск. "І все для мене".

Очі Гаррі заплющуються, а потім знову розплющуються, коли він намагається вдихнути. "Ти..." - вимовляє він, дряпаючи нігтями штани Тома, - "геть".

Том піднімає брову в майже принизливий спосіб, але Гаррі байдуже, якщо це означає, що він підкоряється, і відпускає Гаррі рівно настільки, щоб той роздягнувся.

Коли він повертається, то притискає стегна до себе, вирівнює їх, аж поки вони не впираються одне в одного, слизькі й брудні від попередньої дії. Том плює йому в руку, досить брудну, щоб збудження пронизало його живіт, і хапає їх обох. Він *відчуває* Тома, твердого і мокрого поруч, і тертя настільки досконале, що раптове бажання кінчити піднімається тремтінням по його стегнах, пальці стискаються, коли він намагається стримати його.

Наосліп він знову втягує губи Тома в рот, облизує їх, не знаючи, чи відчуває він смак

крові Тома, чи власної. Інша рука Тома притискає його зап'ястя, хоча він продовжує їх гладити

Обидва, маленькі низькі стогони вириваються з нього, коли вони обидва

закручуються все тугіше і тугіше. Гаррі ковтає і дихає, а потім стогне, коли

кінчає.

Все його тіло підтягується, пульсує, коли він відпускає, занурюючись у насолоду, і Том відступає назад, щоб спостерігати за ним.

Минає лише мить-друга, як інший хлопець бурчить, і Гаррі відчуває, як його живіт стає вологим, а груди здіймаються, коли він намагається вдихнути через насолоду.

Він падає на подушку, вага Тома притискає його до ліжка, і він розслабляється. Час

спливає, поки вони лежать, відновлюючи дихання.

"Боже мій", - каже Гаррі, а потім починає хихикати, намагаючись приглушити його плечем Тома. Мокре, липке місиво між ними неприємно холодить, але Гаррі не може змусити себе відштовхнути його.

Том пирхає. "Треба було змусити тебе благати", - розмірковує він, а потім сміється, коли Гаррі штовхає його.

Він слухняно перекочується набік, тримаючи їхні ноги сплутаними. Вони лежать разом, слухаючи, як повертаються звуки ззовні.

Розум Гаррі блукає.

Відчуття пальців, що неквапливо погладжують його горло, гіпнотично дражнячи, починає повертати його до реальності, і голос Тома проривається крізь легку дрімоту.

"Коли ти мене поцілувала, - шепоче він, - у мене була кров?"

Гаррі думає про червону пляму на нижній губі. "Трохи", - бурмоче він у

відповідь. "Гм", - це все, що відповів Том.

Заінтригований, Гаррі повертається на бік і примружується на нього. "Що?"

Том дивиться на нього у відповідь. "Ти не повинен цього робити", - каже він. "Моя кров, - він хитає головою, шукаючи слова. "Більше не нормальна. Це небезпечно для тебе".

Гаррі намагається пригадати, скільки він випив. Це була крапля чи дві, якщо взагалі була. А потім він пригадує, що було раніше.

"Якраз перед тим, як я втратив свідомість, у пустелі. Не..."

Том заплющує свої винно-червоні очі. Знову відкриває їх. "Так. Я дав тобі трохи тоді. Тобі це було потрібно. Я випив забагато на початку, - тихо зізнається він. "Я не міг стриматися, ти була там, така гарна, вся в крові, і я відчув таку порожнечу, що..."

Гаррі не може зупинити дихання, згадуючи дивний темний жаль у голосі Тома, те, як він звучав не зовсім по-людськи. Том обриває його, виглядаючи з болем.

"Усе гаразд", - каже Гаррі.

Том хитає головою. "Я міг би тебе вбити." "Але

не вбив.

"Але..."

"То твоя кров загоюється?" Його пальці піднімаються до шиї, де знову ж таки більше кількаденний шрам, ніж рана.

Том киває. "Так, але за це треба платити. Я не знаю, звідки я це знаю, але кожен раз це азартна гра. Це може звести людину з розуму".

Гаррі відкидає *цю* тривожну думку вбік. "Але щойно, коли ти, - він імітує укус, і Том кидає на нього недовірливий погляд. "Ти міг би зупинитися. Правда ж?"

"У мене було кілька днів, щоб розібратися в цьому. Я контролюю себе набагато краще".

Гаррі здригається, а потім кривиться від болю в животі. Том нахиляється, щоб схопити простирадло з того місця, де вони скинули його на підлогу, і проводить ним по животу Гаррі, а потім по своєму.

"Я почуваюся огидно", - каже Гаррі, вирішивши продовжити розмову пізніше. Залишилося ще до біса багато невирішених питань, але він також зголоднів: минуло три дні без їжі, і кров Тома, очевидно, може вирішити лише деякі з них. "Чи є тут ванна кімната, де б це не було?"

Том сідає біля узголів'я ліжка. "Ми в готелі "Розен Блю". І так, це за тими дверима".

Гаррі дивиться на білі двері. "Зачекай, - каже він, - у нас є душ?"

Том виглядає так, ніби хоче розсміятися. "Так, Гаррі. Тут є душ."

Гаррі схоплюється з ліжка так швидко, що мало не падає від раптової хвилі

запаморочення. Том нахиляється, щоб схопити його за руку і втримати на ногах.

"Повільніше", - каже він роздратовано.

"Томе, - відстрілюється Гаррі, - я не був у душі вже п'ять місяців".

Том відпускає його, піднімаючи брови. "Неодмінно", - глузливо

каже він. Гаррі надто схвильований, щоб навіть огризнутися у

відповідь.

Примітки до розділу наприкінці

Я повернулася!!! взяла паузу, щоб спробувати (і не змогла) написати оригінальну книгу.

Охорону зняти!

Мигдальне тісто розсипається в його пальцях, і коричневе конфетті падає на тонку тканину шортів. Гаррі запихає останній шматочок до рота, не намагаючись придушити звук вдячності.

"То що, - бурмоче він, жуючи, - воно дивиться на мене прямо зараз?"

Том дивиться на те, як він ковтає їжу, з чимось схожим на огиду, приховану під жвавою, ввічливою посмішкою.

"Так", - каже він. "Спостерігає, так, але нічого не може

зробити". Гаррі знає, що виглядає трохи знервованим, бо

Том починає посміхатися.

"То *Волан-де-Морт,* - Гаррі наголошує на незнайомому слові, - просто сидить там, у твоїй голові?"

Том киває. "І воно розмовляє. Але тихо, і я намагаюся не слухати". Його очі стають затуманеними й відстороненими, від чого тістечко раптом відчуває смак попелу в роті Гаррі. Він кладе решту назад на тарілку і ковтає.

Том кидає на нього погляд і хмуриться. "Не дивись так. Це просто спроба допомогти мені".

"Не слухай його", - рішуче каже Гаррі.

"Я ж казав тобі, що не знаю". Том простягає руку, щоб провести великим пальцем по кутику рота Гаррі.

Гаррі бачить, як місцеві жителі витріщаються на них, і відбиває погляд. Він знає, що вони думають: що вони солдати, що вони ліниві. Можливо, що вони ще й брати, адже вони завжди разом.

Він зітхає. "Має бути спосіб його позбутися". Том нічого не каже, і Гаррі знову розчаровується. "Серйозно?"

"Я знаю, що це не ангел, Гаррі. Але він сильний. Він може нам допомогти."

Гаррі міцно хапається за своє коліно під столом. Він хитає головою. "Так, це не янгол, він *їсть душі.* Ти не можеш тримати це в собі і сподіватися, що це не матиме наслідків".

Том нахиляє голову, і над дужками сонцезахисних окулярів з'являються дивні червоні очі. Він сидить на забрудненому дощем коричневому плетінні, наче на троні, а не на пошарпаному стільці біля місцевого кафе. У тіні перголи він все ще світиться блідою білизною, з його обличчя не стікає піт, як у Гаррі.

"Гаразд", - каже він так легко, що Гаррі йому не вірить. "Ми намагаємося знайти ліки".

Гаррі дивиться на нього довгим, шукаючим поглядом. "Більше ніяких угод", - каже він врешті-решт. Він не може повірити, що має сказати це вголос.

Том киває.

Що ж. Це заслуговує на позитивне підкріплення, чи не так? Повільно нахиляє голову набік, вдаючи, що дивиться ліворуч. Це виставляє лінію його горла прямо на показ.

Як і очікувалося, повітря навколо них стає густішим, і Том завмирає. "Гаррі." Це слово - низьке і голодне.

"Гм?" - каже він, обертаючись.

Рука Тома вистрілює з неприродною швидкістю, обхоплюючи його зап'ястя. Гаррі ледве встигає зашипіти від болю, як Том кидає на стіл кілька монет на каву і витягує його з тіні на світло вулиці.

Гаррі намагається не виглядати надто задоволеним, коли його тягнуть назад до готелю.

Це, мабуть, виглядає дивно - вони починають привертати увагу кількох солдатів, що проходять тут. Вони можуть називати фальшиве ім'я та полк стільки разів, скільки завгодно, поки їх не викриють.

"Ненавиджу це місце, - бурмоче Том, відпускаючи руку.

Щоразу, коли вони виходять на вулицю, він хмуриться, дивлячись на краєвиди, претензійні маленькі кав'ярні та верескливі автомобілі, що проїжджають повз нього кожні кілька хвилин.

Гаррі переходить за ним через дорогу, прослизаючи назад у прохолодну тінь пальм, що вишикувалися вздовж вулиці. "Я знаю."

Він озирається, коли за рогом з'являється група солдатів. Опустивши голову, він натягує капелюх на голову, дивлячись, як його ноги викашлюють хмари бруду з дороги.

Вони дістаються готелю, і хлопчик біля дверей штовхає їх, щоб пропустити. Це гарний готель; Гаррі не впевнений, як Том встиг у своєму самотньому забігу через лівійське узбережжя, тягнучи за собою непритомного підлітка, але у них є портфель, повний доларів, замкнений у сейфі в їхній кімнаті, який лежить там відтоді, як він прокинувся.

Він віддалено задається питанням, чи не вбив Том когось за це.

Напевно. Де ще можна отримати велику суму готівки в такий короткий термін?

Том поправляє сонцезахисні окуляри, і вони йдуть через мармурове фойє. Кілька чоловіків, що сидять у плетених кріслах і курять, зацікавлено дивляться вгору, і Гаррі внутрішньо стискається.

"Хвилинку, - тихо каже Том, залишаючи Гаррі біля дверей ліфта.

Гаррі натискає кнопку, а потім з цікавістю спостерігає, як Том відривається і прямує

до стійки реєстрації.

Секретарка явно западає на нього. Вона весь час дивиться на Тома, відводячи очі, коли він дивиться їй у вічі. Вона вже почервоніла; Гаррі цікаво, чи не зламається вона, коли Том заговорить з нею.

І так, *чому* він розмовляє з нею?

Гаррі притуляється спиною до стіни і насолоджується прохолодним повітрям з вентилятора, поки вони перекидаються кількома словами. Невдовзі дівчинка зазирає під стіл і кладе на нього великий коричневий конверт.

Том бере її під руку і посміхається до неї.

Гаррі змушує себе відвести погляд, щоб побачити дерево в горщику біля ліфта. Перестань бути смішним, каже він собі, відчуваючи знайомий приплив ревнощів.

"Це досить милий вираз", - чує він на вухо, коли двері ліфта зі скрипом

відчиняються. Том посміхається до нього, а Гаррі намагається виглядати

незворушним. "Що?"

Двері за ними зачинилися, і Том миттю притиснув його до дзеркальної стіни, притиснувшись губами до губ Гаррі.

Гаряче й несамовито, і Гаррі задихається, коли вони досягають свого поверху. Том відступає назад і дивиться на нього таким поглядом, що у Гаррі підкошуються коліна. Він виглядає нестерпно задоволеним і простягає руку, жестом запрошуючи Гаррі йти першим.

Він пирхає. "Дуже по-

лицарськи." "Звісно."

Повернувшись до їхньої кімнати, Гаррі сідає на ліжко і роззувається, а потім падає на акуратно заправлену ковдру. Йому спекотно і липко, а в носі пече від сухого пилу, що осідає над містом.

Він заплющує очі і слухає, як Том робить те саме. Потім над сейфом лунає тупіт кроків. Лунає кілька клацань, а потім невеличке шипіння, коли дверцята відчиняються.

"Ти скажеш мені, що це таке?" запитує Гаррі.

"Це подарунок", - каже Том. У нього веселий

голос. "О?"

"Для тебе".

Гаррі розплющує очі. Том сидить за столом, перераховуючи їхній портфель з грошима. На сусідньому столі з конверта висипається білий папір.

"А що це за подарунок?"

"Це, - розгублено каже Том, складаючи пачку банкнот, - офіційний пропуск на один з нафтових вантажів".

Гаррі перестає дихати. "Куди?"

"Борнмут". Том видає, наскільки він схвильований, і повертається, щоб подивитися на вираз обличчя Гаррі. Той посміхається, що б він не знайшов.

Гаррі стоїть на ногах, навіть не усвідомлюючи цього, забувши про втому. "Ти жартуєш? Як тобі це вдалося?"

"Люба, ми нещодавно стали досить заможними", - каже Том.

Гаррі ламає голову, намагаючись зіставити години, на які іноді зникає Том, з часом, коли він міг би знайти екіпаж корабля і підкупити їх настільки, щоб вони прийняли двох дезертирів.

"От лайно", - тихо проклинає він, вражений, - "то ми

повертаємося назад?" "Ми не можемо тут довго залишатися.

Нас вже помітили." "Але-Британія? Я маю на увазі, що в газетах

пишуть, що вона розвалена."

"Скрізь розруха, - іронізує Том, - хіба що нам вдасться купити собі дорогу до Швейцарії, але навіть на це у нас не вистачить грошей".

Гаррі сидить на краю ліжка і бавиться парчевим візерунком на простирадлах. "Отже... назад до Лондона".

Том киває. "Спочатку. Нам знадобиться більше грошей. Я впевнений, що зможу з цим розібратися, а потім ми поїдемо в сільську місцевість. Можливо, в Корнуолл. Або в Уельс".

"Цікаво, як воно зараз, - розмірковує Гаррі. "Я маю на увазі Лондон. Скільки вже минуло, рік? Щонайменше?"

"Я не думаю, що це буде той Лондон, який ми пам'ятаємо".

*

Том має рацію. Лондон вже не той.

Один жахливий місяць вони пливуть на човні, огинаючи мис Доброї Надії, і нарешті досягають Борнмута вранці холодного, мрячного дня на початку жовтня. Переночувавши в одній з маленьких тісних кімнат біля вокзалу, вони сідають на наступний потяг до Лондона, ігноруючи нечисленних пасажирів, які їдуть разом з

ними, і досягають станції Ватерлоо вечірньою службою.

Обличчя Тома кам'яніє, коли вони пробираються повз заплакані пари, чоловіків, що мляво лежать в інвалідних візках або шкутильгають на милицях, крихітних дітей з урочистими обличчями, яких ведуть старі бабусі й дідусі. У них немає ні багажу, ні кричущих родичів, які б зустрічали їх на закопченій платформі. Лише холодний чорний дощ, який падає з темного неба, перетворюючи вулиці на смердючі ріки піску.

За межами вокзалу напрочуд мало людей. Вони обидва дивляться на випотрошені будівлі навпроти, сірі від вогню та пограбовані до голого скелету. Він загартувався, цей Лондон. Війна - це не лише посушливі пустелі та кулемети, вона і тут, у людських домівках. Але це все ще дім, таким, яким не буде більше ніде і ніколи.

Гаррі стримує дрож провини, коли він кидає кишені кільком джентльменам, що блукають біля вокзалу, чекаючи на свої машини. Гроші Тома майже закінчилися; їм довелося заплатити ще один хабар на півдорозі, коли їхній корабель зупинили й обшукали. Зараз у них залишилася остання пачка готівки. Але план завжди полягав у тому, щоб знайти більше.

Гаррі ще не питав, як Том планує це зробити. Може, пограбує банк? Вони досі не знають, як саме змінилося тіло Тома, але Гаррі не хотів би випробовувати його поліцейською зброєю.

Вони спускаються до старого Саутворку, ховаючись від холодного вітру. Вгорі назріває шторм, хмари опустилися і накрапає дощ. На розі був невеличкий готель, але його вже немає. Цілу секцію терасового будинку якимось чином прибрали, і він стирчить, як відсутній зуб. Але далі по дорозі з'явився новий, і в ньому залишилася одна кімната з односпальним ліжком.

Портьє посміхається, ведучи його нерівним коридором. Гаррі навіть трохи смішно: старий, мабуть, вважає, що це незручне нав'язування. Можливо, він не виглядав би таким задоволеним, якби знав, що вони сплять в одному ліжку вже щонайменше три місяці.

Їхня кімната схожа на ту, що була на кораблі: маленька, тісна і заплісняві ла. У ній страшенно холодно і немає вогню, лише крихітний радіатор під вікном. Гаррі тремтить, а Том занепокоєно розглядає ковдри. Вони не дуже допоможуть Гаррі, адже він не має належного пальта і одягнений у мокрий від дощу одяг.

"Боже, наче нічого не змінилося, так?" каже Гаррі під шум дощу, що б'є у вікно.

"Чесно кажучи, я б віддав перевагу "Вулс", - бурмоче Том, знімаючи пальто і

здригаючись. Гаррі вибрав цей момент, щоб випустити довгий, гучний стогін у

шлунку. Він пирхає. "Так, принаймні
Шерсть поїла." Він не їв з моменту прибуття на станцію в Борнмуті, охоплений тривогою що у нього запитують військові документи, а тепер він заспокоївся, що вмирає з голоду. "Піду запитаю внизу, чи є десь поблизу".

Том переводить погляд на вулицю, на погоду, а потім знову на Гаррі. Він зітхає. "Гаразд", - каже він і знову дивиться на дощ. Він виглядає стурбованим, глибоко зануреним у роздуми, і Гаррі на мить занепокоєно дивиться на нього, а потім хапає

ключ від їхньої кімнати, що лежить збоку.

"Я скоро повернуся", - тихо каже він.

"Будь обережним", - кричить Том, коли Гаррі обережно зачиняє за собою двері.

"Обов'язково", - відповідає він собі під ніс, коли йде коридором.

Внизу адміністратор, який все ще усміхається, повідомляє йому, що у них нічого не залишилося від вечері, яку зазвичай подають рівно о сьомій годині, але неподалік є кілька пабів, де, можливо, ще накривають на стіл.

Гаррі гримасує на погоду і ховається під дощ. Він ніколи

не думав, що сумуватиме за пустелею.

За власним бажанням він повертається до вокзалу Ватерлоо, де, як він знає, все ще будуть люди. Його дихання виривається з грудей короткими застиглими вдихами, коли він поспішає закрутами лондонських провулків, а пальці вже пече від холоду. Легкий трепет пробирає його, коли він згадує, як раніше ці провулки здавалися йому страшними, всі ті історії, які розповідали про Джека Різника та його привидів.

Гаррі хихикає на ходу. Тепер він - збочений вбивця.

Наступний удар грому в небі все ще змушує його підстрибнути. Він, як і двоє інших людей, що поспішають вулицею, миттєво піднімає очі вгору.

Це не літак - просто грім.

Через кілька хвилин вулиці освітлюються яскравим білим спалахом, і Гаррі починає рахувати.
Один, два, три, чотири... після семи рахунків лунає вибух: шторм за сім миль звідси. Дивно, що така погана погода була чимось, на що вони всі чекали з нетерпінням. Він п р о м і н я в б и невеликий дощ на приземлені німецькі літаки в будь-який день.

Хвилин через десять він розуміє, що за ним стежать.

Позаду нього лунають кроки, хлюпаючи по калюжах. Вони залишаються, наполегливі, навіть коли він повертається назад, перевіряючи себе.

Хм, він думає. *Цікаво*. Його хочуть пограбувати? Чи це поліція - вони звідкись знають, що він втік від військових?

Йому, напевно, варто було б боятися. Але його здатність відчувати страх розбита вщент; тепер він відчуває лише насторожене роздратування. Без гвинтівки його плече здається оголеним.

Він зупиняється за наступним поворотом і озирається назад. У кутку все ще стоїть тінь, висока і тонка.

У нього просто параноя? Це те, що називають ПТСР?

Ні, Гаррі на це не купиться.

Він озирається, затуляючи очі рукою, щоб зупинити потік води, що стікає по обличчю. Вітрини магазинів забиті дошками, але він чує приглушений сміх, нечіткий бас платівки, що грає, і дзенькіт склянок. Він майже біля пабу і вмирає з голоду. Цей самовпевнений вуличний їжак може вивести з себе.

Гаррі розвертається і швидко йде провулком до головної вулиці. Світло зростає, він відчуває запах диму, щось готується. Слава Богу. Думка про привітні обійми справжнього лондонського пабу мало не змушує його плакати від туги.

Але, звісно, його переслідувач помітив, що ще за кілька кроків Гаррі безпечно сховається у світлі вуличних ліхтарів.

Щось сильно вдаряє його в спину. Він спотикається, голова рикошетом відскакує від старої цегляної стіни, і його хапають за плече. Хто б це не був, він б'є його об стіну вдруге, аж поки голова Гаррі не всипається зірками.

Чорт! Він панікує, намагаючись наосліп відштовхнути їх від себе.

Але вони холодні й нерухомі, і він опиняється з рукою за спиною, притиснувшись щокою до холодної цегли.

Раптом у нього над вухом лунає дивне, пронизливе хихотіння. Він

завмирає. "Мені подобається, коли ти борешся", - каже йому голос.

Це не вуличний бродяга. Але й не поліцейський. Цей голос шикарний, вищого класу. Це не має ніякого сенсу.

"Чого вам треба?" - задихається він.

Чоловік тихо хихикає. "Гадаю, це і є моє питання, чи не так?"

"Що?"

"Що ти тут робиш? Навіщо ти прийшов?" Він

що, божевільний?

Гаррі бореться, але просто тягне руку вище, аж поки не боїться, що цей божевільний зламає йому плече, і зупиняється, задихаючись. У нього так паморочиться в голові, що він думає, що його зараз знудить.

"Про що ти, в біса, говориш?"

"Ти і твоя супутниця. Думали, ми не помітимо?"

"Ми повернулися з Лівії, - спльовує Гаррі. "Ми воювали там, на північноафриканському фронті".

"То ви *солдати*". Чоловік звучить заінтриговано. "Як звичайна пара рейтингів знайшла відьму, з якою можна домовитися, хм?"

Кров Гаррі холоне в жилах. Він заплющує очі, змушує себе втягнути в себе повітря.

"Відьми?" - кволо запитує він, але назва підходить. Вони весь цей час називали Волан-де-Морта демоном... але відьмак підійде, чи не так?

Тиск на його руку слабшає, і Гаррі відсмикує її назад, повертаючись. Іншою рукою він обхоплює своє плече і дивиться на чоловіка перед собою.

Не чоловік. Підліток. Можливо, молодший за Гаррі. Він високий, закутаний у довге чорне пальто. Вода стікає по його білому волоссю до голови, біжить по білому обличчю. Червоні очі, помічає Гаррі з віддаленим жахом.

"Ти не знаєш, хто я, так?" - насміхається хлопець. У нього навіть є довбаний ціпок, заради Бога.

Гаррі хитає головою і миттєво шкодує, що його зір мерехтить. "Без поняття, друже."

Очі хлопчика звужуються. "Я знаю, хто ти, Гаррі Поттер. І Томаса Редла я теж знаю".

Очевидно, не дуже добре, враховуючи, що Том ненавидить своє повне ім'я з пристрастю, яку він зазвичай приберігає для таких, як він.

"Що ви від нас хочете?"

Хлопчик сміється. Звук не з приємних. "Його. Ми хочемо його."

У небі гримить грім, лунає гуркітливе муркотіння, і Гаррі рушає з місця. Загроза йому - це одне, але Том? Гаррі взяв на себе набагато більше, щоб вберегти його.

Він швидкий, вправний, бо служив в армії. Його рука не відпускає кишенькового ножа відтоді, як хлопчик відпустив його, і він без вагань кидається вперед і встромляє його собі в живіт.

Гаррі встигає побачити, як на обличчі хлопчика з'являється лють, яка насправді трохи лякає, перш ніж він кидається навтьоки.

Він так близько до головної вулиці, що може почути звук розмови лише за кілька футів. Його витягнутий палець дотягується до калюжі світла від ліхтаря, а потім -

Щось вигинається навколо його живота, сталевий ремінь, і його тягне назад у темряву.

Втретє його б'ють головою об стіну. А потім знову, і знову, поки Гаррі не втрачає свідомість на кілька секунд, поки не відчуває смак крові в роті і не може згадати, як дихати.

"Драко", - шепоче голос, набагато нижчий. "Це та пташка, яку ти відпустив?"

Рука в його волоссі. Тягне його вгору. Вії слабко тріпочуть, але обличчя хлопчика пропливає перед очима, сповнене ненависті.

"Так, тату." "Бовдур",

- вигукує Гаррі.

Хлопчик насміхається, і різкий укус болю дає про себе знати в його шлунку. Гаррі хилить голову донизу. Кінчик його власного кишенькового ножа впивається в шкіру, рука Драко червона і слизька навколо короткого руків'я.

"Як ти думаєш, що ти відчуватимеш, коли я закручу його в тобі?" спокійно відповів Драко. "Гадаєш, ти заплачеш?"

Гаррі хоче плюнути йому в обличчя, відштовхнути його, втекти, але він не може поворухнутися. Він думає, що може знову втратити свідомість, бо коли розплющує очі, Драко стоїть ще далі від нього.

"Облиш, Драко, - дорікає старший. "Ми не ламаємо іграшок, які нам не належать.

Старший тримає його за руку. Він надзвичайно високий, широкий, на вигляд йому б л и з ь к о сорока років. У нього таке ж бліде волосся і шкіра, як у хлопчика, але в рисах його обличчя є щось холодне, щось менш людське.

Гаррі намагається не видавати жодного звуку, хоча з кожним видихом відчуває, як його плечі стискають пальці, що обхопили його.

Чорт, Том буде дуже злий на нього. Якщо побачить його знову.

Чоловік знову дивиться на нього зверху вниз і посміхається. "Давай втечемо з цієї жахливої погоди, добре?"

в пастці

Час рухається плутаними фрагментами. Його думка, наче тонкий камінь, ковзає по яскравій поверхні свідомості. Кожне його пробудження супроводжується шоком нудоти і болю, настільки повним, що він щоразу з вдячністю занурюється назад у криваво-теплу воду сновидінь.

Часові рамки розтягуються, розмиваються.

Його несуть, через чиєсь плече.

Блискучі чорні туфлі, що рухаються і рухаються, поки йому не

паморочиться в голові. Жахливий кислий запах моторного масла і

нової машини.

Гримуча змія під головою, ікла в животі.

Коли він нарешті повертається до себе, то чує розмову, що відбувається прямо над його головою. Це новий персонаж: грубий, кокні-голосок. Він робить його більш комфортним, ніж подовжені, аристократичні голосні "Драко" та його батька.

"Гаразд", - каже голос. "Принаймні, він не важкий".

"Ні", - каже батько Драко найхолоднішим, найпрезирливішим голосом, який Гаррі коли-небудь чув.

Гаррі видає якийсь бурмотливий стогін, коли тверда поверхня під ним підстрибує, і раптом над ним з'являється відкрите небо.

Ці виродки поклали його в багажник.

"Ходімо, хлопче", - каже грубий голос і піднімає його вгору. Це

гірше, ніж носити через плече; це підйом принцеси.

"Стій", - Гаррі слабко лапає чоловіка, від якого тхне гноєм і вугіллям, але той лише хихикає.

"Якщо ти будеш діяти зараз, я зламаю тобі пальці", - каже він

розмовно, і рука Гаррі опускається назад на коліна.

"Де це?" Гаррі впорався.

"Маєток Малфоя", - каже чоловік, і Гаррі знову зникає.

*

Коли він прокидається наступного разу, він набагато гостріший. Він випробовує свої пальці на руках і ногах, згинає їх, поки не вирішує, що знову контролює своє тіло.

Біля його камери стоїть чоловік.

"О, ти прокинувся", - каже він, затягуючись сигаретою.

Це чоловік, який приніс його сюди, судячи з голосу. Це великий хлопець, старий, з бородою у вигляді солі та перцю і, на жаль, кривим носом.

Гаррі уважно роззирається довкола, пам'ятаючи про обіцяну загрозу своїх пальців. Камера, бо саме такою вона і має бути, темна і вузька. Підлога - скошений камінь, стіни - скошений камінь. Йому дали маленьку розкладачку, відро в кутку, а на підлозі лежать кілька сухпайків, які Гаррі впізнає ще з армії, і пляшка води.

Він підводиться на ноги, спираючись на стіну. У нього болить голова, але він не втрачає свідомість, що є позитивним моментом.

"Як тебе звати?" - запитує він, накульгуючи до ґрат. Вони старі, але виглядають напрочуд міцними.

Чоловік дивиться на нього так, ніби Гаррі зробив щось кумедне. "Тіме", - каже він.

"Я Гаррі". Він пам'ятає це з тренінгу для військовополонених: якнайшвидше стати для них людиною.

"Гаразд, Гаррі", - каже Тім, ледь стримуючи сміх.

Гаррі вдивляється в широкий порожній коридор. Там більше нікого немає, лише Тім і його сигарета.

"Можна мені цигарку?" - запитує він.

Тім знизує плечима. "Якби це залежало від мене, але мені

сказали просто спостерігати". Якого біса вони від нього хочуть?

"Хто такий Драко і його батько?"

Тім випускає чергову порцію диму. "Багаті, ось хто вони. Достатньо багаті, щоб не любити запитань".

Чудово, ще один глухий кут. Цей чоловік абсолютно не допоможе, чи не так?

Гаррі зітхає. Його коліна тремтять, тож він підходить до води та батончиків і намагається ігнорувати спогади, що нахлинули на нього від дивного солодкого смаку.

Том, який не зовсім людина, обов'язково прийде за ним. Гаррі не ідіот: саме тому вони його забрали і саме тому він опинився тут. Він для них - лише засіб впливу. Спосіб тримати Тома під контролем.

Боже, як же це неприємно. Гаррі не подобається, що його не сприймають як загрозу. Він уявляє дурнувате загострене обличчя Драко і уявляє, як воно може змінитися від болю, коли Гаррі нарешті покінчить з його жахливим, розкішним існуванням.

"Ну, побачимося вранці", - бадьоро каже Тім, наступаючи на цигарку. Через нього вся камера пропахла димом, і це напрочуд неприємно, коли ти сам не куриш.

Гаррі не відповідає. Просто дивиться, як він іде з темряви, і замислюється.

*

Він прокидається лише раз за ніч. У садибі, як і в камерах, холодно і тихо. Він здригається на маленькому ліжку, намагаючись переконати себе, що воно таке ж, як і на початковій підготовці.

Спочатку він не розуміє, чому раптом почав кліпати. Камера все ще оповита темрявою, коридор теж. Але зростає відчуття тривоги, яке Гаррі навчився не ігнорувати.

Він трохи підпирається і мружиться крізь темряву. Це був щур? Це, безумовно, додало б трохи достовірності досвіду. Він завмирає і напружується, щоб почути його.

У тиші, над випадковим скрипом замку, відчувається дихання. Тихо,

рівномірно. Але воно є.

Кров Гаррі перетворюється на лід. Він не вигадує. Вона долинає з кутка біля дверей, з плями тіні.

Його язик стає важким від страху. "Драко?" - гукає він.

Темрява не рухається. Якби тільки тут було якесь світло, свічка, що завгодно. Слабкий біль у скронях підпливає догори, коли він невпевнено зводиться на ноги, використовуючи стіну як опору.

Він робить крок до тіні, стиснувши пальці в кулаки. Якщо там Драко, Гаррі збирається повалити його на землю.

Тремтячи, він доходить до кута. Там немає нічого, крім холодного, порожнього простору.

Гаррі переводить подих у напівзітханні-напівзітханні і притуляється плечем до стіни. Воно точно забите, але біль приносить користь на деякий час, прорізає туман страху й адреналіну. *Боже, як* він сумує за Томом. Його розпестили: він так звик засинати в іншій кімнаті.

руки хлопчика. Він звик до того, що вони разом у всьому розбираються, піклуються одне про одного. Чому він погодився повернутися до Британії? Або до Лондона - їм треба було просто поїхати прямо в країну й уникнути всього цього безладу.

Минула добра година, перш ніж Гаррі зміг знову поринути в неприємний сон. Навіть коли його повіки тремтять, а в голові темніє, здається, що тінь у кутку дивиться на нього.

Відвали, - каже Гаррі і змушує себе заснути.

*

Вранці слабке світло проникає в його камеру і вмирає на підлозі.

У кутку нічого немає. Він не може не відчувати себе трохи збентеженим тим, як легко його розум обдурив його, хоча на свій захист скажу, що Драко і його батько дуже, дуже моторошні.

Після сну він почувається трохи краще, голова вже не так паморочиться. Як не дивно, страх розвіявся, і тепер йому просто... неймовірно *нудно*. Він чекає, застрягши в камері, на те, що щось станеться.

За його найкращими підрахунками, минає близько години, перш ніж він знову бачить Тіма, який виринає з темряви коридору, щоб передати йому пайок і флягу з водою.

"Доброго ранку, - бурчить чоловік.

"Доброго ранку", - бадьоро каже Гаррі. "Які плани на день?"

Тім кидає на нього погляд, який Гаррі не може зрозуміти. Це або заздрісний гумор, або "я хочу зробити тобі боляче", одне з двох.

Він з'їдає пайок і знову вмощується на розкладачці. Нічого робити, тільки думати... і він думає про відьом.

У Драко, мабуть, є, бо в нього червоні очі. А Драко-старший надто нелюдський, щоб не мати одного. Отже, відьом багато. А ще є ті, хто уклав угоду. *Чи це справді добре?* Гаррі замислився. *Тепер у нас є джерело інформації*. Вони можуть знати більше про те, звідки беруться відьми, чого вони хочуть. Може, як їх позбутися.

Добре, якщо їх не вб'ють до того, як вони про все це дізнаються.

Відлуння кроків порушує його зосередженість. Тут так тихо, що його слух налаштований на кожен звук, і він нетерпляче чекає, поки двері до в'язниці з гуркотом відчиняться. У полі зору з'являється знайомий спалах сріблястого волосся, яскравий у тіні.

Драко дивиться на нього з огидою, коли той зупиняється біля камери. Гаррі пригадує свій сон і намагається не здригнутися.

"Привіт, Гаррі."

Гаррі обережно зводиться на ноги. "Чого ти хочеш?"

Драко посміхається, але це виглядає дивно. "Гадаю, очікувати від тебе якихось манер було б занадто".

"Не зовсім виховано кидати когось у камеру, чи не так?"

Червоні очі блимають на нього, голодні. "Обережно", - бурмоче він, коли його довгі, як веретено, пальці обхоплюють ґрати.

Моторошно, - з жахом думає Гаррі. Мабуть, він не надто добре сприйняв те, що Гаррі вдарив його кишеньковим ножем.

"Я просто хочу знати, чому я тут." "Не

прикидайся дурником."

Гаррі зітхає, а потім *добре* думає. "Що ти мав за справу з відьмою?" Драко

аж здригнувся. "Що?"

"Я хочу знати, в чому полягала ваша угода. Що ти за неї віддав."

Рот Драко починає розтягуватися в широку, зубасту посмішку, яка не зустрічається з його очима. "Я впевнений, що ти знаєш", - каже він, перш ніж усмішка раптово зникає з його обличчя. Він кліпає і завмирає.

Гаррі дивиться. Він помирає?

Драко повторно прийшов у зону. "Вгадай, хто прийшов".

Гаррі додає до списку відьомських симптомів ще й дивовижно добрий слух.

"Він тут?" Немає сенсу гратися, вони обоє вже знають, про кого йдеться.

Драко киває. "А тепер пішли. Треба привітати нашого гостя". Він вовтузиться із замком, аж поки не лунає виразний *стукіт,* і двері зі скрипом відчиняються.

Гаррі підходить, відмовляючись показувати на обличчі занепокоєння. "Ти і його викрав з вулиці?"

Драко піднімає брову. "Звісно, ні", - бурмоче він, - "ми ж відправили машину, звісно".

Він запізно бачить довжину мотузки в руці Драко. Перш ніж Гаррі встигає щось зробити, Драко двома короткими кроками закриває проміжок між ними, перекидає його і хапає за зап'ястя. Він рухається швидко, обкручуючи мотузку навколо Гарріних рук і затягуючи її до болючого опіку. Його пальці майже одразу починають

пульсувати.

"Давай", - ласкаво каже він і смикає за мотузку.

Гаррі, спотикаючись, йде коридором, намагаючись втримати рівновагу зі зв'язаними перед собою руками. Він бачить короткий коридор із важкими дерев'яними дверима в кінці. Драко штовхає їх і виводить у щось схоже на альтернативний вимір.

"Де це?" Гаррі затамував подих, розглядаючи картини, шпалери, плюшевий килим. За один крок вони пройшли від середньовічної кімнати тортур до грузинського особняка.

"Маєток Малфоїв".

"І куди ми тепер їдемо?"

"Якщо ти поставиш мені ще одне запитання, я вдягну на тебе намордник", - каже йому Драко.

Гаррі затуляє рота. Його пальці сверблять, щоб дістати гвинтівку, коли вони пробираються крізь низку розкішно оздоблених кімнат, кожна з яких більша за цілий поверх у сиротинці. Канделябри, дерев'яні панелі, перські килими... Гаррі ніколи не бачив нічого подібного.

Драко сповільнює крок, коли вони виходять у черговий коридор. Він дивиться на двері попереду з цікавим хвилюванням, яке, в свою чергу, викликає трепет у Гаррі. Не те, щоб у нього був вибір - його ведуть, хитаючись під п'ятою Драко.

Ця кімната трохи менша, можливо, кабінет. Стіни насиченого червоного кольору вкриті великими олійними картинами в золотих рамах. Пара арочних вікон тягнеться вздовж однієї зі стін, показуючи яскравий ранок, що розливається над неймовірним садом. Тіні хмар мрійливо пропливають по підлозі. Тут красиво, як і всюди, але водночас помітно холодніше.

"Батьку, - урочисто вітається Драко.

Гаррі дивиться на Драко-старшого, який стоїть з таким прямим хребтом, що ним можна було б колупатися в зубах. Він стоїть біля великого каміна, майже такого ж високого, як він сам. У решітці немає вогню, лише ледь помітний натяк на застарілий дим у повітрі.

"Дякую, Драко", - каже його батько. "Відведи його туди".

Гаррі навіть не кидає на нього побіжного погляду. Драко тягне його за собою, щоб він став у, здавалося б, випадковому місці, ліворуч від каміна, найдалі від вікон. Його штовхають на коліна, і те, як зв'язані його руки, позбавляє його рівноваги: він незграбно приземляється на лікті, ледь не впираючись обличчям у килим.

Драко хихикає і смикає його на коліна. "Ти будеш сидіти тихо?" - воркоче він, гладячи Гаррі по волоссю.

Гаррі витріщається на нього і уявляє, як вириває його очі з черепа. Драко пирхає.

Хвилину-другу вони всі чекають у мовчанні, антиклімактеричні хвилини. А тоді обидва

Мелфої завмирають. У моторошній синхронізації вони повертаються до дверей, і серце Гаррі калатає в грудях, надія і страх переповнюють його в рівних частинах. Він хоче, щоб це був Том, хоче запевнити себе

з іншим все гаразд, але водночас він дещо наляканий тим, що збираються зробити його викрадачі.

Двері повільно відчиняються, вітерець протягає, холодить щоки Гаррі.

"Том", - вигукує він, не звертаючи уваги на те, як Драко стискає мотузку, що зв'язує його зап'ястя.

Щойно Том заходить всередину, його очі знаходять Гаррі, і він здригається від жорстокості в цих глибоких, червоних очах. Том обводить його поглядом, на мить застигаючи на крові, що все ще запеклася в його волоссі, на зв'язаних руках, перш ніж на його обличчі з'являється дивна маленька напівпосмішка.

"Я збираюся насолоджуватися вашими смертями", - каже він їм, і Гаррі здригається.

Усмішка Малфоя не сягає його очей. "Будь ласка, тримайте себе в руках, містер Реддл. Чи можу я називати вас Томом?"

Том ігнорує його і робить крок до Гаррі. "З тобою все гаразд?"

Гаррі киває. "Добре", а потім думає додати: "У них є відьми".

Обличчя Тома ще більше темніє. Його погляд нарешті переводиться на Драко, а потім на Малфоя. "Тому ти його забрав?"

Малфой задирає голову, і його довге біле волосся хвилями розбігається по плечах, наче вода. "Ні. Тому ми *тебе й забрали.*"

Тиша. А потім: "Хто ти такий?"

Обличчя Люціуса незворушне, хоча Гаррі бачить у звужених очах ледь помітний натяк на те, що могло б видатися роздратуванням. "Мене звати Люціус Мелфой".

"А чого ти хочеш, Люціусе Мелфою?" Його губи кривляться на цьому слові, насміхаючись.

Люціус сприймає це спокійно. "У вас відьма", - каже він просто, оцінюючи. Ніби він дурень, що поставив таке питання. "Я хочу знати, як і чому".

Том нахиляє голову. "Навряд чи погрози сприяють конструктивній розмові".

Коли, в біса, він навчився так говорити? дивується Гаррі. Це не сирота Вула, Томе. І не солдатський Том.

"Можливо, - допускає Люциус. А тоді дивиться на Драко. "Але знай, що мені буде надзвичайно просто перерізати йому горлянку, де б він не стояв".

Драко тягне за мотузку, а Гаррі намагається не здригнутися, коли піднімається на ноги. Том виглядає так, ніби йому залишилося дві секунди до стрибка.

"Тримай", - ласкаво каже Драко і підштовхує Гаррі до Тома.

На щастя, йому вдається не спіткнутися об іншого хлопчика, хоча руки Тома все одно простягаються, щоб втримати їх.

"З тобою все гаразд?" тихо запитує Том, не поспішаючи оглядати його тіло, брови насуплюються, коли він наближається до тулуба, ніби відчуваючи запах рани. Його пальці міцно стискають червоні сліди від обгорілого халата на зап'ясті Гаррі.

"Добре", - швидко каже він, не бажаючи відривати очей від двох постатей, що стоять перед ними.

Том непомітно проводить пальцями по хребту Гаррі, продовжуючи витріщатися на Люциуса

"Як зворушливо, - насміхається Люциус. Гаррі ледь не закочує очі. "Але я все одно чекаю на твої відповіді".

Драко вперше заговорив у присутності Тома. "А чому ти тут? По нас? Ти прийшов, щоб знайти нас?"

Гаррі стискає кулаки. Він втомлений, брудний і ситий по горло тим, що його використовують як якийсь людський дамоклів меч.

"Це був нещасний випадок, - втомлено каже він. "Ми були в Лівії, десь у пустелі, Том був поранений, майже стік кров'ю. Нас знайшли місцеві жителі, кочівники, і віднесли по піску до вівтаря".

Він спостерігає, як на обличчі Люція зростає інтрига.

"Вони сказали мені перерізати собі зап'ястя над тілом Тома, що це врятує його..."

"Що, і ти це зробив?" Драко перебиває, але затуляє рота під поглядом батька.

"Так я і зробила. І на мить у нього на обличчі з'явилися ці дивні позначки... Наступне, що я зрозуміла, що він був... ось таким".

Драко виглядає занепокоєним, продовжує рухатися на місці.

"Як цікаво", - бурмоче Люциус у тому, що, на думку Гаррі, можна було б сприйняти за захоплення. "Де в Лівії це було?

"Біля Мерса-Брега", - жорстко каже Гаррі, дивуючись, чи не віддає він усе своє майно

під заставу. "Можеш знайти це місце на карті?"

Він знизує плечима. "Я міг би спробувати". У нього таке відчуття, що його щойно підняли з рівня комахи до чогось більшого. Можливо, улюбленим псом.

"Сподіваюся, тепер зрозуміло, - холодно каже Том, - що ми приїхали до Лондона не для того, щоб тебе шукати. Ми навіть не знали про твоє існування. Ми повернулися додому, покинувши війну, яка ледь не вбила нас".

Драко звужує очі від різкого тону Тома. "Звідки нам знати, що ти кажеш правду..." - але Люциус махає рукою, обриваючи його на півслові.

"Драко", - каже він, з тонким застереженням у слові. "Наші гості, мабуть, втомилися. Ми поки що проведемо їх до їхніх кімнат. Щоб потім продовжити нашу розмову в більш приємних обставинах".

Переклад: тепер, коли я хочу чогось від тебе, давай залишимо всі ці справи з викраденням позаду. Він дивиться прямо на закривавлене обличчя Гаррі, і Гаррі знову починає злитися.

Він їм не довіряє, зовсім не довіряє.

Особливо те, як презирство на обличчі Драко змінилося на щось тривожно схоже на зацікавленість.

*

Їхні кімнати несподівано розкішні та вишукані. Окрім спальні та ванної кімнати, у них є дві вітальні, одна з яких з *роялем,* і читальня-кабінет з видом на сад. Він не може не помітити, що навіть штори в їхній спальні вишиті золотом, якого вистачило б, щоб прогодувати всю сім'ю Вулс щонайменше на п'ять років. Гаррі важко все це сприйняти; таке багатство він бачив лише в книжках з картинками. Він ніколи не усвідомлював, що люди насправді так живуть.

Слуги мовчать і явно налякані. Гаррі варто лише попросити про щось - їжу, питво, вказівки - і вони поспішають підкоритися. Це не дає йому спокою. Йому здається, що їх відгодовують перед забоєм, заколисують надмірною гостинністю, щоб вони забули, що їх можуть вбити будь-якої миті.

Протягом чотирьох днів Малфой допитує їх. Він розпитує про все: про їхній досвід війни, про їхню подорож через Північну Африку, про кожну найменшу деталь часу, проведеного біля вівтаря.

Натомість він годує їх маленькими шматочками своєї власної історії.

Історія молодого чоловіка, сина лорда, який захопився алхімією і купив книгу у чоловіка на ринку в Ефіопії, нічого не підозрюючи про це. Про самотні ночі, проведені в бібліотеці роками пізніше, коли його нова дружина хворіла все більше і більше в міру того, як росла дитина всередині неї. Він був у відчаї, настільки відчайдушному, що пішов за напівпоясненим заклинанням, щоб викликати демона для її порятунку.

Але те, що він назвав, мало почуття гумору. Розважаючись його горем, воно вбило його дружину і принесло її в жертву, щоб народити вмираючу дитину.

Коли Гаррі і Том повертаються до своїх кімнат, Том замислено мовчить.

"Я думаю, що Драко мав стати жертвою", - каже він, коли вони замерзають у ліжку, а свічки гаснуть.

"Що?" запитує Гаррі, підповзаючи ближче. Том слухняно починає перебирати пальцями волосся Гаррі.

"Думаю, Люциус намагався принести Драко в жертву своїй відьмі. Але вона забрала його дружину."

Гаррі стає трохи погано, коли він обмірковує це і розуміє, що має рацію. "Думаєш, він знає?"

"Драко?" Том пирхнув. "Він, мабуть, зрозумів, що сталося. Може, тому він такий...

несповна розуму." "Але ж він один з вас", - зауважує Гаррі. "Тож, мабуть, уклав власну

угоду. "Мабуть, в обмін на безсмертя. Як і ми."

Гаррі зітхає і вдивляється в темряву їхньої кімнати. Він мало що бачить: на ліжку з чотирма плакатами опущені ковдри. Наче маленький кокон, де ніхто не може до них доторкнутися.

*

Після цього він майже не бачить Малфоїв, хоча Том часто зникає вдень, щоб обговорити щось з Люціусом у його кабінеті. Ті кілька разів, коли Гаррі відчував себе достатньо впевнено, щоб "пройти повз" (читай: підслухати), ніщо з того, що вони говорили, не мало сенсу. Це все дивні абетки, про які він ніколи не чув, незнайомі місця та невимовні імена.

"Про що ти з ним розмовляєш?" запитує Гаррі, коли нарешті застає його наодинці. "Він нічого не казав про те, щоб повернути все назад?"

Том посміхається. "Це ми і намагаємося з'ясувати".

Гаррі здивований, незважаючи на себе. Люціус ніколи не давав жодних ознак того, що хоче позбутися своєї відьми... але, звісно, хоче. Хто хоче бути пов'язаним з істотою, яка вимагає людських жертв?

Том продовжує: "Він думає, що вівтар може бути ключем, той самий, який

ми використовували в Лівії". "Чекай, то він їде туди?"

"Ні, - весело відказує Том, - він занадто багатий для цього. Він платить компанії, щоб ті знайшли його і відправили назад".

Гаррі з усіх сил намагається не відчути, як у грудях у нього закипає надія. "Тож, коли у тебе буде вівтар, ти думаєш, що зможеш це зробити?"

"Можливо. Є ще прогалини, які треба заповнити. Багато чого написано мовою, яку ви бачили на моєму тілі, коли вони викликали мене вперше. У нас є лише одна книга з

нею, і вона наполовину згоріла. Як тільки ми зможемо зібрати її знову... тоді, можливо".

Гаррі не подобається "ми", до якого, здається, перейшов

Том. "Чим можу допомогти?"

Том кидає на нього погляд, червоний і нечитабельний. "Не думаю, що ти зможеш це прочитати. Не без відьми в твоїй голові".

Гаррі кусає губу, відчуваючи свою непотрібність. То що - він просто сидітиме в цьому дурнуватому маєтку, доки Том не з'ясує, що до чого?

Пальці прослизають йому під підборіддя, нахиляють обличчя вгору, поки вони знову не опиняються в контакті з очима. "Так буде краще", - лагідно каже Том. "Ти достатньо зробив для мене. Це твій шанс відпочити і відновити сили. Дозволь мені доглянути за тобою для різноманітності".

"Ти вже давно за мною доглядаєш", - бурчить Гаррі. Він знає, що його вуха червоніють.

Том усміхається, задоволений, і притискає поцілунок до своїх вуст. Він холодний і пахне димом. "І я ще довго за тобою доглядатиму".

слизькі схили

Вже пізно. Настільки пізно, що Гаррі вже заснув у ліжку, і єдине місце, де хоче бути Том, - це згорнувшись калачиком, відчуваючи, як у нього з'являються пухирі.

Він зітхає і дивиться, як Люциус повертається на своє місце.

Вони в саду, далеко від кам'яних стін будинку. На маленькому столику між ними стоїть безліч свічок, що мерехтять на нічному вітрі, і графин з чимось темним і блискучим. Том відчуває запах вмираючого листя, аромат подрібненого фенхелю та ромашки, що стоять поруч.

У тиші лунає дзенькіт, коли Люціус наповнює свій кришталевий стаканчик. Том все ще чекає, що він заговорить, пояснить, чому він попросив про зустріч саме тут, у таку годину.

"Чи зустрічали ви термін "чаклунство"?" - зрештою запитує сріблястий чоловік, голос його м'який, як ніколи.

Том дивиться на нього поверх того, що налив йому Люцій. Пахне солодко, трохи гостро, але Том не настільки дурний, щоб ковтнути. Поки що.

Він ледь помітно хитає головою, і Люциус хмикає від удаваного здивування.

"Вони справді нічого тобі не сказали", - каже він, майже про себе, і Том приховує роздратування, піднімаючи брову. Люціус насолоджується пантомімою - він знає історію Тома настільки детально, наскільки Том готовий нею поділитися.

"Тут, у Європі, нас називають відьмаками, - нарешті простягає він руку, - ті, хто ще пам'ятає. Хтивими дурнями, які розбудили відьом".

Те, як він це говорить, звучить так, ніби слова належать комусь іншому.

Том нахиляється вперед, його очі сяють від світла свічки та цікавості. "Відьма - це трохи... по-дитячому, тобі не здається?" Цей термін змушує його згадати історії, які він читав у дитинстві, про старих зелених жінок у гостроверхих капелюхах і з мітлами.

Люціус посміхається до нього. "Так, це не зовсім вдала назва, - погоджується він. "Але в кожній історії є з е р н о , посіяне десь у правді. Запевняю тебе, ці відьми не з дитячих книжок". Його усмішка розтягується, виблискуючи перламутрово-білими зубами. "Ці істоти - жахливі, давні істоти, які отримують задоволення від хвороб, моровиці, смерті".

Том бачить їх, лише на мить: бридкі, гротескні істоти з блідими, безволосими кінцівками і дивними, спотвореними головами. Вони дивляться на нього з туші чогось щойно померлого, роззявляючи чорні пащі, заплямовані кров'ю і м'ясом. У його свідомості вони кричать, тікаючи, і на коротку мить він вловлює щось схоже на насмішку, яка не належить йому, перш ніж образи розпливаються.

Люцій продовжує. "Згідно з історією, це було милосердям самого Сина Божого вигнати їх назад, у глибоке, темне ліжко пекла, де вони сплять, занадто сильні, щоб сам диявол міг дозволити їм прокинутися. Тепер вони знаходять нас уві сні, коли ми кличемо їх, і з кожною частинкою себе, яку ми даємо їм, їхній сон тріскається, хоч трохи".

Том уважно дивиться на нього, відчуваючи, як те, що роїться у нього в голові, викликає інтерес, трохи гумору. "Чи можеш ти дати занадто багато?"

Він знає відповідь.

Старший чоловік пронизує його кам'яним поглядом, а потім відводить погляд убік, обмірковуючи, що сказати далі, і дивиться на лінію ідеально підстриженого живоплоту. "Звичайно", - врешті-решт відповідає він, але погляд не зникає. Тома охоплює жахлива думка, що він щось чує, щось, що Том ніколи не зможе почути, але що йому дуже добре знайоме. "Кожен раз - це жахлива, сліпа гра наосліп".

Люциус робить розмірений ковток зі своєї склянки, його зуби на мить червоніють, перш ніж він ковтає, облизуючи губи.

"Якщо кожна угода повертає їм наперсток влади, кожна жертва крові додає лише трохи більше тиску на замок... мені страшно подумати, що станеться, якщо він зламається".

Том відчуває, як щось схоже на страх пронизує його шкіру від того, як очі Люціуса притискають його до місця. Це звучить абсурдно, настільки надумано, що місяць тому він би розсміявся, але зараз він не відчуває нічого, окрім страху.

"Справді", - бурмоче він натомість.

Щось гуде в темряві, і мить, здається, обривається.

Люціус посміхається, раптом холодний і ввічливий, як зазвичай. "На жаль, Томе, це лише історії", - каже він, але те, як його очі стежать за обличчям Тома, свідчить про протилежне. "Я впевнений, що ми просто ніколи не дізнаємося".

Вони знову занурюються в мовчання, Люциус дивиться на Тома, який, у свою чергу, спостерігає за тим, як горять свічки, коли його раптово охоплює бажання повернутися до своїх кімнат, спостерігати за тим, як Гаррі здіймається і опускається в грудях, і нехай це заколисує його, і він засне, як тільки зможе.

Через кілька хвилин Люциус відкашлюється.

"Я не хотів би тебе затримувати", - випереджає він шовково, і цього разу Том не насміхається у відповідь, натомість дозволяє йому кивнути і плавно піднімається, вже крокуючи до замку.

"Однак, якщо дозволите, я дам вам одну пораду". Повернувшись у своє крісло, срібноволосий чоловік раптом виглядає царствено у мерехтливій темряві, коли він озивається. Том очікувально обертається. "Я був би вкрай обережним, якщо б дозволив вам ще більше. З того, що я бачу, ви справді дуже змарніли. Більшість навіть не може впоратися з другим ремеслом".

Том не відповідає. Він продовжує йти, зуби сверблять. Угоди, які він уклав до цього часу, не такі великі, як йому хотілося б. Йому потрібна ще одна. Лише одна...

Волдеморт гладить його розум, наче кіт, і муркоче. "Ти можеш взяти більше, Томе", - муркоче оксамитовий голос, що в'ється навколо його втомленого мозку. "Я дозволю тобі більше".

Його пальці труться об скроню, він витискає її з себе, як тільки може. Він не розмовляє з ним, не словами. Минулого разу він дізнався, що не може довіряти собі. Найкраще, що він може зробити, це ігнорувати й о г о , відштовхувати, відштовхувати. Але це забирає стільки енергії, щоб підтримувати постійний когнітивний дисонанс. Стільки енергії - і він виснажений.

У голові дзвенить сміх, від цього звуку в його кістках пробігає хвиля задоволення. Він ковтає раптову нудоту.

"Ще одну", - каже йому відьма. "Я знаю, що ти хочеш ще одну, давай, я дам тобі її..."

Перед очима спалахує образ Гаррі, і Том рішуче змушує себе забути про це. Він знову занурюється в ту саму безглузду гру в лічилки, якою займається вже кілька тижнів.

"Один, два, чотири, вісім..." - бурмоче він вголос у темряві замку. Він відміряє доданок своїми кроками, піднімаючись східним крилом, поки не доходить до сотень тисяч, і Волан-де-Морт не вщухає. Поки що.

Він прослизає в кімнату, тіні зливаються навколо нього.

Гаррі дихає м'яко і розмірено зсередини кокона їхнього ліжка. Він згорнувся калачиком посередині, такий маленький, такий болісно юний. Очі Тома бачать шрами, які вкривають його, навіть у цьому світлі. Його дратує, що деякі з них виділяються більше, ніж його власні: його ініціали, сліди укусів, паперові тонкі півмісяці на руках, які врятували Тома. Він може прочитати їхню історію, вирізьблену на кінцівках Гаррі.

Том дивиться ще якусь мить, відчуваючи, як знайома, жахлива одержимість піднімається в ньому. Він хоче п о з н а ч и т и його, розірвати, випити, поки Гаррі не опиниться в безпеці в ребрах Тома, звідки він не зможе піти, не зможе постраждати. Його зуби знову сверблять, і тепер його руки продовжують скручуватися і розкручуватися.

"Том?"

Шум виводить його зі ступору, і Том усвідомлює, що дивився на Гаррі досить довго, щоб інший хлопчик прокинувся.

Гаррі недбало простягає руку. Він не відчуває нічого поганого, і Том зітхає з полегшенням.

Він швидко роздягається і приєднується до нього під ковдрою. Він не хоче спати, він ніколи не спить. Гаррі про це не здогадується. Таким чином Том принаймні може провести шість годин, насолоджуючись його диханням, м'якістю його обличчя.

Тепер він постійно відчуває втому, низький рівень гудіння постійно присутній, стукає в скронях і в синцях під очима.

"Ти замерзаєш", - бурмоче Гаррі, але все одно його руки вигинаються навколо грудей Тома, обіймаючи його ближче. Він задоволено зітхає, впиваючись у шию Тома.

Том вивчає вигин його носа, бризки веснянок на щоках, що залишилися з Лівії, те, як його ключиці ніжно рум'яніють від сну. Свербіж повертається. Але тепер він гірший, він виходить з-під контролю так швидко, що Тома аж трясе. Він хоче вкусити, хоче спробувати на смак, хоче зробити *боляче*.

Він мусить, він мусить, він мусить...

Він втрачає контроль.

Його серцебиття залишається рівномірним, коли він опускається на коліна і нахиляється над Гаррі. Усмішка не сходить з його обличчя, коли він підхоплює сплячого хлопчика і притискає його до грудей, вкладаючи так, щоб його спина опинилася біля узголів'я ліжка, а спина Гаррі притиснулася до його грудей.

Гаррі, звісно, починає боротися. Але він втомився, його кінцівки неслухняні, як у цуценяти. Від цього у Тома в грудях стає ще гарячіше.

"Що ти робиш, - каже він роздратовано, - дурню, дай мені поспати".

Том задовольняється тим, що гладить м'яку шкіру Гарріного живота під нічною сорочкою. Намагається проковтнути слину в роті, бажання вирватися.

Гаррі, здається, помічає, що щось не так. Він завмирає. "Томе?"

"Шшш", - каже він Гаррі, погладжуючи його руку. Гаррі відчуває себе дивним, розбитим, ніби все навколо несправжнє. "Скажи мені, кому ти належиш", - ліниво шепоче він у шию Гаррі, проводячи носом по шкірі. Пахне лісом. Пахне життям.

"Якого біса", - категорично каже Гаррі. Він закам'янів і розсердився, але Том не

зважає. "Подивись, що ми могли б мати", - лунає в його голові інший голос. "Що я

можу тобі дати?"

Том сміється, але не може стриматися, відчуває, як його хватка міцнішає, аж поки ребра Гаррі не скриплять і він не випускає **к р и к** болю. Йому це подобається, він впивається в нього, відчуваючи, як його нігті впиваються в шкіру Гаррі. Він хоче чути, як Гаррі болить, як він кричить, доки єдиним словом, яке він знає, не стане ім'я Тома, доки його очі не стануть гарячими від сліз, і тільки Том зможе їх витерти, зробити так, щоб йому стало краще.

Щойно зуби Тома пронизують його шию, Гаррі починає по-справжньому боротися. Він б'ється і б'ється, задихаючись, намагаючись вирватися з захвату, від болю в шиї.

Його майже не важко впіймати. І цей смак -

"Що ти робиш?" - кричить Гаррі, його голос тремтить, коли Том робить надзвичайно сильний поштовх, "*а*-".

Це ж лайно, чи не так? Що він може зробити так, щоб Гаррі це сподобалося, може змусити його тіло реагувати на щось таке зле, таке хворе. Але він не може зупинитися. Не зупиниться. Рука Волдеморта висовується з клітки, махає крізь ґрати.

"Том", - стогне Гаррі. Його трясе, тіло почервоніло, з рота вириваються стогони. "Припини, ти мене вб'єш!"

Том ігнорує короткий спалах болю, коли кістлявий лікоть сильно вдаряє його в груди. Кров вкрала його. Це як рідке сонячне світло на його язиці, в горлі, і він такий холодний і порожній в ці дні. Це як знову стати повноцінною людиною, на ці короткі кілька секунд.

Гаррі починає сповільнюватися. Він розслабився, але його тіло все ще смикається і здригається з кожним ковтком.

Поступово його кінцівки занурюються в гостинну, отруйну колиску тіла Тома.

Зупинись, - каже його власний голос. *Ти повинен зупинитися*.

Я знаю це, - розпачливо думає Том, - але я не можу.

"Будь ласка, - бурмоче Гаррі.

Він вивертається, задихаючись. Це жахливо. Це жахливе повернення до напівмертвого стану, і якась частина його хоче повернутися назад, хоче продовжувати відчувати це сонячне світло.

Але Гаррі попелястий, а на руці Тома десятки порізів, які навіть зараз затягуються, перетворюючись на гладеньку, бездоганну шкіру.

Ейфорія минає, і Том ненавидить себе.

"Вибач", - каже він, панікуючи. "Вибач, любий, мені так шкода...", але Гаррі перестав відповідати.

Том кусає власне зап'ястя, де застаріла кров найлегше спливає на поверхню. На смак вона огидна, ніби він уже все зіпсував, але йому страшно. Він панікує.

"Гаррі?" Він розтискає йому щелепу так ніжно, як тільки може, і тримає зап'ястя, доки кров не бризкає на сині губи Гаррі. Він масажує йому горло, допомагаючи ковтнути.

Рум'янець знову приливає до його щік. Його дихання стає сильним і глибоким, і Том обережно кладе його на подушки.

Він підводиться з ліжка, щоб постояти в кутку, відчуваючи себе занадто брудним, щоб торкатися... а потім мусить повернутися і знову сісти на ліжко, боячись, що дихання Гаррі знову сповільниться, якщо його не буде поруч, щоб спостерігати за ним.

"Ти ідіот", - каже він собі. Його голос тремтить: який жалюгідний.

Але що це було? Це сталося вперше. Так. Вдруге.

"Я добре грав", - шепоче Волан-де-Морт. "Дайте мені ще одну, і я продовжу".

Том мало не рве на собі волосся. Гаррі ледь чутно скиглить, і він завмирає, дивлячись на нього. Його підборіддя вкрите кров'ю.

Том схоплюється з ліжка, йде до їхньої ванної кімнати і намочує рушник. Він обережно витирає почервоніння, відчуваючи певне полегшення, коли бачить, що Гаррі виглядає так, як він його знайшов.

Не може бути, щоб він цього не пам'ятав. А що скаже Том? *Вибач, моя відьма трахалася з моїм мозком?*

"Я просто відчинив двері, - сміється Волан-де-Морт.

І якщо він продовжуватиме це робити, якщо він продовжуватиме спокутувати свої помилки своєю хворою кров'ю, Гаррі буде тим, хто заплатить за це ціну. Він почне жадати її, як один з тих блукаючих, несамовитих наркоманів, що заїкаються на вулицях Лондона, просячи милостиню, з широко розплющеними очима, гарячими від жаги.

Том робить вдих і вимикає його. Це легко зробити: чи не єдина хороша річ, яка прийшла з його відьмою. Емоції не завжди потрібно відчувати.

Тепер, коли він повернувся до спокійного, раціонального контролю, він напрочуд легко відганяє тривогу і страх. Так, він послизнувся, але це лише перший раз після того, як звик до змін. Про це не варто турбуватися: залишилося вставити на місце лише кілька шматочків, і це перестане бути проблемою.

Чи можливо ув'язнити Гаррі хоча б на пару місяців?

Том обмірковує це. Це найкращий варіант. Але... Гаррі не з тих, хто сидить на місці. До того ж, поки він тримає Малфоїв під контролем, йому тут мало що може зашкодити.
Звісно, не так, як на вулицях зруйнованого війною Лондона.

Ні, вирішує він, ховаючи обличчя в плече Гаррі. Вони дотримуватимуться плану.

Він морщить ніс, принюхується. Гаррі пахне сном і трохи... *пилюкою*, - з легким розчаруванням зауважує він. Скільки разів він попереджав Гаррі, щоб той не ходив сюди досліджувати?

"Ти ніколи не полегшуєш завдання, чи не так?" - каже він.

Очі Гаррі закліпали, і він повернувся на бік. Том відступає назад, зацікавлений, і кидає рушник на підлогу, подалі від очей. Може, він спише це на нічний кошмар?

Гаррі прокидається з перехопленням подиху. Його серце б'ється галопом, і раптом Том чує його.

"Томе?" - тихо запитує він через кілька хвилин.

"Мм?"

Він лежить спиною до Тома, тому не може прочитати його вираз обличчя.

"Одного разу я зможу пробачити, - бурмоче Гаррі, - але якщо ти зробиш це зі мною ще раз, я обіцяю тобі, я зв'яжу тебе тут і змушу дивитися, як я сам тебе відшмагаю: я

знайду спосіб зв'язати тебе, прив'язати тут і змушу дивитися, як я сам тебе виправлятиму".

Повітря навколо них розріджене, і Том відчуває, можливо, недоречний приплив тепла.

"Ви розумієте?"

Він повільно киває, маленька липка посмішка розпливається в куточках рота, коли він нахиляє голову на знак згоди. "Так."

Ми захистимо його, нашого, - злісно думає він, і на мить йому здається, що він не впевнений, чий це голос.

*

Газети з'являються на столі у вітальні щоранку о восьмій годині.

Сьогоднішній день, на думку Гаррі, нічим не відрізняється: він бачить їх, розкиданих приємним віялом на полірованому дереві, коли повільно йде до них, зупиняючись, щоб розім'ятися.

Він прокинувся напрочуд пізно, принаймні після полудня, судячи з яскравого світла, що проникало крізь щілини у важких шторах. Він відчуває себе нервовим і збудженим, ніби занадто добре відпочив, хоча спав не більше чотирьох-п'яти годин.

Він також прокинувся самотнім і *замерзлим*. Незважаючи на розкіш маєтку, замок не був побудований чи оздоблений з думкою про комфорт, лише про естетизм, і він навіть зараз здригається, сідаючи в одне з м'яких крісел. У каміні чомусь горить невеличкий вогонь, що вже прогорів до кількох полін.

Коли він влаштовується, у відчинені двері стукають.

Гаррі бурмоче привітання, і охайно вдягнений слуга, якому, здається, призначили їхні кімнати, заходить, щоб запитати, чи не потрібно йому чогось. Він відганяє слабку, принизливу підозру, що весь цей час стояв надворі, чекаючи, поки Гаррі прокинеться, і просить чаю.

Daily Telegraph розгортається, як два великих паперових крила, і Гаррі починає свій щоденний ритуал.

Він встигає прочитати кілька сторінок, перш ніж його розум починає блукати. Є про що подумати, і не в останню чергу про дивну лють Тома минулої ночі. Гаррі міг би прокинутися цілком здоровим, без жодних ознак того, що йому перегризли горло, але це все одно сталося. Том тримав його і розривав його, ковтав його кров, поки Гаррі лежав там кволий, слабкий.

Це... незбагненно.

Вони тут вже три тижні. Цього достатньо, щоб побачити, як змінився Том.

Хоча, можливо, це не зовсім справедливо: насправді вони були в розлуці понад рік, і навіть коли зустрілися знову, то провели щасливі два тижні на переповненій, брудній військовій базі, перш ніж Том уклав угоду.

Але є відмінності. Навіть з такою хронологією.

Том добре це приховує, але не так добре, як йому здається. Він став трохи жорсткішим, його легше розпалити до люті, ревнощів, гіркоти, ніж раніше. Він відчуває це по тому, як Том надто пильно стежить за ним, як він наполягає на тому, щоб бути присутнім при кожній взаємодії Гаррі з Малфоями, як він презирливо насміхається, коли вони обговорюють військові дії, або як він навмисно вирішив бути якомога більш розпливчастим щодо свого великого плану позбавлення від Волан-де-Морта. Гаррі не хоче наполягати на цьому, особливо після того, як Том сказав, що відьма іноді прислухається, але його розчарування від того, що його годують маленькими шматочками знань, поступово стає нестерпним.

Головне, думає він, наскільки холодним став Том. Іноді він не може позбутися короткого уколу тривоги, коли відчуває, як довгі руки Тома обхоплюють його груди, як непохитна залізна плоть, як, коли він посміхається, вона не зовсім доходить до його очей.

Але, можливо, це наслідок війни, і не обов'язково відьми.

Але минулої ночі. Минулої ночі він був... ну, він був *наляканий*. Гаррі розплющив очі, а там сидів Том, розкинувшись на закривавлених простирадлах. Він виглядав неземним, чорно-білим у світлі: чорні очі, чорні губи, чорна кров і білі зуби, коли він посміхався. Я спостерігав, як усвідомлення того, що він щойно зробив, грає на обличчі Гаррі, наче кіт, що грається з розбитою пташкою.

Гаррінів Том ніколи б не зробив нічого подібного, не в останню чергу тому, що йому було б нудно, наскільки вони були відчайдушно незрівнянними, коли Гаррі все ще *спав*.

І тому Гаррі використав єдине, що міг, намагаючись приховати тремтіння в голосі, навіть коли він подумки клявся, що знайде пістолет або ніж і триматиме його під подушкою. Том не думав, що може померти, але Гаррі міг принаймні змусити його двічі подумати про те, щоб взяти силою те, що Гаррі віддав би добровільно.

Його роздуми перериває чоловік, який повернувся з попередньої кімнати. Він вправно ставить чайник, чашки, молоко і цукор на журнальний столик, не створюючи жодного шуму. Пара затишно в'ється в повітрі, тонкою звивистою мотузкою піднімаючись з носика. Він чекає, поки слуга наливає, спостерігаючи, як листя потрапляє в сітку ситечка, м'яке і зів'яле.

Він вирішує, що це все ще безперечна незручність, і, закам'янівши, бурмоче подяку, а чоловік виходить, злегка вклонившись йому. Йому дивно, що хтось ставиться до нього, як до принца, хоча він ним не є - якщо вже на те пішло, він на щабель нижче цих людей, звичайний солдат, заради Христа. А вся прислуга в маєтку достатньо стара, щоб бути його батьками.

Гаррі п'є чай і читає газету, спраглий до будь-яких знань про світ за межами маєтку.

Він починає відчувати себе тут неспокійно; він звик до галасливих міст, до теплого пресу тіл, що його оточують, до швидкого танцю життя в зоні бойових дій. Тепер він проводить дні, скрадаючись по головних бібліотеках, катуючи себе читанням усього, що хоч якось

пов'язане з Лівією чи відьмами. Більшість книг, які він обирає, старі, написані мовами, яких Гаррі не вміє читати, але він все одно шукає в параграфах знайомі дивні написи. Це єдиний спосіб

що він може придумати, щоб допомогти, знайти більше про ритуал, історію, походження, будь-що, що вкаже на те, що Том може планувати, враховуючи, що покидьок, про якого йде мова, йому нічого не скаже.

Це сидячий, розчаровуючий спосіб життя, і, ймовірно, саме він пояснює ці сни.

В Африці він зазвичай настільки виснажувався від постійної пильності, що засинав за лічені хвилини, легким, каламутним сном, з якого прокидався щогодини, швидко занурюючись назад у свідомість під знайомий шум бази. Тепер його сон занадто глибокий. Він захоплює його, топить у снах про тіла, про кров і постріли, про шепіт Біскера і Томпсона в темряві. Нерідко він прокидається з криком, кінцівки тремтять, а м'язи тренуються від адреналіну.

Якщо Том поруч, він витрачає кілька хвилин, щоб заспокоїти його, лагідно повторюючи, що *він у безпеці, вони в Англії, тут немає ні солдатів, ні привидів* (ні, думає Гаррі з похмурою втіхою, тут привиди - найменша з їхніх проблем). Але половину часу немає ніякого Тома, є лише Гаррі, його прискорене серцебиття, холодний піт на шиї, примарний дзвін кулемета, що постійно шумить у вухах.

Він майже закінчив третю статтю, коли щось привертає його увагу. Це невелика стаття в одній з менш авторитетних газет, затиснута між дієтичним рецептом бурякового пирога та оголошенням про збір запчастин для старих автомобілів.

П'ЯТИЙ ЗА ДВА ТИЖНІ ВИБУХ У СЕЛІ ГАНГЛТОН

Хоча ідея про село на околиці Лондона, яке *п'ять разів потрапило під* повітряний наліт, сама по собі трохи незрозуміла, але не тому він зупиняється, заїкається, затинається в думках. Це малюнок, грубо сконструйована схема, карта Лондона, зведена до знайомої звивистої лінії Темзи. П'ять зірок, старанно намальованих у дивовижно акуратній, безпомилково перевернутій Т-подібній формі, щоб позначити місця, де було зафіксовано значні жертви. Він, можливо, міг би зрозуміти пряму лінію, якби бомби були скинуті за один раз, за один раз. Але тут, очевидно, йдеться про серію нальотів. Як взагалі німецькі літаки могли таке зробити?

Він сидить і дивиться на нього ще хвилину чи дві, мовчки закарбовуючи його форму в пам'яті, перш ніж обережно вириває сторінку, згортає її і ховає в кишеню штанів. Пізніше він запитає Тома про це.

Він підводиться, щоб розім'яти ноги, і підходить до вікна. Скло холодне, але за ним видніється матове диво садів Малфоїв, із замерзлим ґрунтом і кучерявими живоплотами.

Гаррі хмуриться, коли чує дзижчання, за яким слідує кілька постукувань. І знову дзижчання. Він все ще намагається визначити, звідки воно. Зліва?

Це муха. Просто дурна чорна муха, яка нишпорить по підвіконню, а потім б'ється об скло, намагаючись вилетіти назовні. Він дивиться, як вона повторює свій панічний, марний цикл, і раптом йому стає погано.

Спалахує спогад: мухи на піску, поруч зі знайомим обличчям. Мертвий язик, слизький на долоні -

Гаррі відвертається. Він підходить до лівого вікна і береться за клямку. Напружуючи м'язи, він намагається потягнути її вгору, але, н е з в а ж а ю ч и н а в с і його зусилля, вона рішуче не піддається.

Він намагається ще кілька секунд, перш ніж раптом розуміє, що шум зник. Озираючись, він шукає муху, але вона зникла.

страх

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Усвідомлення того, що вони вже два місяці перебувають у маєтку Малфоїв, вражає його як грім серед ясного неба у вівторок пополудні.

Насправді він підслуховує розмову однієї з покоївок. Гаррі почав крадькома обходити маєток і методично оглядати кожну кімнату в західному крилі, куди йому категорично заборонено заходити. Це крило будинку, яке займають Драко і Люциус, і він знає, що вони, швидше за все, вже знають, що він ходив навшпиньки, заглядаючи в кімнати... але ж... агов. Хоч якась конфронтація була б кращою за цю чистилищну нудьгу, в якій він потопає. Є лише стільки годин, скільки він може провести в бібліотеці, лише стільки часу він може витратити на очікування, поки Том відірветься від своїх таємних розмов з Люціусом, щоб удостоїти Гаррі своєю присутністю.

Так, він у західному крилі, ховається за рогом, коли повз нього проходять дві покоївки, навантажені постільною білизною.

Лише за мить він розуміє, що вони говорять про плани на Різдво. Різдво *наступного тижня*.

Все ще розмовляючи, вони проходять повз нього, не помічаючи його - він може подякувати Вулсу за цю особливу здатність, - а він жує губу і дивується, як він пропустив це, адже читає газету щодня.

Різдво. Був жовтень, коли вони зійшли з того клятого корабля. Два місяці Волдеморта в голові Тома, слухання його бурмотіння цифр під ніс, терпіння моторошно-пильних поглядів Драко. Два місяці, коли Том повільно перетворювався на когось, кого Гаррі знає лише наполовину.

Він виходить і починає понуро дрейфувати коридором.

Скільки часу це має зайняти? Гаррі припускав, що місяці, але чи може це бути роками? Він не може робити це роками. Це не життя. Це... це в'язниця. Чудова, добре облаштована в'язниця, де його годують, зігрівають і тримають у комірчині. Але все одно в'язниця.

Принаймні в Лівії він був корисний.

Наступна кімната, до якої він вирішує зайти, не порожня.

Гаррі стоїть у дверях і дивиться крізь щілину на знайому голову з темними кучерями.

Що тут робить Том?

Це велика, занедбана кімната. Підлога - простий камінь, а стіни - білі. Меблі, вкриті простирадлами, стоять на підлозі дивними, громіздкими айсбергами. Том чомусь скинув простирадло зі столу та стільця, що стоять біля вікна, і сидить, схилившись над чимось, пише.

Гаррі подумки обговорює це. Чи буде Том знаходити свою присутність там, де, як він знає, він не повинен розважати чи викликати гнів? У ці дні його важко передбачити. І тоді він почувається роздратованим на себе. Він не повинен ховатися від Тома, не повинен тікати.

Він прослизає всередину і зачиняє

двері. Том зітхає, але не піднімає

очей.

"Що ти робиш?" - запитує він, підходячи. Його кроки відлунюють у порожній кімнаті.

"Пишу", - відсторонено відповідає Том.

Гаррі підходить досить близько, щоб побачити: чорний зошит, списаний

іншою мовою. "Коли ти вивчив французьку?"

Том знизує плечима. "Я не знаю."

Гаррі ковтає. Значить, ще одна відьмацька штучка. "Ну, гадаю, це компенсує навчання у Вула."

Цього недостатньо навіть для того, щоб змусити його посміхнутися, і Гаррі сам зникає. Він починає відчувати, як адреналін просочується в кров, і за мить усвідомлює, що злиться. Він злиться, що Том зберігає секрети, не розповідає йому нічого, а він тим часом просто сидить і марнує свій час.

"Томе, - каже він, його голос надто чесний. "Що ти робиш?

Том дивиться на нього, сканує його обличчя. Він простягає руку, бере Гаррі за руку своєю холодною рукою. "Ти знаєш, що я роблю. Я намагаюся все виправити."

Гаррі хитає головою. "Ти мене викреслюєш". Він майже хоче забрати свої слова назад, бо звучить, як якась вередлива дитина.

Том підтягує його ближче, аж поки Гаррі не опиняється між його ногами. Хоча Гаррі дивиться вниз, бо має владу, він єдиний, чию шию колють.

"Я намагаюся захистити тебе", - каже Том. "Це не те, що ти можеш зробити, Гаррі. Цього разу все залежить від мене. Мені просто потрібно, щоб ти був трохи терплячішим".

"Але що мені залишається робити?" - запитує він у відчаї. "Навіть якщо я не можу тобі допомогти, я просто хочу знати".

Червоні очі Тома виглядають бездонно темними. Спокійно. "Не вистачає шматочка", - каже він через кілька секунд. "Те, що нам потрібно... це вимагає ритуалу. Як той, що ти зробив для мене. Той напис був ключем."

"Гаразд..." Це добре, це початок.

"Але незважаючи на те, що знає Люціус, на всі знання, які він зібрав про це, нам не вистачає кількох рун. Це означає, що ми не можемо завершити його, навіть якщо ми вже розібралися з рештою".

"Звичайно, має бути більше таких людей, як кочівники, які можуть знати більше?"

"Таких немає. Але навіть якщо вони є, на їх пошук можуть піти роки, *десятиліття,* а я не хочу так довго чекати. Я не можу."

То що ж нам робити, - майже запитує Гаррі, перш ніж щось змушує його зупинитися. На обличчі Тома не відчай. Це... тривога. Майже тривога.

Гаррі думає.

А потім забирає свою руку з руки Тома. Той хитає головою, перш ніж може зупинитися. "Будь ласка, скажи мені, що ти не плануєш якусь дурницю".

Том нічого не говорить, нічого не

видає. "Том".

"Що ти хочеш від мене почути, Гаррі?"

Злість знову піднімається вгору, і він ковтає, намагається вгамувати її. "Що... ти не плануєш укладати ще одну угоду, що ти не можеш бути настільки егоїстичним".

Том якось встигає підвестися на ноги між морганнями. Його пальці обхоплюють Гаррі за плечі, коли він насувається, наче тінь. "Ти мені не довіряєш?"

Гаррі майже сміється. "Я довіряю тобі. Я не довіряю тому, що в твоїй голові говорить тобі, що це гарна ідея!"

У кімнаті холодно. Біла, порожня і тиха. Гаррі ненавидить цей страх. "Те,

що говорить Волдеморт, не має значення".

"Ти сильний, Томе, але це не те, проти чого ти можеш перемогти. Це ненормально, це не *по-людськи*. Чому ти думаєш, що це дасть тобі спосіб позбутися цього? Це не має жодного сенсу".

"Ти не знаєш, про що говориш." Гаррі

відсахнувся. "Бо ти мені не кажеш!"

Він вивертається з хватки Тома, і на мить йому здається, що Том зараз кинеться на нього.

Але він цього не робить. Його руки стискаються в кулаки по боках, коли він стежить за рухом Гаррі, що відступає назад.

"Я не хочу, щоб ти була в цьому замішана", - гарчить він, нарешті демонструючи своє розчарування. "Я не хочу, щоб це було поруч з тобою".

Гаррі вже надто далеко зайшов, щоб перейматися цим. "Здається, я вже втягнутий", - огризається він, думаючи про шрам на передпліччі, про всі невидимі шрами на шиї. "Але якщо ти зробиш це, укладеш з ним ще одну угоду, то..."

Тоді я закінчив? Тоді я піду? Це майже смішно, наскільки це було б неправдою. Гаррі ніколи його не залишить. Але він знає, що це, мабуть, єдине, єдиний важіль впливу, який він має на іншого. Над самим собою.

"Не треба, Гаррі", - м'яко каже Том. Але його обличчя не м'яке, воно тверде, власницьке. "Не змушуй мене".

Гаррі дивиться на нього ще мить. А тоді пішов геть.

*

Уникнути Тома навряд чи складно. Спочатку вони майже не бачилися. Тепер Гаррі намагається проводити якомога менше часу в їхніх кімнатах. Вночі він згортається в холодний, жалюгідний клубочок на одному боці їхнього величезного ліжка, не обертається, коли відчуває, що Том прослизає поруч, навіть коли відчуває важкий погляд на своїй спині.

Він вважає смішним, що Том воліє працювати сам. Звісно, удвох краще, ніж одному - Гаррі міг би допомогти, навіть просто в якості "резонансної дошки". Навіщо було його так викреслювати? Чому віддати перевагу відьмі, а не людині, яка піклується про нього найбільше? Чи це ще один побічний ефект від двох укладених угод, що він став таким закритим?

Гнів допомагає загартувати його рішучість.

Через два дні після їхньої сварки він знову прокидається в порожньому ліжку. Чесно кажучи, це трохи полегшує. Щоразу, коли він бачить Тома, він знову відчуває себе розлюченим. Він навіть не може отримати бажаного простору; його тривога змушує його щодня перевіряти Тома, чи щось змінилося, чи уклав він угоду, як погрожував.

Він встає з ліжка, одягається на морозі і повертається до західного крила. Він не бачив Мелфоя щонайменше три-чотири дні. Том казав йому, що вони часто виїжджають з маєтку до Лондона, можливо, за кров'ю, але Гаррі ніколи не був достатньо хоробрим, щоб запитати про це.

Можливо, якась його частина хоче, щоб Том спіймав його. Сказати йому, що він наражає себе на небезпеку, що він нерозважливий.

Але він каже собі, що він там, щоб знайти кабінет Люціуса.

Він знає, які це двері. Він знайшов їх кілька днів тому, якраз перед тим, як натрапив на Тома, але двері були замкнені.

Цього разу Гаррі прийшов з маленькою киркою, яку він зробив з вільного цвяха, і кількома дорогоцінними скріпками для допомоги.

Він робить кілька спроб, але замок старий і врешті-решт вислизає. Двері жалібно клацають, і Гаррі прослизає всередину.

Пахне дивно знайомим сигарним димом і вогкістю. Стіни завішані вицвілими гобеленами, у повітрі висять порошинки від світла, що падає з вітражів.
Тут є великий письмовий стіл, крісла, журнальний столик, а стіну займають книжкові полиці, літери на корінцях золоті, але нерозбірливі.

Це... *моторошно*, ось що це таке. А може, це просто брак світла.

Він одразу ж відкидає все, крім столу. Уважно перебирає предмети, розкладені на поверхні: стоси аркушів паперу, маленький срібний ключик, кілька газет, дивний графин з чимось чорним, про що Гаррі рішуче не замислюється.

Він витирає спітнілі долоні об штани і гортає папір. Французькою,

звісно.

Далі він пробує шухляди.

В одному з них ключ досі в замку, а всередині ще папірці, цього разу англійською мовою. Він підносить кілька аркушів до світла і примружується. Це схоже на якийсь розклад судноплавства, кілька дат, розкиданих назвами портів.

Він кладе їх і нахиляється, щоб дістати решту, коли щось темне на дні шухляди привертає його увагу. Він копається, пальці чіпляються за щось гладеньке, і обережно витягує його назовні.

Спочатку він думає, що це колишній зошит Тома, але швидко розуміє, що він занадто старий. Обкладинка тоненька і крихка, а половина книжки, очевидно, вирвана, і від неї залишилися маленькі потерті корінці. Щось у пожовклих сторінках лякає його, виразний коричневий колір записів.

Він гортає, зупиняючись, коли випадає ще один маленький папірець, який тріпоче на землі. Це напрочуд свіжа анотація, яскраво-біла, з особливим символом, намальованим, очевидно, сучасним чорнилом. Знову щось написано (і знову французькою), але Гаррі не може перестати дивитися на нього, запам'ятовуючи дивні кутасті лінії.

З кутка кімнати поруч із книжковою шафою лунає дзенькіт дідівського годинника. Він підскакує, хапає один із чистих аркушів зі столу й переписує символ. Він відчуває дедалі більшу тривогу. Щось підказує йому, що треба йти, і якщо Гаррі чогось і навчився як солдат, так це прислухатися до своєї інтуїції.

Він ховає папір у кишеню і прибирає на столі, висуваючи шухляди. Далі - книжкова шафа.

Він щойно поклав пальці на край однієї з книжок, коли за дверима почувся стукіт. Він завмирає від безпомилкового дзенькоту ключів.

Сховайся. Йому треба сховатися. Бути спійманим у західному крилі - це одне, а бути спійманим у кабінеті Люціуса - зовсім інше.

Він крутиться навколо. Під столом? Ні. За шторою? Ні, вона надто тонка. Люциус може бути прямо за дворецьким, він би його одразу зловив.

У нього закінчується час, він стоїть у застиглій нерішучості, коли його очі помічають дивну тріщину вздовж стіни. Він проводить по ній пальцями і бачить щось схоже на дивну металеву підставку для книг.

Він хапає її, і книжкова шафа відчиняється.

Він прислухається до голосу в кімнаті і намагається не дихати надто важко. Дворецький бурмоче щось собі під ніс, скаржачись на пил, а підлога скрипить, коли він крокує кабінетом.

Це смішно, думає Гаррі, що Люциус має схованку за книжковою шафою. Тим паче, що вона така очевидна! Але з іншого боку, йому, мабуть, не варто хвилюватися, що хтось туди вломиться. Не тоді, коли на його боці відьма.

Чим би не був цей простір, він непроглядно темний і крижаний. Примарний подих павутиння чіпляється за обличчя, і він бореться з бажанням чхнути.

Повільно минають хвилини, і його очі звикають.

Страх Гаррі перетворюється на цікавість. Він розуміє, що це не кімната, а коридор. Він відчуває себе трохи дурнем, коли бачить вимикач біля дверей, але не може його ввімкнути. Він ще **н є** чув, як зачинилися двері, а це означає, що дворецький все ще може бути там.

Повільно, але впевнено він відходить у тінь. Підлога трохи нахиляється, коли він іде, і він чує шкандибання в темряві. Він здригається. Він не боїться мишей - якщо це не щур.

Невдовзі з темряви виринають двері. На вікні ґрати, і це раптом нагадує йому ту дивну камеру, в якій він провів перші кілька днів у маєтку.

Боже, він не повинен бути тут. Якщо його спіймають, йому кінець. Але що Люциус тут ховає? Він повинен знати.

Ноги несуть його до дверей, серце гучно калатає, коли він вдивляється в заґратоване

вікно. На його подив, кімната порожня.

Він майже очікував побачити там якогось бідолаху, закутого в кайдани, вкритого слідами укусів і, можливо, без кількох кінцівок. Але натомість це виявилося нічим іншим, як прославленою магазинною комірчиною. Він розрізняє нечіткі обриси коробок, що туляться в одному кутку, скляні пляшки, складені на полиці, вкриваючи стіни. Там є ще дещо, пляма темряви в кутку, яка може бути якимись меблями.

Інша справа - запах. Мабуть, там щось гниє, бо пахне землею і червоним вином, тільки в сто разів сильніше.

Боже, може це жертва. Або це місце, де вони зберігають свою кров, коли перебувають у маєтку.

Він затримує дихання, скануючи темряву, але потім змушений відступити назад, втягуючи в себе запилене повітря. Він все ще відчуває його запах, ніби він застряг у його носі.

Він повертається до дверцят книжкової шафи і напружує слух. За ними тиша.

Зараз або ніколи, похмуро думає він і штовхає двері. Двері тихо відчиняються, і він визирає назовні.

Порожньо.

Він вискакує, зачиняючи за собою двері і потираючи ніс. Кабінет здається ще більш тривожним тепер, коли він знає, що за ним ховається якась таємна, жахлива комора, хоча йому трохи допомагає пилосос, який залишив дворецький. Він відчуває себе дуже недоречно... але яким би старим і скрипучим не був маєток, це все ж таки двадцяте століття - тут є світло і центральне опалення.

Однак це також означає, що він повернеться.

Швидко оглянувши все, щоб переконатися, що все на своїх місцях, Гаррі вислизає з кімнати і біжить коридором.

Йому майже вдалося.

Він майже в головному атріумі, що веде із західного крила до східного, перш ніж завернути за ріг і зіткнутися з другою найгіршою людиною, яку він міг би побачити.

Принаймні, каже він собі, застигаючи, це не Люцій.

"О?" На аристократичному обличчі Драко з'являється жахливий вираз задоволення. Ніби він чекав на привід увесь цей час, і тепер Гаррі дав йому його. "Що ти тут робиш, Поттер?"

Він пробирається вперед, задираючи голову. Гаррі робить крок назад, потім ще один, аж поки не впирається спиною в стіну, і йому нікуди діватися. Над ним височіє Драко, худий, змарнілий і блідий. Його долоня зміїться біля Гарріного обличчя, коли він затискає його в клітці.

"Хм?" - дихає він. "Ти нишпориш там, де не повинен бути. Давай, розкажи мені."

Гаррі дивиться на нього. Драко не виховувався в сиротинці, він ніколи не був на війні. Він просто зіпсована, жалюгідна істота, яка не зовсім розуміє, що означає бути людиною.

"Це не твоя справа", - каже він, але рука Драко вивертається і обвиває шию Гаррі.

Він не тисне. Ще ні.

"Відчепися від мене", - тонко каже йому Гаррі.

Драко нахиляється ближче, проводить гострим холодним носом по тонкій шкірі Гарріного горла і дихає. "Не думаю, що зможу".

Гаррі намагається вдарити його коліном по яйцях.

Наступне, що він пам'ятає, як його притискають до стіни з такою силою, що йому перехоплює подих, а рука на його шиї починає стискати. Портрет далі по коридору падає з його вішалки з гуркотом.

Гаррі більше не торкається підлоги. Він

вчепився кігтями в руку Драко. "Стій", -

задихається він.

"Порушники будуть покарані", - солодко каже Драко. Він посміхається, показуючи свої білі, гострі зуби.

"Ти - божевільний", - встигає вимовити Гаррі, і тут руку на його шиї

відривають. Його ноги майже підгинаються, коли він падає, але йому

вдається втриматися на стіні. Том тримає Драко за довге світле волосся.

"Реддл!" Драко спльовує, руки піднімаються, щоб відштовхнути його.

Том б'є його по обличчю, так сильно, що той падає на підлогу. Його червоні очі холодні, обличчя біле і суворе.

Це принизливо, і Драко це знає. Його обличчя спотворюється, рожевіє, і він миттєво присідає на ноги. Але навіть Драко, здається, має інстинкт виживання. Він просто дивиться вгору, неприродно нерухомий, киплячий.

"Не чіпай його." Том каже просто. М'яко. "Або я зламаю кожну частину тебе, яка до

нього доторкнеться". Це жахливо. Гаррі забуває дихати.

Том бере його за зап'ястя, мовчки. Веде їх назад по коридору, назад, через закрут коридорів, до їхніх кімнат.

Гаррі весь час відчуває на собі цей жахливий червоний погляд.

Коли вони доходять до своєї кімнати, Том нарешті відпускає його. Він виглядає розлюченим.

"Що ти там робив?" - перше, що він каже, коли відводить очі від шиї Гаррі.

Гаррі не забув про власну злість. "Шукаю інформацію". Том

недовірливо дивиться на нього. "Ти хоч слово з того, що я

сказав, почув?"

"Яку частину? Ту, де ти сказав мені, що збираєшся віддати ще один шматок своєї душі?"

"Я ж просив тебе набратися терпіння!"

Зазвичай Том не підвищує голос. Але Гаррі все ще тремтить, у нього болить шия, і йому байдуже.

"Я не можу бути терплячим, - огризається він, - не тоді, коли йдеться про тебе".

Том відвертається і кулаками скуйовджує волосся. "Ти доводиш мою точку зору. Ти в небезпеці і не можеш себе захистити. Чому ти цього не бачиш?"

Гаррі застиг. "Пішов ти."

Світ зміщується, і він раптом лежить на спині на ліжку. Том стоїть на колінах над ним, дико дивлячись на нього. Виникає жахлива паралель з нещодавньою ніччю, коли Гаррі прокинувся з запамороченням і побачив кров на губах Тома.

"Не треба", - шепоче Том, і це якось гірше, ніж його крик. "Не штовхай мене, я, бляха, вже майже на межі з тобою".

"Що це означає?"

"Я не хочу, щоб ти виходив з цих кімнат".

Гаррі майже сміється. "Ти хочеш, щоб я залишився тут? Як

довго?" "На тиждень."

Кров Гаррі холоне в жилах. Саркастична посмішка спадає з його обличчя, коли він вдивляється в обличчя Тома. Дивиться на шрам від шрапнелі, загострене підборіддя, на все, що стало для нього таким звичним.

"То ти збираєшся це зробити?"

Том нічого не відповідає, ніби не може змусити себе.

Очі Гаррі раптом стають гарячими. У горлі пересохло, болить, але він змушує себе вирівняти вираз обличчя. Його руки тремтять, коли він стискає обличчя Тома - це останнє, що в нього залишилося.

"Будь ласка", - каже він. "Будь ласка, не треба".

Том заплющує очі. "Ви думаєте, мені це подобається?" - каже він. "Думаєш, мені подобається віддирати від себе шматочки і годувати ними цю штуку? Я ненавиджу це. Ненавиджу, але мушу зробити це востаннє, розумієш? Бо якщо я цього не зроблю, то не зможу мати тебе".

Гаррі опустив руку. "Що?"

Очі Тома зі скрипом розплющуються. Зіниця - чорна діра без світла. "Я не можу бути з тобою в такому стані. Не тоді, коли я можу вбити тебе так *легко*". Холодна рука Тома обхоплює його шию. Вона легка, як пір'їнка. Гаррі перестає дихати. "Не думаю, що ти розумієш, - дихає він, - наскільки ти став крихким".

Вперше в житті Гаррі не знає, що сказати. Він не може до цього повернутися. Злість покинула його, вишкребла досуха, і тепер він просто відчуває... смуток. Порожнечу. Наляканим.

Він не робить жодного кроку, щоб звільнитися.

Том зітхає, і на мить він стає схожим на того Тома, якого любить Гаррі. А потім його вираз обличчя стискається і холоне. Він забирає руку, відкидається назад, за межі простору Гаррі.

"Не дозволяй мені пити з тебе, - каже він у тишу. "Що б не сталося, тобі треба триматися подалі".

Том іде, а Гаррі залишається дивитися в стелю. Його голова надто переповнена. Він виснажений. Він не знає, що робити, як зупинити Тома від такої помилки. Він може навіть не пережити цього, чи думав він про це?

І жертва... спочатку одна людина, потім вісім. Що, в біса, Волдеморт вимагатиме цього разу? І це лише для того, щоб зацікавити його, не рахуючи *душі, яку* доведеться віддати Тому.

Гаррі навіть не може змусити себе моргнути, хоча в очах пересихає і болить горло. Він

навіть ніколи не розповідав Тому про книжкову шафу.

Примітки до розділу наприкінці

з цього моменту *все* буквально виходить з-під контролю :D

порушник

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Приглушені голоси по той бік стіни змушують його серце битися об ребра, а тіло здригатися від жаху. У тісному маленькому коридорі холодно, але він знову боїться ввімкнути світло.

Це Люциус? Він знає, що Гаррі в кабінеті?

Він відступає на кілька дюймів назад і здригається, коли починають лунати крики. Звучить так, ніби Люциус когось катує. І хто б це не був, він наближається до книжкової полиці.

Не попадайся. Що б ти не робив, не дай йому знати, що ти тут. Слова відлунюють у його голові, низько і наполегливо.

Крики посилюються, викривлені та нелюдські, і Гаррі відчуває, як його очі починають наповнюватися жахливими сльозами, кожен його невпевнений крок - це ризик, кожен його короткий подих - це маяк. Дверцята книжкової шафи починають рипіти, тонка смужка світла пронизує тіні, коли двері відчиняються.

Страх наростає. Він спотикається і біжить до тих дивних дверей із заґратованим вікном, штовхаючи їх.

Він закриває його так швидко, як тільки може, і вмощується, притулившись спиною до дерева.

Він дихає занадто швидко, занадто голосно, але не може зупинитися. Все, що він знає, - це чистий жах відкриття.

Крики в кабінеті обриваються.

Він затамувавши подих, нашорошивши вуха, роззирається довкола. Хоча вся кімната непроглядно чорна, він майже бачить відблиски пляшок на стіні, коробки. Тут також холодно, на кілька градусів холодніше, ніж у коридорі. Він замикається в собі, стискає щелепу, коли зуби починають цокотіти.

Шепіт стогону лунає, м'який у темряві.

Гаррі задирає голову. Це та тінь, яку він вважав меблями. Вона *рухається*.

"Хто ти?" Він виходить. Його голос схожий на дитячий, весь пронизливий і переляканий.

Стогін починається знову, хрипкий, виснажений. Темрява рухається, як великий павук, ковзаючи по стіні до нього.

Він втискається спиною в двері, очі його широко

розплющені від жаху. "Не підходь!"

Потвора шипить, і Гаррі підхоплюється на ноги, не встигнувши й озирнутися. Він смикає двері з такою силою, що здається, ніби його плечі ось-ось вилетять із суглобів. Якого біса вони не відчиняються? Секунду тому все було гаразд!

Він злякано дивиться вниз, а потім зупиняється. Його хватка на ручці слабшає, він дивиться, нічого не розуміючи.

Двері не справжні. Це лише фарба. Прямокутна чорна тінь на стіні.

Щось рухається позаду нього, лише на відстані волосини від його шкіри. Він захлинається риданням, відчайдушно бажаючи зробити що завгодно, тільки не розвернутися і зустрітися з ним обличчям до обличчя.

Але він не помре з переляку.

Він нахилився, живіт холодний і стиснутий.

Вона там, прямо перед ним, ледь помітна в темряві. Бліда голова занадто велика для тіла, схилилася на худі плечі, шия не витримує ваги. Що б це не було, воно не має носа, а крихітні червоні очі дивляться на нього, розплющені так широко, що він бачить білки по краях.

"Я чекав", - шепоче воно, рот розколюється в моторошній, надто розтягнутій посмішці, і Гаррі відкриває рота, щоб закричати...

*

Його мало не вирвало, коли він прокинувся.

Він сидить, згорбившись у ліжку, і дихає крізь нудоту. Він мокрий від поту,

задихається. Що в біса йому наснилося? Червоні очі?

Але воно зникло, чим би воно не було.

Коли він заспокоюється, то помічає запах. У повітрі витає лише його слабкий слід - гнилі квіти, змішані з чимось важким і м'ясистим, щось, що здається йому віддалено знайомим, але він не знає, чому. Він випростується і розплющує очі.

Він майже зойкнув.

Том сидить на іншому боці ліжка.

Гаррі кілька секунд дивиться на нього. Його обличчя дуже біле і дуже порожнє. Щось не так, не може не думати Гаррі. Його риси... вони всі трохи неправильні. Він завжди був привабливим, завжди був красивим, але зараз він став майже нелюдським. Його обличчя ідеально симетричне - безперечний витвір мистецтва, але в тому, як він посміхається, в тому нелюдському нахилі голови, коли він вивчає Гаррі, а той вивчає його, навряд чи є щось впізнаване від Тома.

Обличчя Гаррі, кінчики пальців, живіт - усе холоне нудотною хвилею, коли він усвідомлює, на що дивиться.

Він зробив це, чи не так?

"Дихай, Гаррі", - тихо каже Том.

Він відчуває, що в грудях горить, в голові паморочиться, і йому вдається зробити тремтливий вдих, не в змозі відвести погляд від цього пронизливого погляду, як він з цікавістю розколюється всередині черепа, щоб побачити, що там. Тепер, коли це насправді сталося, він не зовсім знає, що робити. Він сидить, застигши, з простирадлами, що розкидані навколо нього, коли Том підповзає ближче, жорстоко смикає його за рот. Знайомі пальці проводять по його обличчю, те саме кучеряве темне волосся кучерявиться над його вухами.

Гаррі одразу ж думає про зброю, захована в кімнаті.

"Не треба виглядати таким настороженим", - сміється Том, холодною рукою пригладжуючи Гаррі кучеряве волосся з обличчя.

Гаррі мусить стримувати тремтіння від цього знайомства, не може стриматися, щоб не заплющити очі рефлекторно. "А ти б не був?" - перепитує він, намагаючись триматися дуже нерухомо.

У тому, як Том рухається, відчувається енергія, якась нематеріальна вага в повітрі, ніби навіть сама кімната прокинулася і спостерігає за ним.

Від чого йому довелося відмовитися, щоб отримати *це*?

"Все пройшло добре", - просто каже він, опускаючи руку, відповідаючи на незадане запитання Гаррі. "У мене є все необхідне, ми проведемо ритуал завтра".

Гаррі здивовано кліпає; він не очікував, що це буде так швидко. Він ковтає. "Воно просто... дало його тобі?"

Том посміхається, і це прекрасно і жахливо. "Так. Вольдеморт дав його мені."

Щось дивне. У голові звучить попереднє попередження Тома: *не дозволяй мені харчуватися від тебе.*

Гаррі відсувається до узголів'я ліжка, намагаючись зберегти бодай якусь відстань між ними. Так він почувається вразливим, у своїй тонкій нічній сорочці, ще вологій від поту.

"Тоді завтра?"

"Залишилося встановити ще кілька речей, - каже Том. "Я приїду і заберу тебе, коли прийде час".

Гаррі киває - що ще він може зробити? Надії, яку він колись відчував, більше немає. Він просто хоче, щоб усе закінчилося.

Задоволений, Том підводиться з ліжка, його довгі, граціозні кроки з'їдають відстань до дверей. "Залишайся тут", - каже він. "Лише один день".

"Гаразд", - каже Гаррі і бреше. Він надто обережний, щоб затівати

бійку з цим новим Томом. Двері з важким клацанням зачиняються за

ним.

Гаррі дозволяє своїй вазі знову впасти на пір'яну подушку і зітхає. Уся ця розмова тривала лише кілька хвилин, і його сонний розум досі не може прийти до тями.

Том уклав угоду. Том звільниться від Волдеморта. Завтра. Це всього за кілька годин. А

що він мав на увазі, коли казав, що треба ще дещо вирішити?

*

Наступного ранку був чудовий, яскравий день. Маслянисте сонячне світло розливається по підлозі, і Гаррі, прокинувшись, мружиться, затуляючи очі рукою.

Він швидко одягається, рухаючись на автопілоті, щоб вихопити ніж, який сховав у шафі, і взяти яблуко з щедрої миски з фруктами на журнальному столику.

Вислизаючи з кімнати, він озирається направо й наліво по коридору, з полегшенням бачачи лише портрети суворих чоловіків і жінок. Тоді він відчуває себе трохи безглуздо: про що він думав, що Том буде чекати, щоб зловити його на виході?

Він все ще відчуває крихітний шматочок провини, коли йде коридором і знову прямує на захід, з'їдаючи своє яблуко. Том, *його* Том, знав би, що він бреше, втішає він себе. Та й взагалі, що може статися за день? Драко вже відляканий, а навіть якщо ні, Гаррі цього разу має при собі ножа. Він не домашній улюбленець, він не сидітиме й не чекатиме, поки Том забере його, коли йому заманеться.

З ніші неподалік він спостерігає за кабінетом Люціуса, чекаючи, доки мине достатньо часу, щ о б знову відчути себе в безпеці і зламати замок. Цього разу йому легше, адже він краще знає, де знаходяться штифти, і за лічені хвилини він вже всередині.

Він швидко підводить підсумки. Навколо нікого немає, але поверхня столу тепер безладна, на ній ще більше стосів паперу. Стільці теж переставлені, один з них повернутий до вікна спинкою до іншого.

Люцій повернувся.

Він не гає часу. Він відчиняє книжкову шафу і заходить всередину.

Повернувшись у той жахливий, темний коридор, він зупиняється на мить, щоб просто перевести подих. Чомусь тривога повертається, ще сильніше, ніж раніше, і він починає пітніти, незважаючи на температуру.

Цього разу він вмикає світло. Воно мерехтить, освітлюючи простір нудотним жовтим сяйвом. Коридор не виглядає таким занедбаним, як він уявляв собі спочатку, тут є пил, але, на щастя, немає липкого павутиння, і те, що він вважав кам'яною підлогою, насправді виявилося темним деревом.

І знову маленькі самотні двері в кінці тунелю ваблять його, решітка відкидає лінії тіні на те, що він може розгледіти всередині, коли йде до них. На диво, цього разу запах не такий вже й поганий. Він залишається, протяжний шепіт гниття, але він не такий всепоглинаюче жахливий, як він пам'ятає. Але все одно неприємний, і він змиряється з тим, що вдихає його через рот.

Він заходить через двері. У світлі коридору він бачить ще один вимикач у кімнаті, тому натискає на нього.

По всій стелі через рівні проміжки часу блимає стерильне освітлення. Гаррі з цікавістю роззирається довкола. Це не зовсім та комора, яку він собі уявляв. Вона простягається далеко назад, стеля здіймається вгору витонченою кам'яною аркою. Збоку є щось схоже на вогнище, димар зникає під дахом, але найпомітнішою річчю є полиці, що вкривають стіни і тягнуться догори. Вони вкривають стіни, тягнуться назад, наскільки він може бачити, заставлені дивними предметами. Деякі з них - книги, хоча, коли Гаррі бере їх до рук, він не може розпізнати мову. Тут є запашні сушені трави, пляшечки з комахами, втопленими в якійсь прозорій рідині, дивні металеві інструменти і те, що виглядає як промислова кількість кухонного обладнання. Кілька величезних сталевих столів домінують у просторі біля однієї стіни, майже як у лікарняній операційній.

Це дивне поєднання лабораторії, бібліотеки та кухні.

Стає темніше. На землі лежить те, що, очевидно, є сховищем крові - це ряди пляшок, які він бачив, коли вперше прийшов сюди. Там також є те, що виглядає як... пальці, усвідомлює Гаррі з хвилею нудоти. Людські пальці, щонайменше тридцять, всі разом, наче зморщені бліді черв'яки у квадратному скляному контейнері. Гаррі здригається від усвідомлення того, що вони мають бути бодай трохи свіжими, якщо не піддалися гниттю.

Він намагається знайти тіньову фігуру, яка, як він пам'ятає, була біля дверей, але або вона перемістилася, або він щось не так пам'ятає.

Щось привертає його увагу. У кутку стоїть великий стіл, дерев'яний, а не металевий, як інші. На його поверхні посередині є дивна чорна закарлючка, і коли він підходить до неї, то розуміє, що це руна. Можливо, викарбувана, гадає він, обводячи кінчиком пальця нерівні чорні завитки. Поруч із руною лежить аркуш паперу з пошматованими краями, ніби його вирвали з книги. Він хмуро дивиться на нього. Зрештою, це просто мапа Лондона, з кількома каракулями. Збоку акуратно надруковані три дати, і він не може не впізнати, як Том перекреслює свої сімки. Він проводить по ній пальцем, намагаючись зрозуміти.
Один - кілька місяців тому, інший - п'ять тижнів тому. Інша - вчорашня дата.

Він дивиться на інші позначки. Це акуратні крапки, які були перекреслені на сході Лондона. А потім скупчення, просто за межами, на півночі. Він вдивляється ближче. Чому вони здаються такими знайомими?

Слова вирішуються самі собою: **МАЛИЙ БОВДУР**.

Це те місто, яке розбомбили, чи не так? Ця дивна перевернута Т-подібна форма. Вона була позначена на карті, це ясно видно, тільки було додано ще дві точки по обидва боки від Т, щоб утворився дивний, розсічений трикутник. Тільки Том намалював коло навколо всього цього.

Гаррі ледве помічає, як тремтять його руки, коли він залазить у штани й дістає зім'ятий папірець. Символ, який він скопіював зі столу Люциуса, глузливо дивиться на нього.

Що в біса відбувається? Чому у Люциуса є ще й це? Він дивиться на нього, але очевидна відповідь дивиться йому прямо в обличчя.

Це руна, чи не так?

Він мусить покласти обидві долоні на стіл, щоб зупинити легке запаморочення, яке охоплює його. Думки проносяться в його голові, одна за одною ведуть до іншої.

Том і Люциус могли бути відповідальними за смерть Малого Вішалки. Можливо, це була руна для сьогоднішнього ритуалу... або, що більш імовірно, це жертва, необхідна Тому, щоб укласти третю угоду з Волдемортом.

Він думає про всі ті випадки, коли Том зникав вдень або вночі, коли він повертався, пахнучи димом і задоволенням, і закушував губу так сильно, що відчував смак крові.

Перші вибухи сталися кілька місяців тому, а це означає, що він планував угоду від самого початку. Він знав, що йому знадобиться допомога Волдеморта, чи не так? І саме тому він так наполегливо намагався тримати Гаррі подалі від цього, бо Гаррі, звісно ж, спробував би зупинити його.

Який сенс виправляти свою душу, безтямно думає Гаррі, *якщо вона така чорна і понівечена наприкінці життя?*

Він відходить від столу і сповзає по стіні, щоб присісти на секунду. Коробка з пальцями опиняється прямо в полі його зору. Це жахливий момент підбиття підсумків, коли все божевілля, весь жах останніх двох років, здається, вискакує назовні враз, і щось у ньому просто тріщить.

На наступному вдиху він здригається, очі раптово сльозяться, а руки хапаються за груди, стискаються і болять так, ніби він не може дихати. Що в біса відбувається? Після всього, що він бачив, після всього, що він зробив, зараз не час і не місце для того, щоб зламатися, але саме тут, у цій дивній кімнаті, в дивному готичному маєтку, його плечі починають згинатися, і він ридає. Він **в і д п у с к а є** все, всю свою стурбованість за Тома, те, як йому огидно від того, яким до біса спокійним він був, те, як він починає думати, що, можливо, було помилкою повернути його назад.

Насправді Гаррі відповідальний за сорок три смерті, про які писали газети - більше, якщо вірити цій карті. Він убив їх. Це він першим зателефонував Волдеморту, це він підштовхнув Тома приїхати до Лондона.

Сімнадцять років на планеті, і все, що він зробив, - це закінчив речі.

Минає двадцять хвилин, коли він змушує свої легені вдихати уривчасті, несвіжі вдихи, дивиться в одну точку на підлозі і змушує свій розум зібратися з думками, але врешті-решт його кінцівки починають підкорятися йому. Хитаючись, він змушує себе встати.

Тепер він просто відчуває порожнечу, всі ті почуття розчарування і страху, які були раніше, здається, розчинилися разом зі сльозами.

Він помічає ще одні двері з лівого боку, маленькі, нічим не примітні. Гаррі витирає очі, підходить до них і відчиняє.

Коридор виглядає так само, як і другий. Ймовірно, це тунелі, які проходять через весь маєток, власність, безумовно, досить стара, тому це не надто дивно.

Залишайся тут, - сказав Том. Залишайся тут, поки я розриватиму себе на шматки і влаштовуватиму різанину.

Він вимикає світло в кімнаті і виходить через нові двері в темряву.

У цьому коридорі немає зручного освітлення, але чим далі він заходить углиб будинку, тим більше відчуває дивне відчуття невагомості. Він так втомився відчувати страх, він досяг своєї межі, і тепер він просто... не може змусити себе більше турбуватися. Це дуже звільняє.

Зрештою, він доходить до інших дверей. Він йшов досить довго і вирішив штовхнути їх. Що найгірше може статися? Драко? Люціус?

Якось вони вже не такі страшні.

Кімната, в якій він опинився, є жіночною в тому сенсі, в якому він ще не бачив її в цьому місці. Важкі штори опущені, м'яке сяйво світла ледь прослизає по краях, і, незважаючи на затхлий запах, тут майже затишно. Одну зі стін займає величезний портрет, майже завдовжки з самого Гаррі. Він підходить ближче, цікавлячись, незважаючи на себе.

Її не важко впізнати. Дружина Люція вродлива, рожеві губи вигинаються в добрій усмішці, під мигдалеподібними очима - зморшки. Довге світле волосся спадає на плечі, виблискуючи, наче витканe золото, у м'якому світлі, яке вибрав художник. Вона схожа на Драко, з її тонкими рисами обличчя та довгими віями. Однак її очі сталево-сірі, і він задається питанням, чи були б вони такими ж у Драко, якби не були червоними.

На меморіальній дошці написано: "**NARCISSA DRUELLA MALFOY**".

Гаррі посмішка зникає, коли він згадує, що сказав йому Том, і думає про те, як це, мабуть, було в ті останні кілька хвилин, повільне, жахливе усвідомлення того, що Люциус

що він намагався вбити дитину, якій вона віддала своє життя, а потім усвідомлення того, що він зробив щось набагато гірше.

Що означає, коли когось приносять у жертву - відьма його з'їдає? Забирає душу, як вона зробила з Томом і Малфоями? Куди вона потрапляє? Що з нею відбувається?

"Ти не повинен бути тут", - співає голос з-за його спини. Гаррі

підстрибує, крутячи головою.

Драко притулився до одвірка, його начищені черевики мокрі від бруду, а плащ розстебнутий на всі ґудзики. Він повернувся з Лондона, здогадується Гаррі, а потім шукає на його обличчі синці від удару Тома.

Нічого немає, лише гладенька біла шкіра.

Драко відкладає капелюха на комод і крокує до нього. Щось у його неприродно плавній ході нагадує Гаррі Тома, хоча він швидко відганяє цю думку.

"Знову ти", - насторожено каже Гаррі.

"Все ще такий грубий", - зітхає Драко, але не схоже, що він заперечує. "І це вже вдруге, коли я знаходжу тебе там, де ти не повинна бути".

"Я загубився", - каже Гаррі. Цього разу він відмовляється відступити, навіть коли Драко підходить до нього впритул, щоб подивитися на сліди, які він залишив на Гарріній шиї.

"Ти брешеш, - шепоче Драко.

"Ні, - каже Гаррі так спокійно, як тільки може. "Я загубився, я шукав Тома.

Драко, здається, застигає при його імені, але він також відкидається назад.

"Том, Том, Том", - мімікрує Драко, дивлячись на нього. "Звісно, що так", - насміхається він, але потім, здається, передумує. "Хоча ти не знав... нічого не вдієш, якщо малий Поттер не знає".

Гаррі ніяково спостерігає, трохи відсахнувшись, як Драко проходить повз нього з навмисно глибоким вдихом, щоб сісти на край ліжка. Він виглядає комічно недоречно, сидячи на квітчастому шовку, все ще в багнюці на черевиках і зі змащеним назад волоссям.

"Розкажу тобі секрет, - усміхається Драко, оглядаючи кімнату. "Я люблю іноді приходити сюди, коли мені нудно вночі. Я уявляю маму на цьому ліжку, ось тут, - ніжно каже він, задумливо погладжуючи простирадла, - уявляю, як вона стікає кров'ю заради мене, як її біль стає подарунком для мене, щоб дати мені життя".

Гаррі дивиться на нього і старанно намагається не показувати виразу обличчя. *Він божевільний*, він розуміє, він жахається.
Він повний довбаний псих.

"Мені треба йти", - каже він, голос дряпається. Він уже йде, повертаючись до дверей, з яких увійшов Драко, тримаючи руку на ручці.

Він намагається повернути її, але лунає зловісне клацання, і двері не відчиняються.

Замкнено. Він навіть не бачив, як Драко це зробив. Потилицю йому поколює, і він обертається.

Драко все ще сидить на ліжку, але його посмішка стає ширшою, коли він бачить розгубленість Гаррі. "Я хочу з тобою поговорити", - каже він.

"Я хочу піти, Драко. Відчини двері."

Драко вдає, що не почув його. "Знаєш... ти і Редл, - він вимовляє це ім'я з цілковитою зневагою, - ви спричинили чимало неприємностей. Гадаю, ти вважаєш мене дурнем, чи не так?"

Серце Гаррі починає завмирати.

"Так, ти знаєш. Але я не дурень, я бачу, що ти робиш, цю маленьку гру, в яку ти граєш".

"Гра?" повторює Гаррі, ковтаючи.

"Те, як ти маніпулюєш моїм батьком, змушуючи його робити всю твою брудну роботу".

Гаррі хитає головою. "Це не маніпуляція. Повірте, ми хочемо бути тут не більше, ніж ви".

Драко кривить губи в нахмуреній усмішці і підводиться з ліжка. Як на такого молодого, його аура виглядає доволі вражаюче.

Він не відповідає, але перетинає кімнату нелюдськи швидко. Гаррі кліпає, а він уже прямо перед ним, хапає його за плече, утримуючи на місці.

Тильними сторонами пальців Драко гладить його обличчя, і Гаррі на мить відчуває цілковиту недовіру, адже цей жест майже...

"Ти навіть не уявляєш, - дихає Драко, - як сильно я міг би змусити тебе цього хотіти". Його очі більше не виглядають людськими, вираз повільно стає мрійливим. Його пальці опускаються, і Гаррі бачить спалах срібла на іншій долоні, якраз перед тим, як риси обличчя Драко починають мерехтіти.

Він щойно розрізав собі долоню, усвідомлює Гаррі з огидою і легким жахом. З неї капає чорна кров, повільною цівкою, надто густою, щоб бути нормальною.

"Я міг би змусити тебе благати мене", - шепоче він, піднімаючи руку, щоб схопити Гаррі за волосся, і тягне його голову, поки той не змушений зустрітися з ним поглядом.

"Іди до біса", - різко вивертається Гаррі, але його очі все одно зустрічаються з очима Драко.

Почервоніння поступово зникає, змінюється чимось темнішим. Він застигає, вдивляючись у нього, серце калатає, коли він бачить щось там, плаваючи в гарячковому яскравому блиску зіниць. Його власне відображення? Ні, цього не може бути, воно не схоже на нього. Він підходить ближче, хмуриться, коли тиша починає заповнювати його вуха.

Крихітний укол болю в передпліччі він не помічає, надто зайнятий тим, що намагається його розгледіти. *Хто ти?"* - хоче запитати Гаррі, але перш ніж слова встигають вилетіти з його рота, він застигає від шоку.

Це не людина, чим би вона не була. З глибини зіниць Драко дивиться усміхнена голова, схожа на череп, з вилоподібним язиком, що висолоплюється над тонкими губами.

Гаррі видає придушений звук, відчайдушно намагаючись вирватися, але чомусь не може поворухнутися.

Салазар... - шипіння прослизає в його свідомості, вниз по хребту, щоб відлунювати в голові, все голосніше і голосніше, поки йому не хочеться кричати. У той же час він починає відчувати жар, запаморочення. Збудження, якимось чином, настільки ж огидним, наскільки він вважає це огидним. Яскравий біль у руці зростає, але це відчуття лише загострює солодкість.

Я можу дати тобі все, що ти захочеш, - шипіння лиже його вуха, спускається по шиї. Хіба *ти не хочеш бути сильнішим, Гаррі? Я можу дати тобі владу, багатство... Я можу зробити так, щоб він ніколи не відходив від тебе...*

Час зупиняється, секунди переходять у хвилини, і весь цей час обличчя немов п о г л и н а є його, заповнюючи його зір. Воно прекрасне, п'янке і гаряче, і Гаррі відчуває, що починає хотіти його, хотіти втягнути в себе, приманити його чим завгодно. Він починає тягнутися до нього, простягаючи кінчики пальців -

"Ні!" - чує Гаррі несамовитий крик, а потім його тіло падає на підлогу.

Він кліпає і бачить, що Драко дивиться на нього, з перекошеним від хвилювання обличчям. Він щойно вдарив його, прямо по обличчю.

"Ні", - повторює він, присідаючи, щоб схопити Гаррі за плечі і струснути їх. "Тобі не можна цього робити. Він *мій.*"

Гаррі опускає очі до губ, надто червоних, щоб бути природними, а потім розуміє, що у нього в руці з'являються шпильки та голки, бо він стікає кров'ю. Біля зап'ястя - нерівний слід від укусу, з якого витікає яскраво-червона рідина. Драко зітхає, притискає його коліном і згинає порізану руку.

"Тобі доведеться це зробити", - м'яко каже він Гаррі, дивлячись на його рану. "Інакше у мене будуть неприємності з батьком".

Гаррі не може поворухнутися, шкіра все ще здригається від цієї жахливої, нав'язливої присутності. Він відчуває себе тремтячим, згвалтованим.

"Це було, - вирівається у нього тоненький голосок, - це було..." "Так", - повільно каже Дракo, - "це було".

Це все, що він встигає сказати, а потім Драко затискає йому рота й носа рукою. Гаррі вивертається, намагаючись звільнити його, відчайдушно затискаючи рота. Драко має таку ж дивну, надлюдську силу, як і Том, і він, здається, розважається, спостерігаючи за Гаррі, поки йому не стає нудно. Тиск на його груди зростає, аж поки Гаррі не здається, що він чує, як скриплять ребра, а легені палають від потреби дихати.

Іншою рукою Драко стискає його щелепу так сильно, що він певен, що залишиться синець, і висмикує її.

Мідь розквітає на його язиці, металева й гаряча, і лише за секунду бажання заткнути рота перетворюється на щось зовсім інше. Гаррі хапає Драко за руку, штовхаючи її йому в обличчя, а його язик досліджує відчуття подрібненої плоті, злизуючи рідину. Справа не в тому, що це смачно, зовсім ні, а в тому, що він відчуває, ніби вся його кров мчить по тілу, ніби його м'язи раптово прокинулися. Це викликає звикання.

"Я ж тобі казав", - тихо чує він, але не звертає уваги.

Занадто добре, щоб зосередитися на Драко, все, що він хоче - це продовжувати переслідувати це почуття, продовжувати пити його...

Серце Гаррі завмирає, як раптом воно вивертається з його рук.

"Ні, ні, Гаррі, - усміхаючись, каже Драко, тримаючи руку на відстані. "Я ж казав, що хочу, щоб ти мене благав.

Його нудить від того, як сильно він цього хоче. Натомість він хитає головою, сідає на руки.

"Навіщо ти це робиш?" - спромігся він, ненавидячи те, як одурманенно звучить його голос. Його язик без його дозволу проникає в щілини зубів, шукаючи смаку. "Він уклав іншу угоду. Він уб'є тебе за це".

Він мусить змусити себе не рухатися, не повзти вперед, туди, де стоїть на колінах

Драко. "О," - каже Драко, починаючи посміхатися. "О, ти не розумієш, чи не

так?"

"Що?" неспокійно запитав Гаррі.

Драко розсміявся, виглядаючи за всіма ознаками, як кіт, якому дали вершків. "Отака реакція", - підштовхує він, усміхненими очима пильно стежачи за виразом обличчя Гаррі.

"Про що ти говориш?"

"Ти, мабуть, випив чимало", - відповідає Драко. "Його крові", - додає він, побачивши розгублений погляд Гаррі. "Він нагодував тебе, мабуть, забагато, якщо ти так легко піддався спокусі моєї крові".

Гаррі раптом відчув холод. Кров Тома? Але ж він пив її лише тричі? Двічі, коли вони були в Африці, і того разу Том вилікував те, що взяв.

"Ти брешеш", - каже йому Гаррі, але це не так отруйно, як мало б бути. Його мозок все ще паморочиться.

Тепер, коли він про це подумав, перша кров, яку він випив, була огидною, густою і солоною, а потім світ став сірим по краях і він втратив свідомість. Не було ніякої насолоди, нічого схожого на те, що щойно зробив Драко.

Тож... чи були інші часи? Коли він спав або втрачав свідомість, Том брав те, що хотів, а Гаррі нічого не знав, і зцілювався бризками його власної крові?

Йому раптово стає погано, він не хоче нічого, окрім як витерти смак з рота. Том казав, що занадто багато може звести його з розуму, і він не може не пов'язати це з кошмарами, що почастішали, з тим, як іноді він чує брязкіт кулеметів у тихих кімнатах, як його руки тепер постійно тремтять, і що він завжди, завжди такий *втомлений*.

"І я впевнений, що він не розповів тобі найкращої частини", - продовжує Драко, виглядаючи все більш і більш розваженим.

Гаррі дивиться на нього.

"Кров - це лише частина. Справжня частина, найкраща частина - це *біль*".

Примітки до розділу наприкінці

і ось воно починається!

Прикро, але 20-й розділ у мене повністю списаний (лайно йде), а от 19-й - ні, тож, залежно від втоми/мотивації, спробую надрукувати його протягом наступного тижня :)

Сподіваюся, вам сподобалося, і дякую всім за те, що ви зі мною, я знаю, що в середині цієї історії була довга перерва, і що я оновлюю її досить нерегулярно, але я вам д у ж е - д у ж е в д я ч н а з а ц е !

У будь-якому випадку, гарного тижня і до зустрічі!

відьми

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі вдається підібгати під себе ноги, але вони хитаються. "Що ти маєш на увазі під "болем"?"

Драко хихикає. "Вони відьми, Гаррі, а не Дракула. Справа не в крові. Це порушення Божого промислу, жертвоприношення. Коли він вдирається в тебе, краде те, що дає життя кожній частині тебе, а ти дозволяєш йому... - він дивиться на передпліччя Гаррі, де мазки крові - єдине свідчення його рани. "Цей страх, ця ненависть до себе", - його очі заплющуються. "Смакота."

Мить недовіри, слова впиваються в нього, як колючі гачки, а потім Гаррі закипає, хвиля гніву наростає надто швидко, щоб він міг її контролювати. Його тіло рефлекторно рухається, ніж раптово опиняється в його руці, коли він кидається на Драко. Він не хоче нічого більше, ніж зігнати з його обличчя дурнувату, пихату посмішку, ніби якби він міг принаймні це зробити, нагадати собі, що він теж має якусь силу, то, можливо, не відчував би себе таким клятим безпорадним увесь час.

Драко пирхає, недбало відходить убік зі швидкістю, за якою Гаррі не встигає стежити. Він хапає руку з ножем і стискає.

Гаррі рефлекторно розтискає пальці, ніж падає на підлогу, ледь не зачепивши його ноги. Він смикає руку, намагаючись відштовхнути Драко, але м'язи його стрункої фігури наповнені силою, і Драко легко утримує його на місці.

Малфой підтягує його ближче, носом торкаючись ключиць Гаррі, коли той вдихає. "Я відчуваю твій страх", - шепоче він, відступаючи назад, щоб зазирнути в обличчя Гаррі, широко розплющеними червоними очима. "Давай, я хочу почути твій крик".

Він стискає зап'ястя Гаррі так сильно, що той відчуває, як починають скрипіти кістки, коли вони стискаються. Гаррі стискає губи, не бажаючи видавати жодного звуку, коли його рука починає зминатися.

Раптовий шум, стукіт, двері влітають у стіну, і Гаррі дивиться вгору, прямо в кам'яне обличчя Тома. Драко негайно відпускає його, відлітає на кілька кроків і обережно розглядає Тома.

Зі свого місця він не може прочитати вираз обличчя Тома, але швидко рухається прямо до Гаррі. Холодні руки ніжно обмацують його зап'ястя, дотик стає легким, як пір'їнка, і переходить на іншу руку, підносячи її до світла. Пальці Тома пробігають по бездоганній шкірі там, де Драко вкусив, його голова нахиляється, коли він розглядає навколишню кров. Йому не потрібно багато часу, щоб дійти до чорних плям у куточку рота Гаррі, до слабкого сліду на його підборідді.

"Зрозуміло", - тихо каже Том, проводячи великим пальцем по безладу. Вираз його обличчя стає дивним, коли він розглядає колір, що залишився на подушечці пальця.

Його очі зупиняються на Драко. "На тобі.

Драко насторожено дивиться, коли його окликають. "Так?" - насміхається він, - "У тебе є питання до мене, Рід..."

Це все, що він встигає сказати, перш ніж його зап'ястя скручуються назад, а руки раптово випинаються з гнізд не в той бік. Він на мить роззявив рота, його обличчя спотворюється спочатку від шоку, а потім його рот роззявляється, і він починає кричати. Гаррі навіть не помітив, як Том ворухнувся, але за мить він опинився за кілька футів від нього, а рука впала з того місця, де він зламав кістки.

"Що ти..." Драко уривчасто видихає, але тут Том обхоплює його шию пальцями.

Дія виглядає невимушеною, коли він відкидає Драко всім тілом убік, але робить це з такою силою, що коли його торс вдаряється об комод, дерево розлітається на друзки з всемогутнім тріском.

Гаррі відсмикується, звук ламання кістки луною відбивається в його голові, жахливий скреготливий хрускіт. Том підходить і підхоплює тіло, що бореться, незважаючи на прокльони Драко.

"Драко", - промовив Том. "Любий, ревнивий Драко". Він тримає його однією рукою, аж поки Драко не починає бити ногами повітря, а обличчя його стає багряним. "Ми вже мали цю розмову раніше, зовсім недавно. Ти пам'ятаєш?"

Драко надто зайнятий, щоб відповісти. Гаррі не може сказати, чи це тому, що Том віддав більше себе, але різниця в їхній силі очевидна.

"Ні? Може, я тобі нагадаю?"

Том дозволяє своєму тілу впасти, і Драко миттю опиняється на колінах, хапаючи ротом повітря і кашляючи.

"Батько тебе знищить", - проривається між хрипами. "Ні, думаю, я вб'ю вас обох, його першого, а ти будеш дивитися". З цими словами він кружляє, кидаючись на Гаррі з дивовижною швидкістю.

Том добереться туди першим.

Розмитий рух і болісний тріск, і Гаррі нахиляється ближче, намагаючись зрозуміти, що сталося. Тіло Тома зсувається, і раптом стає видно понівечену ліву ногу Драко.

Гаррі перестає дихати, його очі розширюються, дивлячись на клубок білого і червоного. Він щойно пробив *кістку*?

Драко застогнав, повернувся набік і виблював. Це купа яскраво-червоного кольору, що тоне в запиленому килимі. Гаррі дивиться на Тома, який задоволено спостерігає.

"Як я вже казав, - спокійно продовжує він, - я дуже чітко сказав тобі, що якщо ти ще раз доторкнешся до нього, будуть наслідки. І ось ми тут". Він елегантно махає рукою на розпростерте на підлозі тіло, насмішкувато дивлячись вниз.

Гаррі перехоплює подих. Такий Том... ну, він жахливий. Цей Том міг би спалити світ

дотла і не відчути ні грама докорів сумління. Він здається непроникним, як і вся м'якість

його спалили.

Том хапає Драко за сиве волосся. "Гадаю, це не має значення, ми можемо почати прямо зараз".

"Іди до біса", - стогне Драко, випльовуючи жмут крові. Його обличчя сіре, перекошене від болю, але очі все ще палають гнівом.

Том хихикає. "Трьох разів мені було більш ніж достатньо". Його очі ковзають від Драко до Гаррі, що стоїть на стіні. Він не може стриматися, щоб не здригнутися.

"Гаррі, - каже Том, - ходімо зі мною".

Тут немає місця для переговорів. Він ковтає і киває, безсловесно переступаючи через плями на підлозі, щоб вийти слідом за Томом з кімнати. Його тіло, здається, рухається на автопілоті, розум порожній. Він не має жодного уявлення, чого очікувати, коли Том крокує коридором, смикаючи Драко за собою, тягнучи за собою, незважаючи на ногу і зламані зап'ястя.

Їхнє місце призначення - високі, імпозантні двері, що явно ведуть до якоїсь великої зали. Том відчиняє їх ногою, і Гаррі одразу ж відчуває запах.

Драко видає пронизливий крик, але залишається млявим у Томовій руці, дозволяючи відвести себе до одного з трьох кривавих кіл на підлозі. Кожне коло достатньо велике, щоб у нього міг лягти чоловік, лінія переривається через непарні проміжки часу дивними рунами, з якими Гаррі дедалі більше знайомиться.

В одному з них щось є, щось, що жахливо смердить, але знайоме йому. У нього закрадається жахлива підозра щодо того, на що він дивиться, і розгублена реакція Драко лише підтверджує її.

"Нарциса", - перевіряє Гаррі, дивлячись на Тома, який відкидає Драко в коло і відступає назад.

Кінцівки Драко наче впираються в якусь невидиму стіну, замикаючи його всередині. Малфой схлипує від жаху, все його тіло спрямоване до іншого кола, але не в змозі поворухнутися.

"Майже", - пирхає Том, кидаючи погляд на тіло. "Не через брак спроб."

Це таке жорстоке звільнення, і Гаррі не може не дивитися вниз, намагаючись впізнати когось із портрета в тому, що лежить на підлозі.

"Як вона залишилася жива?" - тихо запитує він.

"Вона не була", - насміхається Том. "Він намагався її реанімувати".

Господи Ісусе. Він мусить знову відступити назад, занадто близько, щоб витримати запах, але не може відвести очей.

"Як?" Гаррі не втримався і недовірливо вигукнув. "Немає ніякого способу повернути її назад, так?" Він ковтає, раптом невпевнено. Хіба це можливо? Чи

може відьма це зробити?

Здається, він вгадує правильно, бо Том закидає голову і сміється. "Вони хотіли нас обдурити, - зневажливо каже він. "Укласти угоду з Волдемортом і використати мене як розмінну монету. Це те, що вони намагалися зробити з іншими відьмаками, яких вони знайшли, але ці ідіоти не **можуть провести** навіть простий ритуал".

Гаррі переводить погляд з купки паперових кісток і сухожиль на коло навколо неї, раптом вловлюючи колір лінії. Його голос виходить тонким, сповненим трепету.

"...Чия це кров?"

"Людина", - це єдина відповідь, яку він отримує, і тоді Том присідає поруч із Драко. "Давай, - каже він тихо, - поклич його".

Гаррі розгублено дивиться на Драко, який дивиться на Тома. На секунду його очі зустрічаються з очима Гаррі, з його вишкірених закривавлених зубів вивергається лють. *Я вб'ю тебе, - у цьому погляді звучить* обіцянка, і Гаррі не сумнівається, що якби він не був замкнений у палаті, він би миттєво накинувся на нього.

"Не змушуй мене просити знову". Слова небезпечно рівні, і Драко захлинається риданням, перш ніж завмирає.

Це лише на кілька секунд, але щось смикає його тіло, і коли він розплющує очі, зіниці спалахують, наче два бліді місяці. Що б він не зробив, здається, це задовольнило Тома, бо він плавно підводиться, підкрадаючись до Гаррі.

Гаррі здивовано піднімає брови, ховаючи тремтячі руки в кишені.

"Інший", - каже Том, бере Гаррі за плечі й веде його до свого кола. "Залишайся тут", - каже він, кладе долоню Гаррі на груди й затримує її на кілька секунд.

Коли він відходить, Гаррі усвідомлює, що відчуває, як б'ється його серце.

Вони чекають, чути лише час від часу сопіння Драко, який продовжує бурмотіти собі під ніс ім'я своєї матері. Гаррі не може не дивитися, хвороблива цікавість бере гору над відразою.

Вона ледь сформована, мішанина частин тіла, схована під старомодною сукнею, мереживо жахливо контрастує з мертвою шкірою. Її очі чисто білі, вони безтямно дивляться в стелю, гниють, бузкові губи розтулені, відкриваючи два дивовижно досконалі ряди білих зубів. Від неї смердить, і навіть з іншого кінця кімнати він відчуває його смак у горлі, густий смердючий запах, від якого йому хочеться затулити ніс.

Це все, що він встигає побачити, перш ніж розлючене виття розноситься коридором. Люціус прибув.

Том рухається швидко. Щойно Люціус заходить до кімнати, Том накидається на нього, кінцівки розпливаються, коли він б'є ногою по колінах старшого чоловіка, досить сильно, щоб зламати їх навпіл. Але Люціус спритніший за Драко, він ухиляється вбік і хапає Тома за руку. Гаррі бачить, як напружуються його

Люціус затискає його, очевидно, маючи намір вирвати, але Том вивертається, хапає Люціуса за волосся і б'є його обличчям об кам'яну підлогу.

"Ти мерзотник", - випльовує Люціус, підводячись, з одного боку його обличчя тече кров з порізу на лобі. Він виглядає абсолютно розлюченим, його груди здіймаються, а погляд перебігає з тіла Нарциси на Драко, розбитого на колінах. "Як?"

Гаррі згадує, що книжкова шафа не була зачинена, коли він її знайшов. Згадує про зламаний замок у своєму кабінеті.

Том завжди краще за нього вмів зламувати замки.

Том виглядає розваженим. "Пішов за смердючим запахом відчаю", - насміхається він. "Справді, чого ти думав досягти? Вона померла, Люціусе. Це, - каже він, відходить убік, щоб копнути ногою гниючу купу м'яса, гримасуючи, коли вона хлюпає, - лише відходи. Добре для свиней і нічого більше".

Як і слід було очікувати, Люціус біліє від люті. "Спочатку моя дружина, - тихо вигукує він, просуваючись уперед, - потім мій син, а тепер, гадаю, настала моя черга?"

Його рука зникає в кишені, і Гаррі ловить знайомий спалах металу. Він збирається закричати, але Том теж це бачить, кидається вбік досить швидко, щоб куля пролетіла повз нього, к л а ц а н н я спускового гачка настільки гучне, що протягом кількох секунд Гаррі чує лише пронизливий дзвін. "*Ах*, - думає він з деякою ностальгією, чекаючи, поки шум вщухне. Він п р о п у с т и в найбільшу загрозу в кімнаті - просту зброю.

Здається, Том втомився його підбурювати. За мить він уже на іншому кінці кімнати з пістолетом Малфоя в руці. Зі швидкістю натренованої людини він тричі поспіль натискає на спусковий гачок.

Усі вони влучили Малфою в живіт. Гаррі знає, що це найгірше місце для пострілу.

Три угоди, нагадує він собі. Для такої швидкості та сили Томові довелося багато чим пожертвувати, щоб досягти такої сили.

Незважаючи на протікаючий живіт, Люціусу все ж вдається застати його зненацька. Щойно Том хапає його, він плює йому в очі згустком крові, проводячи пальцями по обличчю Тома. Він, очевидно, прагне засліпити, але Том встигає кинути його в останнє коло, рухаючись так, що удар розтрощує йому щелепу, а не очі, а нігті вивирають три довгі заклепки на шиї.

Люціус влітає в коло, одразу ж замикаючись у ньому. Посміхаючись, Том піднімає руку до рани, відчуваючи розірвану шкіру. Його язик висовується, відчуваючи смак крові, і він повертається до Люціуса, моторошно мовчазний.

Старший Малфой застиг, втупившись очима в руни, що оточували його. Його погляд бігає туди-сюди, очі розширюються, коли він їх читає, а коли Том проноситься над його головою, піднімається вгору, обличчя сповнене жаху.

"Це... ти *дурень*, ти не знаєш, що робиш", - шипить він, широко розплющивши очі.

Холодний сміх Тома розтинає повітря. "Я точно знаю, що роблю".

Обличчя Люція біле, місцями забризкане червоним. Він дивиться на Тома так, ніби той - сам диявол. "Весь цей час, - каже він, приголомшений. "Я думав, що ми... Я думав, що ти все виправиш".

"Так, ну, очевидно, ти думав неправильно", - нудьгує Том.

Гаррі хмурить брови. Що ти маєш на увазі?

Немов прочитавши його думки, Том звертається до Гаррі. "Ось чого не вистачало - бачиш? Вони були нам потрібні."

"Так тобі сказав Волдеморт", - раптом упевнений Гаррі. "Не руни."

Він вважає, що це має сенс. Розщеплення душі вимагає людських жертв, тож для того, щоб з'єднати її знову, вочевидь, потрібно щось більше, щось інше. Він запитує себе, чи повинен він відчувати співчуття до істот, які ось-ось помруть. Але... все, що він відчуває - це якесь перелякане хвилювання. Вони зайшли так далеко. Минули місяці, а тепер...

Тепер Том знову буде цілим.

"Що ти збираєшся робити?" - запитує він, наближаючись до власної кривавої межі. Йому трохи незручно від того, що він, схоже, четвертий гравець, якого притискає Том. Чи безпечно зараз виходити?

Том притискає його до себе пильним поглядом. "Не треба", - різко каже він, а потім повертається до Драко, який сидить зі зламаними зап'ястями на колінах і дивиться на нього сповненими ненависті очима.

Він підходить до кола Драко, кривлячи губи, витягує з кишені довгий зубчастий кинджал, яким непорушно малює глибоку рану на своїй руці. Кров'ю, що витікає, він додає руни до того, що вже намальовано, ефективно рухаючись зліва направо. Візерунок здається абсолютно довільним, але Том, здається, запам'ятав його; його пальці не припиняють рухатися, складна руна за складною руною.

Через кілька хвилин він закінчує, що, очевидно, збігається з тим, що Люциус нарешті зрозумів, що саме Том має намір зробити з Драко.

"Загадка", - вигукує Люциус, слова вибілені страхом. "Ти не

можеш." "А я думаю, що можу."

"Ти навіть не уявляєш, з чим ти тут граєшся, це більше, ніж ти..."

Несамовитий крик Люциуса обривається, коли Том переступає через стіни, які він так старанно виткав, і хапає Драко за комір.

Все відбувається дуже швидко.

Рука Тома ворушиться, та сама, що тримала кинджал, і тоді Драко кричить. І Гаррі, і Люциус завмирають на звук, який наступної секунди переходить у тривожно тихе булькання. Том відпускає його, швидко відступаючи назад з кола, а Гаррі спостерігає, як поріз на горлі Драко відкривається, наче другий рот.

Зі своєї невидимої в'язниці Люцій виє, безсило шкрябаючи пальцями по землі, коли його син б'ється, і кров починає бризкати, розфарбовуючи простір навколо нього широкою, абстрактною дугою.

Червоні очі Тома блищать інтригою, коли задихане скиглення Драко починає стихати, а його тіло починає опускатися на підлогу в дивному, викривленому положенні.

На кілька миттєвостей Гаррі розгублений, серце шалено б'ється об ребра. Навіщо він намалював усі ці руни, щоб просто перерізати собі горло?

І тут тіло Драко сідає.

Його очі чорні, губи такого ж кольору, а те, як смикаються кінцівки, робить його схожим на моторошну маріонетку, яку невидима рука смикає за ниточки. Його зламані ноги розгортаються, доки він не випростовується у вертикальному положенні з невиразним обличчям. Кров стікає з його шиї червоним дрібним дощем.

"Упс", - бурмоче собі під ніс Том, коли Драко чітко крокує крізь палати до них.

"Ой?" недовірливо повторює Гаррі, витягаючи ножа з кишені та змінюючи хватку.

Його підопічні зазнали невдачі? Бо схоже, що так. І якщо ті, які він намалював, щоб утримати Драко, не спрацювали, Гаррі точно не збирається покладатися на власні сили, щоб утримати Драко назовні.

"Невелика помилка", - роздратовано бурмоче Том. "Не підходь."

Гаррі дивиться на Люциуса, але старший Мелфой сидить навпочіпки, тупо дивлячись перед собою, а сльози скочуються з його щелепи і падають на підлогу. Потім йому доводиться відвести погляд, бо лунає хлопок повітря, і раптом Драко опиняється біля горла Тома, дико посміхаючись. Можливо, це через те, що він втратив принаймні половину крові, але кістки на його обличчі, здається, вискакують зі шкіри, вилиці прорізають лінії посмішки і надають йому дивного вигляду, схожого на череп. Це страшенно знайоме.

Очі Тома звужуються в споглядані, вага ледь помітно зміщується на п'яти.

Драко, чи хто він там зараз, посміхається, вкритий жахливою чорною плямою, і розвертається. На жах Гаррі, він кидається до Гаррі, кружляючи по кімнаті, як у тумані, з нелюдською швидкістю.

Єдине, що його рятує - нога, яку Том зламав раніше. Розірваний м'яз фізично не витримує ваги, і вона покидає його принаймні з простежуваною швидкістю. Гаррі встигає л и ш е м о р г н у т и , а потім на нього налітає Драко.

Пазуриста рука пробиває собі шлях до його серця, що стає ще більш моторошним

через неприродний вигин у зап'ястковій впадині. Пальці скручені таким чином, що Гаррі впевнений, якби вони з'єдналися, то відірвали б його аж до кісток, але, на щастя, спрацьовує його військова підготовка.

Він вивертається, пригинається, використовуючи імпульс Драко, щоб проштовхнути іншого повз себе. Водночас він швидко б'є ножем, щоб завдати йому глибокої рани в тулуб, бурмочучи, коли відкидає тіло ногою.

Насправді це не спрацьовує. Якби Драко був людиною, він, безсумнівно, був би вже мертвий, але істота, на яку він перетворився, весело регоче, тіло закам'яніло, поглинаючи силу його удару ногою.

Гаррі відчуває цілковиту паніку, коли Драко розвертається, задирає голову і кидається на нього. *Чому він думав, що клятий ніж спрацює?* А потім він якось летить назад, врізаючись у стіну з такою силою, що йому перехоплює подих.

Долю секунди він відчайдушно намагається класифікувати своє тіло - де рана, якої кінцівки бракує - перш ніж його голова підскакує від гучного удару.

Том стоїть там, де був Гаррі, спиною до нього. Гаррі стежить за його поглядом до протилежного кінця кімнати, де Драко знову виконує моторошний ривок, щоб стати на ноги.

Гаррі дивиться на себе. З ним усе гаразд, якщо не брати до уваги, що його жбурнуло в стіну. Том, мабуть, відкинув його назад і схопив Драко.

Спостерігати, як вони б'ються один з одним, - це нагадування про те, що чим би вони не були, це вже не зовсім люди. Воно порочне. Драко б'є, кусає, сповнений невичерпної енергії, яка змушує його шматувати Тома всім, чим тільки можна. Він все ще має ту дивну силу, і будь-який предмет у кімнаті, що стає на їхньому шляху, за секунду розлітається на друзки.

Однак легко помітити, що Том все ще перебуває на іншому рівні. Гаррі недовго думав, що він грає. Що б там не займало Малфоя, він працює з напівзруйнованим кораблем, а Том уклав втричі більше угод, ніж він. Його рухи майже схожі на танець, він виплітається, наносячи поріз за порізом, а вираз обличчя дикий і радісний, коли Драко починає хитатися.

"Я ніколи раніше не вбивав відьом. Чи ким би ти там не був", - розмірковує Том, встромляючи ножа в око Драко. Драко не кричить, лише випускає маленький пронизливий сміх, дивний цокаючий звук, що виходить з його горла.

Чомусь єдине чорне око, що залишилося, ворушиться, зиркаючи на Гаррі, і на долю секунди вони ковзають повз нього ліворуч, перш ніж повертаються до Тома, і Драко кричить, пронизливо пронизливо кричить.

Гаррі повертає голову, простежуючи за цим крижаним поглядом, і надто пізно усвідомлює, що Люциус дивно мовчить останні п'ять хвилин.

Звуки Тома, який ліниво і планомірно розриває Драко на шматки, стихають, на зміну їм приходить шум крові, що дзвенить у вухах.

Люціус стоїть навколішки, з попелястим і покірним обличчям, у калюжі власної крові. Перед ним на підлозі, все ще в межах палати Тома, намальований той самий дивний трикутний символ, і, глибоко вдихнувши, він піднімає голову, дивлячись Гаррі прямо в

очі, і продовжує

бурмоче собі під ніс. На секунду Гаррі переконаний, що може розібрати останнє, що він вимовляє, - губи кривляться навколо слова "бігти".

І тоді рука Люція тягнеться до його власних грудей.

"Ух", - виривається з рота Гаррі, перш ніж його горло стискається, і він не може говорити, навіть якби хотів.

Люцій посміхається йому, похмурий і сповнений злоби, а потім його обличчя кривиться від болю, коли його пальці розривають грудну клітку, кров і кров розливаються, і він *вириває*ться.

Це абсолютно, абсолютно жахливо. Груди Люціуса - виснажена, чорна діра, хрящі та кров розтікаються по його тулубу. Його серце стиснуте в кулаці, так залите кров'ю, що його ледве видно, і навіть коли його тіло завмирає, падає на землю, наче маріонетка з обрізаними нитками, Гаррі здається, що він бачить, як воно пульсує.

"Ах ти, маленький ідіоте", - дихає Том, хоча в його голосі більше захоплення, ніж страху. Драко все ще дряпає Тома кігтями, його тіло вкрите ранами, кров розмазана по роті, очі чорні й затуманені, але його рухи сповільнюються.

"Він", - намагається Гаррі, але слово виходить слабким від шоку, - "Що він зробив?"

На підлозі кінцівки Люциуса починають вібрувати в дивному, беззвучному вигині. Гаррі не може відвести очей, дивиться, як кров, розбризкана на підлозі, ніби розріджується, стає світлішою. Минає кілька миттєвостей, але врешті-решт він розуміє.

Вона рухається, кров змінює свій шлях, поки не просочується назад до рота Люціуса, в рану, назад через його очі, ніс, вуха, будь-яким можливим шляхом до його вен. Повільно отвір, де було його серце, стає ще темнішим, рідина збирається і заповнює його, наче чашу, кров здригається.

Том починає сміятися. "Він викликав Салазара", - каже він повільно, його очі зацікавлено блищать. "Він просто вбив себе за це, обміняв все, що в нього залишилося".

"Я думав, що Драко вже зробив це?" трохи істерично запитує Гаррі.

Том хитає головою, жестом показуючи на Драко. "Ні, це тільки тінь. Це не справжня відьма." Краєм ока він помічає, як шалені рухи Драко припиняються, і він завмирає, моторошно повернувши голову в їхній бік. Том насторожено дивиться на нього. "Але я підозрюю, що ми можемо зустріти одну з них".

Гаррі спостерігає, як щось починає виходити з Люциуса, кров звивається докупи, аж поки не починає випинатися з його грудей. Це не кров, це щось схоже на до біса велику змію, що виповзає з трупа. Вона нескінченна: витки і витки м'яко сповзають на підлогу, навіть коли тіло Люціуса починає в'янути, як лушпиння кокона.

Воно рухається не до них. Воно рухається до Драко, який все ще застиг, зачарований відьмою, що плететься.

"Геть з дороги", - кричить Гаррі, але той чи то ігнорує його, чи то не чує, просто дозволяє тварюці під'їхати до нього збоку.

Раптом він стрибає, прориваючись до рота Драко. Він задихається, очі закочуються, а руки злітають до горла, щоб схопити його.

"О, цікаво", - сухо бурмоче Том, облизуючи губи. Його вираз обличчя палає чимось, чого Гаррі не може зрозуміти.

Настає хвилина тиші, перш ніж усі вікна в залі розлітаються з пронизливим тріском, що пронизує вуха. Гаррі падає на коліна, перш ніж усвідомлює, що сталося. Йому здається, що сила тяжіння подвоїлася, і його шия напружується, аби втримати погляд на тому, що відбувається перед ним.

На місці, де стояв Драко, з'являється щось набагато вище, чорна фігура, що здіймається вгору, близько семи футів заввишки. Кінцівки цієї істоти витягнуті, занадто довгі, щоб бути людськими, і коли вона обертається, Гаррі не може втриматись від жаху.

Його очі палаючого золотого кольору, напрочуд схожі на людські... і прикуті до Гаррі. З чорної пащі, де мав би бути рот, лунає жахливий скреготливий звук, коли він сміється.

Волан-де-Морт, - каже він, звертаючись до Тома.

Цей звук не є чимось, що може видати людина; він пронизує її наскрізь, всі волосинки на руках стають дибки, пронизливо гострий дисонуючий гул.

Це відьма, з жахом думає він. Це те, що з'їло Тома наскрізь.

Примітки до розділу

наприкінці

ооооо... так

Я думаю, що це найбільш гостросюжетний екшн, який я коли-небудь писав - багато бійок і великий переломний момент у сюжеті!

p.s. молодці всі, хто здогадався, що це Нарциса в дослідженні :D

паралельні шляхи

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

О, я бачу, - інтонує вона, не кліпаючи очима, що ковзають по символах на блискучій дерев'яній підлозі. Вона здається такою недоречною посеред такої показної зали, світло люстри, що проходить крізь неї, кров, розбризкана на кремові стіни, безцінні витвори мистецтва, розбиті на підлозі.

Чи це нічний кошмар, відчайдушно запитує себе Гаррі, застигши на місці у своєму імпровізованому захисному куточку. Цього не повинно існувати, цього не повинно бути насправді. Прокинься, - благає він, стискаючи його руку. Прокинься, бляха, прокинься.

Його серце майже зупиняється, коли він знову дивиться на нього, вдивляється в нього, наче розрізає його посередині, вивертає навиворіт, щоб дослідити, що він може там знайти.

Як шкода, - шепоче він, і Гаррі не може зрозуміти, до кого це звертається - до Тома чи до нього. *Волдеморт розважається без мене.*

Поруч з ним починає кружляти Том, м'які кроки лунають у тиші. Він виглядає на межі, але в ньому все ще відчувається дивне хвилювання, ніби він прагне перевірити його на міцність.

Це безглуздо, тупо думає Гаррі, змирившись з жахом. Потвора не рухається, і навіть Гаррі вже відчуває, що це щось набагато, набагато вище за них.

Том кидається вперед, тіло розпливається, але Салазар лише посміхається і відмахується від нього однією рукою, легко, як від мухи.

Том летить назад, ковзаючи по землі, поки не відновлює рівновагу. Коли він дивиться вгору, усмішка зникла з його обличчя.

Чому б нам не зробити це трохи цікавішим?

Гаррі й Том розгублено дивляться на Салазара, що стоїть нерухомо, дивлячись на них, аж раптом брови Тома насуплюються, а очі розширюються. Він пильно вдивляється в Гаррі, його обличчя спалахує страхом.

"Гаррі!" - гарчить він, простягаючи руку, і на долю секунди Гаррі стривожено

озирається. Потім він бачить лише чорне.

Вона прилипає до повік, душить передню частину обличчя, холодна і слизька, і наступне, що він відчуває, - це наполегливий, болісний тиск у кутку лівого ока. Він кричить, падаючи назад, руки піднімаються, щоб несамовито витерти те місце, де щось звивається в його голові.

Відчуття холоду поширюється, наче розколює голову, прослизає в горло, в груди, розгортається, поки не проникає в кожен куточок і щілину його тіла. Він заціпеніває, він більше не відчуває себе, наче підвішений у водяному резервуарі, пливе, визираючи з власних очей, як пасажир.

"Що ти думаєш?" - він відчуває, як ворушаться його губи, чує, як його голос луною розноситься по коридору.

Том з жахом дивиться на нього, кинджал у його руці опускається. Гаррі повертає голову і бачить, як тінь Драко знову посміхається.

Гаррі сміється. "Хіба це не чудово?" - посміхається він, піднімаючи руки, щоб погладити себе вгору і вниз, задумливо витягнувши їх перед собою. "Яке прекрасне *ціле* тіло. Подумай, як ми зможемо розважитися!"

Гаррі ще ніколи не відчував такого всепоглинаючого жаху. Непроникний фасад Тома починає давати тріщини, Гаррі це бачить. Він втратив самовдоволену впевненість і тепер пильно стежить за кожним рухом Гаррі.

"Забирайся з нього," Том кусається, "забирайся з нього зараз же".

Його тіло боком наближається до Тома, кожен крок наче натякає на щось, аж поки вони не стають навпроти, і Гаррі підводить очі, щоб зустрітися з ним поглядом. "Ні, я не думаю, що зможу", - бурмоче він.

Гаррі відчайдушно намагається відкрити рота, щоб застерегти його, але його легко відштовхують. Важка вага ножа падає йому на долоню, ще мокру від крові Драко, і він може лише безпорадно спостерігати, як його власне тіло намагається встромити ніж у Тома.

Інший хлопчик відступає, звісно, відступає - адже Гаррі все ще людина, і не має його надприродної швидкості чи сили. У відповідь Гаррі лише захоплено сміється, знову і знову розмахуючи ножем, націлюючись на горло Тома, на його руки, на його тулуб. Знову і знову Том відскакує, не роблячи жодних спроб відповісти, просто відсуваючись за межі досяжності, поки врешті-решт не хапає Гаррі за зап'ястя і не вириває ножа з його руки.

"Стоп", - вигукує він.

Гаррі надувається, піднявши руки догори. "Ні?" - хрипить він, коли Том насторожено дивиться на нього. "Нічого, є багато інших способів погратися". Він починає розстібати Гарріну сорочку, аж поки вона не зяє на грудях, смикає за комір, оголюючи плече зі шрамом Тома, і спокусливо кліпає віями. "Я знаю, що ти робиш з цим тілом, - каже він сором'язливо. "Я знаю, чого Гаррі прагне, що змушує його *тікати*". Він лиже смужку на власному плечі, виводячи язиком ініціали. "Я знаю, на що здатен цей розумний маленький язичок".

Він висолоплює Гаррі язика, як неслухняний школяр.

На секунду Том виглядає таким же розгубленим, як і Гаррі, а потім Салазар прояснює ситуацію. Його зуби опускаються вниз, досить м'яко, щоб захопити довжину між

різцями. Він затримує його там на мить, а потім мило посміхається. "Ну, хлопці, що скажете? Відкусити його? Гадаю, це було б соромно, враховуючи, що він тільки-но знову заговорив".

Обличчя Тома попелясте, губи стиснуті в бліду лінію. "Чого ти хочеш?" - запитує він напружено.

Гаррі киває, ніби Том нарешті отримав правильну відповідь. "Ось так. Тепер ти граєш". Його погляд ліниво падає на ніж у руці Тома, і він плескає в долоні від хвилювання. У власній голові Гаррі мить не вірить, що немолода (можливо, демонічна) істота вирішила поводитися, як божевільний восьмирічний хлопчик, і отримує у відповідь спалах веселощів.

Ну, якщо ви наполягаєте, він чує в голові.

"Я знаю, я знаю!" Його тіло плаче, обличчя спалахує. Він справді вживається в роль, слабко думає Гаррі. "Зіграймо в "Саймон каже". Очевидно, я піду першим".

Том піднімає брову, викликаючи легке хихикання; Гаррі ніколи не чув, щоб його власний голос звучав так по-дитячому. "Не цей я, дурню. Той я". Він киває на Драко, все ще чорну, вертляву істоту, що стоїть абсолютно нерухомо, дивлячись на них.

Том нічого не каже, просто чекає, коли Гаррі перейде до суті.

"Гаразд, Драко, він піде першим, щоб тобі було легше. А ти зробиш це після нього."

Том виглядає якимось дивним поєднанням настороженості та розчарування; Гаррі бачить, що він зважує свої можливості, чи зможе він нокаутувати Гаррі, вивести його з ладу, але все, що Гаррі потрібно зробити, - це висунути язика, і Том здригається, коротко киваючи головою.

"Чудово", - радісно випромінює Гаррі. "Гаразд, перший раунд", - каже він, і його усмішка тьмяніє, повільно й сиропоподібно розпливаючись по обличчю. "Саймон каже... копіюй Драко!"

Його тіло рухається, щоб присісти на один зі стільців, що залишилися, і, як і Том, Гаррі може лише спостерігати, повністю розгублений.

Тінь, здається, трохи зникає, зменшуючись так, що тіло Драко знову виринає з-під неї, відкинуте тінню. Він піднімає руку і, не здригнувшись, просовує її крізь зяючу дірку в нозі, де раніше тупцював Том. Його рука втискається до кінця, аж поки пальці не стирчать з іншого боку, залиті червоним кольором.

Гаррі хочеться блювати, у нього жахливе передчуття того, що буде далі. "Гаразд, тепер твоя черга", - лунає його голос.

Том переводить погляд з Драко на Гаррі, але чим довше він залишається застиглим, тим більше гумору зникає з Гарріного обличчя. "Ні", - тихо каже він, скрививши губи. "Ти граєш неправильно".

Наступної секунди лунає такий знайомий хрускіт. Гаррі дивиться вниз і бачить власний палець, витягнутий із суглоба, дивно довгий, адже він був зламаний. Він чекає, що відчує біль, але нічого не відбувається. Це якось ще більше тривожить.

"Гадаю, це твій перший раз, - зітхає він, - я можу дати тобі ще один шанс".

Том відчайдушно дивиться на нього, його груди швидко здіймаються і опускаються від гніву. Вони дивляться одне на одного кілька секунд, обличчя Тома застигло від невіри. Очевидно, це триває надто довго.

Клац.

Гаррі знову змушений дивитися, його безіменний палець тепер стирчить під перпендикулярним кутом. "Може, тепер очі", - міркує він розмовно.

"Гаразд, гаразд, я роблю це", - шипить Том, падаючи на підлогу навколішки. Його червоні очі зустрічаються з очима Гаррі, ніби він знає, що Гаррі все ще там, і спостерігає за всім цим у пригніченому жаху, коли рука Тома стискає ніж, і наступного подиху -

-він занурює його через стегно.

Нога підгинається, Том змушений сидіти, витягнувши ноги перед собою, стиснувши щелепи. Він опиняється поруч із Нарцисою, і, побачивши її, кривиться від огиди, але не в змозі відійти.

Гаррі посміхається, підступаючи ближче. "Ширше", - воркоче він. "Драко був хорошим хлопчиком - він просунув руку. Ти зможеш зробити це і для мене, правда ж?"

Ні, ні, ні, ні, ні, це слово нескінченною котушкою прокручується в голові Гаррі, серце розривається на частини, коли Том встромляє ніж йому в ногу, цього разу вже з криком. Його очі найтемніші, яких Гаррі ніколи не бачив, і дивне маленьке тремтіння пробігає по ньому, а на обличчі з'являється болісна насмішка.

"О, мені це подобається", - дихає Гаррі. "Так, правильно, використовуй його. Для цього ми й існуємо."

Він приєднується до Волдеморта? Неважливо - лунає мокрий скрегіт, і, здається, незважаючи на іншу Відьму, Том все ж таки випускає повітря, коли його пальці продираються крізь власне стегно, і кров ллється на підлогу.

"Гарний, дуже гарний Том". Гаррі радісно щебече, присідаючи поруч з ним. "Дивіться, тепер ви обидва однакові."

Очі Тома заплющуються, а його обличчя зморщується, коли рука знову витягується, тягнучись до підлоги, щоб утриматись, бо він загрожує перекинутись, заляпавши дерево червоним. Коли він знову розплющує очі, то дивиться прямо в обличчя Гаррі, здригаючись.

Гаррі нахиляється і притискається губами до губ Тома, повільно потираючи їх, імітуючи поцілунок. Його руки обережно простягаються, щоб відкинути темне волосся Тома з чола, і він цілує його ще раз, потім у щоку, потім у шию.

"Я знаю, що тобі подобається, коли він цілує тебе в шию, - довірливо шепоче Гаррі, смокчучи шкіру в цьому місці. У Тома перехоплює подих, але він не робить жодного руху, щоб зупинити Гаррі, прикипівши поглядом до того місця, де під дивним кутом лежать його зламані пальці. "Як *шкода, що* він ніколи не дізнається, що ти збирався

зробити для нього".

У цей момент погляд Тома повертається до Гаррі. "Що саме ти з цього маєш?" - встигає вимовити він.

Гаррі посміхається. "Це ж очевидно, чи не так?" - відповідає він, тицяючи пальцем у дірку в нозі Тома.

Том кричить, застигаючи в агонії, коли Гаррі витягує його, засовує закривавлений кінчик до рота і смокче його. Він мугикає від задоволення, зіниці величезні.

"Віддай його", - гарчить Том, його голос має дивне, холодне відлуння.

Гаррі виглядає ще більш задоволеним. "О, привіт", - каже він. "Це те, що мені потрібно. З кимось *погратися.*" Він випростується, просовує руки під пахви Тома і смикає його вгору, утримуючи, поки той хитається.

За кілька миттєвостей Том втрачає рівновагу і хитається вліво, ледь не падаючи, перш ніж встигає зачепитися за маленький столик, що стояв поруч. Ваза, яку він підтримував, падає на землю, вологі півонії падають йому на ноги, але обоє не звертають на це уваги.

"Готові до другого раунду?" запитує Гаррі, бульдозером просуваючись уперед. "Гаразд", - збуджено кружляє він навколо, занурившись в оперні роздуми. "Саймон каже..." - він робить драматичну паузу. "Покажи мені свою печінку!"

Серце Гаррі завмирає.

"Цей трохи складніший, знаєте, але я подумав, що з кожним разом підвищувати рівень буде веселіше!"

Гаррі відчуває віддалений потяг до блювоти, коли його очі знову бачать Драко, який стоїть там, мертвий, але все ще рухається. Білки його очей видніються, зіниця вгорі зсунута, що робить його схожим на людину, яка дивиться вгору, на небо. Він навіть не використовує ножа, просто рве прямо в живіт, зачерпує і зачерпує, поки не виштовхує щось у Гаррі, який дивиться ближче.

"Хм... ні, я думаю, що це може бути нирка, знаєте. Спробуй ще раз."

Драко німо підкоряється, лунає ще один жахливий звук розриву, і він піднімає щось інше, виразно темніше.

"Гаразд, чесно кажучи, я не знаю, що у вас там. Але оскільки ти так старався, ми дамо тобі це". Гаррі замислився. Повільно повертається до Тома, який з огидою спостерігає за ним, злегка похитуючись.

"Томмі?" - загрозливо воркує він. "Твій хід".

Ніздрі Тома роздуваються, коли він вдихає. Під ним калюжа крові, яка безперервно тече з ноги, а кісточки його пальців побіліли, коли він стискає край столу, щоб утримати його у вертикальному положенні.

Гаррі з усіх сил намагається знайти цю дивну холодну присутність всередині себе і *штовхнути,* але нічого не виходить. Його кінцівки вперто не рухаються, а на обличчі застигла дурна посмішка.

"Гаррі", - через кілька хвилин тонко каже Том. "Я хочу, щоб це зробив Гаррі".

Гаррі робить паузу, оцінюючи хитає головою. "О", - каже він за мить. "О, я *бачу*." Він знову торкається пальцями шраму на плечі. "Дуже романтично. Так, це досить мило. Ну, насправді це буде не Гаррі, - він починає йти до Тома, який здригається, роблячи непевний крок назад, - це буду я. Але знаєш, я ціную твої почуття".

"Мені байдуже", - каже Том, задихаючись. Він робить ще один тремтячий крок убік, ніби нічого не може з собою вдіяти. Здається, що він ось-ось знепритомніє.

Гаррі починає задоволено посміхатися. "Добре", - тихо каже він, просуваючись уперед, поки вони не опиняються грудьми до грудей. Гаррі чекає моменту, коли Салазар встромиться в нього, але той, здається, насолоджується драматизмом, нагнітаючи напругу.

Тремтячими пальцями Том простягає руку і бере його за щелепу, дуже ніжно. Гаррі пирхає, але дозволяє йому стиснути їхні губи разом, залишаючись нерухомим, коли Том ніжно цілує його. Він н а х и л я є т ь с я , й о г о дихання розноситься над Гарріним вухом. Гаррі готується до того, що він скаже, які б жахливі вибачення він не вибачився, але потім...

"Попався", - категорично заявляє Том.

Гаррі ковзає поглядом повз плече Тома вбік, де купа Нарциси вкриває вигадливо сплетене коло крові, на якому все ще виблискують щойно нанесені руни.

Його захоплення за секунду змінюється жахом, коли він розуміє, що Салазар вхопився за цю думку. Неважливо, вже запізно - Том хапає Гаррі за тіло, легко розгойдує його і м і н я є їхні позиції, штовхаючи Гаррі в коло.

Є момент паніки, коли Гаррі, що опинився в пастці, чекає, відчуваючи щось, що могло б свідчити про те, що все спрацювало, а потім його рот відкривається і він *кричить*.

Враз він знову може рухатися, і відчуття, що його тіло врізається в нього, накриває його з головою. У правій руці раптово з'являється солодкий, гострий біль, язик пече з того боку, де застрягли зуби, а коліна майже підгинаються від утоми. Він не може зупинити кашель, повертається набік і блювоту. Холод покинув його, але він не може не намагатися вивергнути те, що знаходиться в його шлунку, очі сльозяться від порушення.

Пронизливий крик вривається в його травму, і він дивиться вгору, щоб побачити, як тінь повертає тіло Драко, закривавлені обриси зникають під чорною тінню. Його голова піднімається вгору і посміхається, золоті очі блимають.

О так, він дихає своїм дивним нелюдським голосом. *Дуже добре*.

"Ти знаєш, що це, чи не так?" Том гарчить у відповідь, вимахуючи кинджалом. Його великий палець ворушиться, і раптом Гаррі розуміє, чому візерунок на руків'ї виглядає таким знайомим. Він майже такий самий, як на ножі в пустелі, тому, яким Гаррі порізав руку. Чи був він у нього весь цей час?

Салазар знову видає цей нелюдський звук, що переходить у крик.

"Так", - шипить Том, підкрадаючись ближче, - "саме так". Це все, що він встигає сказати, перш ніж опиняється в колі, і ніж занурюється в груди Салазара.

Його чорна паща відкривається, досить широко, що тягнеться до підборіддя, і він виє.

Серце Гаррі завмерло в роті, коли він побачив, як маслянista чорна кров, що вислизнула з нього, швидко ковзає по підлозі назад до Салазара. "Томе, обережно!" Гаррі кричить, його ноги ковзають по дереву, коли він відчуває, як сила рун вислизає, тепер, коли Салазар покинув його.

Він запізнюється. Чорна тінь знову приєднується до головної Відьми, і це, здається, дає їй останній приплив сил. З черговим пронизливим криком чорна тінь скручується, корчиться, і ще одна голова виривається з її грудей, прогризаючи собі шлях до Тома. Вона кидається, роз'їдаючи його живіт, відриваючи повний рот м'яса.

Гаррі ще ніколи не рухався так швидко. Раптом він опиняється на іншому кінці кімнати, паніка поглинає його рухи, він підскакує, вихоплює ніж з руки Тома, що вже розслабився, і з криком шпурляє його в Салазара.

Здається, цього достатньо - Салазар падає на землю, як рідина, залишаючи блідий труп Дракo, що незграбно розпластався на камені. Лунає шипіння, і мазут починає парувати, повітря наповнюється запахом горілого волосся.

Раптова тиша оглушує, дзвенить у вухах, і Гаррі може заприсягтися, що чує момент падіння Тома.

Його тіло хитається, спина вдаряється об стіну позаду нього і сповзає вниз, поки він не падає, стискаючи руки навколо живота. Обличчя біліє, на повіки лягають глибокі фіолетові тіні. Гаррі навіть не усвідомлює, що рухається, але раптом опиняється на колінах, схопивши іншого хлопчика в колисці свого тіла.

"Ні, ні, бляха, *тільки не знову, давай, Томе, - заціпеніло* каже він, закриваючи руками рани Тома, - не жартуй так, ти не можеш, *я не можу...*" Зблизька пошкодження ще більш очевидні: весь його бік пошматований, з нього слабко витікає чорна липка кров, а голова відкидається назад і з глухим ударом впирається в стіну.

"Я просто... - Том намагається проковтнути, брови супляться від болю, - просто хотів знову стати цілісним для тебе, - виривається він, випльовуючи ще один згусток крові. Його дихання нестабільне, нога під ним понівечена.

Серце Гаррі розривається, величезний гайковий ключ всередині нього виривається назовні риданням. "Я знаю, Томе, я знаю", - задихається він, думка заїкається, переходячи від зображення перед ним до розмитих газетних фотографій мертвих дітей, довгого списку імен, сторінок і сторінок імен, сім'ї Малфоїв, що лежить поруч із ними, розбита на шматки. "Всі ті люди, яких ти вбив, - він спотикається, хапається за голову і смикає себе за волосся, намагаючись *думати*, боротися з плутаниною почуттів, - їх було достатньо, чи не так? Це було того варте, ми врятуємо тебе..."

"Я мусив", - каже Том, розплющуючи очі й пильно вдивляючись у Гаррі. Здається, він неправильно зрозумів, намагаючись виправдати його, коли Гаррі це *не хвилює, він* просто хоче його врятувати.

"Вони все одно б загинули, це війна, Гаррі. Це було того варте, якщо це означало, що я більше не робитиму тобі боляче".

"Я знаю, знаю", - відчайдушно повторює він. Його трясе, розум ніби розколюється на частини. Том убив так багато, так багато людей заради цього. Але він помиляється: це не війна, вони граються з речами, яких не розуміють, і наслідки набагато гірші. А тепер...

"Малфої", - вигукує він, - "Ми збиралися їх використати, ми все ще можемо, чи не так?"

Том слабко знизує плечима, найменший рух плечима, але він все одно здригається, дихання починає затинатися. "Вони збиралися вбити нас, - п'яно шепоче він. "Я мусив дістатися до них першим. Я захищав нас, Гаррі".

"Бляха", - шипить він, перед очима все розпливається. Він змахує вологу, відчуваючи, як вона котиться по щоках. Ніщо не здається реальним - так багато з того, що він щойно побачив, є... *кошмарним*. Але він вже знає, що робитиме. Ніколи не було ніяких питань. "Дозволь мені допомогти тобі", - гнівно вигукує він, прискорено дихаючи, коли нахиляється і підставляє свою шию Томові до рота. "Будь ласка, дозволь мені допомогти тобі, ти потрібен мені, ти не можеш піти", - він заплющує очі, ніжно схиляючи голову на ключицю Тома, коли той починає тремтіти. "Давай, бери все, що тобі потрібно, давай просто покінчимо з *цим*".

"*Гаррі",* - думає він, що чує, перш ніж гострий біль пронизує його плече і шию, і він кричить.

Тут немає ніякої витонченості - Том настільки близький до смерті, наскільки це можливо, рани глибокі і жахливі, і він ковтає те, що йому потрібно, негайно, зуби роздирають плоть Гаррі, наче гострі ножі. Це пекуча гаряча агонія, але швидко вона переходить у те жахливо знайоме відчуття, коли іскра вологого жару пульсує по його венах, розриваючи хребет, погладжуючи м'язи аж до рук і ніг. Тіло Гаррі німіє, і все, що він може відчути, це пульс, який *тягнеться, тягнеться, тягнеться,* поки Том висмоктує його спраглими ковтками.

Минає лише хвилина чи дві, і він відчуває, як Том ворушиться, відривається від Гаррі, щоб ворушити його кінцівками, обертає його до себе на коліна, торкається язиком його шкіри.

"Дякую, - шепоче Том у його волосся, ніжно цілуючи його скроні, лоб, шию. А тоді знову кусає, цього разу зап'ястя Гаррі, де кров приливає до шкіри. Він слабко смикається, стогне, в його очах вже починають з'являтися сірі плями.

Том приймає до біса багато*,* тихо усвідомлює він, дивиться вниз і бачить, як рани під ним закриваються, розірвана плоть мокро затягується, відчуває, як міцнішає хватка Тома, коли він починає перебирати на себе все більше і більше ваги Гаррі. Гаррі не розуміє - з Томом усе гаразд, здається, він отримав усе, що йому потрібно... то *чому ж він продовжує пити?*

"Досить, я не можу", - йому вдається вимовити, але слова вилітають, очі закочуються назад. Уся його свідомість прикута до цього солодкого тиску на руку, лише невиразно відчуваючи, як хтось гладить його бік, як Том, наче задоволений кіт, притискається до

рани.

Ще один укус, ще один сплеск насолоди в іншій руці, його дихання густе й сиропоподібне, наповнює легені теплом, коли він вдихає через неї, посміхаючись, навіть коли кінчики пальців німіють. Том ніколи раніше не приймав так багато, і Гаррі виявляє, що йому це дуже подобається, він відчуває себе так, ніби ширяє

у теплій ванні. Але в потилиці у нього звучить далекий сигнал тривоги, який шепоче йому: *він збирається вбити тебе, він не може зупинитися, він збирається висушити тебе досуха, Гаррі, будь пильним, ти повинен спостерігати, ти повинен знайти шанс* -...

Том зупиняється, з цікавістю спостерігаючи, як Гаррі штовхає його, бурмоче щось нерозбірливе.

"Ще трохи, - вмовляє він, - ще трохи, і ми зможемо зупинитися, добре, люба? Обіцяю", і ще одне гаряче жало, далі вгору по руці, ще один медовий *потяг,* і справді, це все, його кінцівки підкошуються, повіки слабко тремтять. Його рука на колінах сяє червоним, прикриваючи шкіру, яка виглядає надто блідою, майже синьою, але він нічого не може вдіяти, все руйнується, і він чує щось, рівне, повільне пульсування, дивну солодку музику. Світ постає перед ним короткими спалахами, і Гаррі, зціпивши зуби, змушує себе розплющити очі, вкладає всю свою енергію, щоб не заснути.

Том несе його, він дивиться, як вони переступають через місиво тканин і смерті, яке є Драко, а потім Люціусом. Під ним тіло Тома вперше тепле, налите кров'ю, і він майже підстрибує, дивлячись на Гаррі і радісно посміхаючись, коли бачить, що той спостерігає за ним. Дивовижно, як швидко він оговтався, яка сила в його кроках, як легко він справляється з вагою Гаррі, з його мертвими кінцівками, що гойдаються в повітрі.

Том виводить їх через кімнату, прямо за двері і на внутрішній дворик.

Гаррі дивиться на зорі, застиглі й безпристрасні, що розсіюються в тканині ранньої ночі. Він тремтить, його дихання виснажено слабкі вдихи, але, з іншого боку, він тремтить вже д а в н о . Голос Тома - рівний, глибокий супутник, який шепоче йому на вухо слова підбадьорення, розповідає, *як він пишається, що вони так близько, нарешті, так близько до того, чого вони так довго прагнули*.

Сад прекрасний у тихій темряві: глибокі затінені живоплоти, що створюють потойбічний лабіринт, сріблясті кущі троянд, що розкриваються, щоб зітхнути під небом кольору індиго. Він відчуває їхній запах звідси, солодкий і духмяний, що змішується з мідним запахом його власної крові. Кілька паперових ліхтариків, запалених збоку будинку, кидають достатньо м'якого помаранчевого світла, щоб побачити скелет маєтку, величезний і аристократичний під місяцем.

Його погляд ліниво ковзає тінями, зупиняючись на чомусь, довгій прямокутній фігурі, що світиться у світлі, і коли вони наближаються, Гаррі відчуває, як слабкий подих здивування пронизує його.

"Це..." - вдається вимовити йому, і Том посміхається, обережно кладучи Гаррі на холодну кам'яну поверхню, делікатно вкладаючи його кінцівки так, щоб він згорнувся калачиком зверху, голова паморочиться від зміни положення.

"Так, коханий", - шепоче Том, гладячи Гаррі по волоссю, - "так". Він знову зникає, перш ніж Гаррі встигає щось сказати.

Час розпливається - він втрачає секунди, хвилини, можливо, години. Він з болем усвідомлює, що Том не закрив рани від укусів, і вони продовжують кровоточити, тепер кров тече млявою цівкою.

Він чує м'який шум, який видають краплі, падаючи на землю, рівномірний стукіт, як

життя витікає з нього. Попри те, що він помирає, йому вдається відчути шок, він не може зупинити плутанину, що проноситься в його голові.

Чому? Це єдине питання, на яке він не може відповісти. Чому Том привів його до того, що виглядає як той самий довбаний вівтар?

Повільно шум його крові змінюється чимось іншим, дивним, постійним скреготом, який стає все гучнішим і гучнішим. Це здається монументальним зусиллям, але Гаррі повертає голову під кутом, достатнім для того, щоб побачити руки Тома, що загрузли в двох головах білого волосся, тягнучи тіла за собою, демонструючи напрочуд вражаючий подвиг сили.

"Що, - бурмоче Гаррі, його голос болісно слабкий, ледь чутний. "Що ти робиш? Я не розумію."

Том має такий вираз обличчя, який Гаррі вже бачив раніше. Чистий тріумф.

"Ти все зробив правильно", - заспокійливо каже він, дозволяючи тілам (або тому, що від них залишилося) з глухим стукотом впасти на підлогу під вівтарем. М'який вітерець розвіває волосся Гаррі, пестить його щоки, і він робить ковток, насолоджуючись тим, як він на мить вимиває запах крові з його носа. "Я ні на секунду не сумнівався в нас, завжди знав, що ти зможеш це зробити, - продовжує Том, відкидаючи волосся назад і притискаючи липкий поцілунок до його губів. "Мій розумний хлопчик, мій ідеальний хлопчик".

Гаррі не може поцілувати у відповідь, навіть якби хотів, взагалі не може рухатися, кінцівки під ним мертві й неживі. Він починає підозрювати, що так і було задумано.

"Ти, ти", - починає він, але не може змусити себе вимовити ці слова, лише відчуває, як сльози жаху котяться по його щоках.

Том штовхає його, витирає сльози ніжними пальцями, знову цілує, губи такі м'які і знайомі. "Не плач, коханий, все гаразд. Біль не триватиме довго, я обіцяю, просто пам'ятай, що він закінчиться, ти переживеш його, а я буду тут і чекатиму", - шепоче він, і Гаррі настільки вражений, настільки розбитий горем, що не може ворухнути губами, лише тихо, мокро плаче, навіть коли Том знову підводиться.

Він слухає, заплющивши очі, якийсь дивний, вологий звук, коли Том систематично розриває трупи, трохи задихаючись від того, що він знає: кров розтікається по його тулубу струменями, вкриваючи його тіло, просочуючи його одяг. Холодно, мокро, огидно, і з кожним ковтком рідини він ридає все сильніше. Він розплющує очі, відмовляючись думати про те, що, безсумнівно, у нього в роті, в носі, про те, як він починає чути мух, навіть в англійському холоді, те саме, знайоме дзижчання, як на піщаній дюні кілька місяців тому.

"Усі ті люди", - зрештою каже він, дивлячись, як Том проводить пальцями по тілу Гаррі, змочуючи їх, а потім виводить дивні символи на його ногах, грудях, голові, знайоме лезо блищить там, де воно лежить, викинуте на підлогу. "Дракo, Люциус... Салазар, вони були не для вас". Рухи Тома плавні, натреновані. *Коли він цього навчився,* запитує Гаррі, але він знає відповідь.

Том ласкаво посміхається до нього. "Ні, - тихо зізнається він, - вони були твої".

Гаррі хоче блювати. Він страшенно наляканий. Том стоїть осторонь, спокійно спостерігаючи; вони вже обоє це відчувають. У повітрі щось наростає, якесь жахливе передчуття, розлом реальності, бо що б вони не зробили, воно розколює простір перед ними, проникає вниз, туди, куди вони ніколи не повинні були втручатися.

"Що ти наробив?" Гаррі не впевнений, що вимовляє ці слова вголос. Його дихання п е р е х о п л ю є в грудях, ребра намагаються піднятися. Він знає, що буде далі - це його остання можливість зупинити це, і його нутро скручує від розпачу через повну безпорадність. Йому хочеться вити, тікати далеко-далеко. Але Том знає це. Саме тому він спершу осушив його досуха.

"Дозволь мені", - з любов'ю шепоче йому на вухо Том, його тіло теплою вагою притискається до Гаррі. Він тримає ніж у руці, одним легким рухом перерізає йому зап'ястя, посміхається, навіть коли рана розкривається і починає сочитися кров'ю. Це моторошна, жахлива, виснажлива рана, але Том просто спокійно нахиляється над ним, дозволяє їй стікати по його занімілому тілу. Він жертвує власною кров'ю Гаррі, думає Гаррі, трохи істерично, як він собі це уявляє - темно-червоний туман, що розливається в його крові, Том і він, поєднані разом, один зв'язаний організм. Він відчуває себе одурманеним... чи він просто помирає?

"Томе... Я не можу, я не хочу цього", - чує він свою відповідь. Пальці неушкодженої руки Тома обережно перебирають його волосся, відкидаючи голову назад, щоб їхні очі зустрілися. Вираз його обличчя ласкавий, кров Гаррі розмазана навколо рота, багряна на тлі гладкої білої шкіри. Прекрасний демон.

"Ти можеш, люба. І ти це зробиш", - просто каже він, кривлячи губи.

Гаррі знає, коли ритуал завершується. Настає пауза, мить, яка зависає в повітрі, а потім він падає, прямо вниз, повітря проноситься повз нього, миттєво поглинаючи його.

Примітки до розділу наприкінці

I ВСЕ НАРЕШТІ РОЗКРИВАЄТЬСЯ

Маю сказати, що я мав опублікувати це наступного тижня, але був надто схвильований! Не можу повірити, що вже майже 70 тисяч слів, і залишився лише один розділ!

дякую за всі ваші чудові коментарі до останніх двох розділів - чесно кажучи, було так приємно читати, що я весь час посміхалася!

на волю.

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі розплющує очі.

Усе абсолютно, абсолютно нерухомо. Тиша настільки напружена, що навіть рівномірне, заспокійливе биття його серця зникло, і коли він зводиться на ноги, не чути ні стукоту його ніг об землю, ні свисту дихання.

Він сидить на якомусь крихітному острівці, лише близько десяти футів у поперечнику. Це більше схоже на пагорб мокрого, холодного бруду, що стоїть посеред океану чорної води. Поверхня води не рухається, величезний блискучий басейн, вкритий білим туманом, який висить у повітрі, мокрим дрейфуючи повз його шкіру. Він стає густішим, коли пливе вгору, аж поки не затуляє небо, важка, висяча білизна вгорі, що контрастує з чорною водою внизу. Де б це місце не було, воно замерзає; він не відчуває своїх пальців.

Він відкриває рот, здригаючись, коли звучить слово. "Агов?"

Тиша миттєво поглинає його. Відповіді немає, хоча він і не очікував на неї.

Він штовхається на коліна, переповзає через край. Його власне обличчя з'являється у дзеркальному відображенні: біле і перелякане, очі широко розплющені, коротке волосся прилипло до голови від вологи, що витає в повітрі. З його щелепи падає краплина конденсату, що з ледь чутним сплеском падає у воду. Очі його відображення тремтять, ніби він кліпає. Гаррі нахиляється ближче; кліпання запізнюється лише на секунду, дивна затримка, через яку він раптом починає дихати трохи швидше. Тремтячи, він вдивляється вниз, поки його ніс майже не торкається поверхні, намагаючись вловити це крихітне відставання.

Зачекай, він думає. Це... це не відображення. Це щось інше, коливається ближче до поверхні - він, але не він: обличчя надто маленьке, дивно загострене, волосся світліше, а очі широко розплющені, *мертві, невидющі...*

Гаррі відскакує назад, але не може відвести погляду. Очі іншого Гаррі стають ширшими, він посміхається, риси його обличчя стають більш схожими на його власні, і Гаррі встигає задихнутися на півслові, перш ніж дві бліді, змокрілі руки хапають його за плечі, і його тягнуть у воду.

Це стіна холоду, повітря витісняється з його легенів, коли він виривається на поверхню. Хватка на його плечах залізна, і як би він не бився, відчайдушно б'ючи ногами вгору, його просто тягне далі вниз, у темряву.

Груди палають від бажання дихати, паніка охоплює його, коли світло починає згасати. Вода потрапляє йому в ніс, просочує одяг, наполегливо тисне на нього з усіх боків, і його охоплює всепоглинаюче відчуття безнадії.

Незважаючи на всі плани Тома, він не може зробити тут нічого, окрім як померти.

Він опускається все нижче й нижче, затягнутий наполегливою хваткою чогось, що чіпляється за нього, викрадаючи його, аж поки піна від його шалених рухів не починає розсіюватися, і він залишається... дрейфувати. Чомусь це насправді дуже спокійно, починає думати Гаррі, спостерігаючи, як його руки починають розслаблятися, ледве відчуваючи, як вода втягується крізь щілини між пальцями.

Таке відчуття, що він відлітає. Може, смерть не така вже й погана?

А потім у голові лунає голос: "*Ні, це не так",* - чує він, і крізь затуманений водою зір бачить темну пляму під ними, що виривається з дна озера, чорноту, яка просто продовжує йти і йти. Він не встигає підготуватися: вона розростається, заповнюючи лінію його зору до наступної миті, коли він опиняється в ній, а температура якимось чином падає ще нижче.

Наступне, що він відчуває, як земля нахиляється до нього, тіло б'ється об тверду, мулисту поверхню. На секунду його втомлені легені роблять ще одну спробу всмоктати холодну солону воду, задихаючись і задихаючись, коли ребра починають протестувати, а потім раптом лунає дивний *хлопок,* і він знову може дихати.

Гаррі перевертається і відригує, відчайдушно намагаючись вигнати воду зсередини себе. Він відчуває, як вона піднімається в його горлі і вихлюпується з рота, але нічого не виходить назовні. Він все ще під водою, усвідомлює він, дивлячись вниз на свої мокрі, білі кісточки пальців, що вчепилися в просякнуту дерном тканину штанів. Якимось чином він вдихає її, вода втягується до рота з кожним різким вдихом.

Усе здається мрійливим і туманним, зануреним у морок, а дивні, тіньові обриси коливаються і мерехтять вдалині, як міраж. Крихітний промінь світла підморгує згори, дивний, багряний місяць, схожий на патьоки забарвленого йоду. Вони, мабуть, на багато миль під водою, заціпеніло думає він, він повинен бути розчавлений вагою води над ним.

Холодний брижі ззаду змушує його обернутися, кінцівки неслухняно повільно рухаються, намагаючись пристосуватися до зміни гравітації.

Інший - він - стоїть за кілька футів від нього і спостерігає. "Не бійся", - лагідно каже він, коли Гаррі завмирає. Він справді копія Гаррі, чорне волосся розвівається навколо його голови, як темний німб, шкіра сяє перламутром у темряві. "Я тут, ти зі мною".

Гаррі надто зайнятий, намагаючись *не з'їхати з глузду,* щоб відповісти належним чином. "Волдеморт?" - вигукує він, дивуючись, наскільки бляклим вийшов звук.

Інший-він повільно посміхається. "Ні. Ні, я не Волдеморт", - каже він, а потім терпляче чекає, поки Гаррі наважиться на наступне запитання.

"Що... що ти таке? Ритуал спрацював, чи не так? Де це місце?"

"Спрацювало", - підтверджує інший-він, перш ніж підійти до Гаррі, який застиг на місці. "Ходімо зі мною", - вмовляє він, простягаючи руку, щоб узяти його за руку.

З якоїсь причини Гаррі дозволяє іншому тягнути себе за собою, вниз, до центру каньйону. У животі Гаррі стискається, коли він дозволяє тягнути себе вперед, а інший зупиняється і чекає щоразу, коли Гаррі сповільнює кроки. Коли вони рухаються, бульбашки прилипають до поверхні їхньої шкіри, а потім відриваються від неї, продовжуючи свою довгу подорож до поверхні.

Вони йдуть кілька хвилин, а може, й годин, аж поки світло не починає слабшати і згасати. Гаррі глибоко вдихає, намагаючись зібрати докупи свої думки. За словами Люциуса, це пекло. Йому треба вибратися звідси - і якщо є бодай найменша можливість втекти зі збереженою душею, він мусить її знайти.

"Як тебе звати?" - зрештою допитується він, коліна починають боліти. Неможливо сказати, як далеко вони зайшли.

Інший - він - озирається на нього через плече, примруживши очі. "Морс", - каже він, з неповторним акцентом перекручуючи слово, - "до": "дивись під ноги".

Гаррі не помітив, що земля сильно нахилилася, але коли він озирнувся, то побачив, що земля піднімається з усіх боків, а мул утворює нерівну кам'яну підлогу. Він розуміє, що вони вийшли на рівну поверхню, в центр ями, і з цікавістю дивиться вперед.

Попереду них на течії гойдаються темні клубки, схожі на краплі чорнила. Коли вони наближаються, чорні лінії починають розпадатися на велетенські струнке дерева, вищі за всі, які Гаррі бачив раніше, що тягнуться вгору і вгору кострубатими пальцями туди, де поверхня насміхається з них, на сотні миль вище. Він супить брови, витягуючи шию: це гілки чи коріння? Він не може сказати - здається, вони не мають ні початку, ні кінця.

Морс веде його вниз, де дерева в'ються навколо стежки, ведучи їх усе далі й далі в дивний ліс, аж поки земля знову не вирівнюється, перетворюючись на м'який мул, і вони не опиняються в оточенні тисячі тіньових стовбурів, що переплітаються. Гаррі раптом відчуває себе дуже маленьким і дуже загубленим.

"Я знаю. Це, мабуть, дуже заплутано, - доброзичливо каже Морс, ніби читаючи його думки. "Але тобі не треба хвилюватися. Тут ти в безпеці".

"Від чого?" повільно запитує Гаррі.

"Тебе не повинно бути в цьому місці", - відповідає Морс після паузи. Він стукає рукою по одному з дерев, опускаючи її на кілька сантиметрів. Щось у воді здригається. "Я доклав чимало зусиль, щоб привезти тебе сюди".

Гаррі витріщається. Дивно бачити власне обличчя, що озирається на нього, спостерігати, як його губи розтуляються, а голос вививається назовні. Він продовжує ловити крихітні ідіосинкрази - родимку на шиї, те, як одна його брова трохи кутастіша за іншу. Це як дивитися в дзеркало і бачити, що твоє відображення рухається по-іншому; в цьому є щось *неправильне.*

"Ти відьма", - змушує він себе сказати. "Це та частина, де ти пропонуєш мені силу в обмін на мою... - він ковтає, - на мою душу?"

Усмішка Морса стає дещо ширшою. "Не зовсім", - каже він, перш ніж пробігти очима по тілу Гаррі й зупинитися біля його грудей. На секунду вони стають червоними, а потім знову зникають у знайомому зеленому кольорі. Це нагадує Гаррі про Тома, і на мить йому хочеться, щоб інший хлопчик був тут. А потім він згадує відчуття, як з нього висмоктують кров, поки його органи не починають відмовляти, і йому хочеться, щоб Том був тут, щоб розірвати його на шматки.

"Знаєш, я чекав на тебе", - зрештою каже Морс. "Увесь цей час тут, на самоті, - зітхає він. "Я такий радий, що ти нарешті прийшла.

У яку гру він грає? дивується Гаррі. Чи всі ритуали проходять саме так - це те, через що Том пройшов з Волдемортом?

"Де *це* "тут"?"

"Моя в'язниця, - відповідає Морс, дивлячись угору. Гаррі слідкує за його поглядом до поверхні, що осяяна місячним світлом і виблискує, наче рідке срібло. Вона здається такою недосяжною, і раптом на зміну подиву приходить наростаюча клаустрофобія. Він ніколи не вибереться звідси, не сам.

"У маленькій кишеньці, захованій за межами... ну, за межами всього, - продовжує Морс, повертаючись до Гаррі. "Але ти мене знайшов. Я маю на увазі, що ти трохи допоміг", - він зітхає зі сміху, бульбашки здіймаються вгору. "Том. Який розумний хлопчик, перетворив Салазара на ключ. Не думаю, що він знав, що робить, але я радий, що все так вийшло".

По спині Гаррі пробігає струмочок тривоги, коли він бачить, як Морс дивиться на нього з обожнюванням. А тоді клацнуло.

"Я мертвий, так?" повільно промовляє Гаррі, даючи

усвідомленню зануритися в себе. Очі Морса на мить

затримують його погляд, перш ніж він відповідає. "Так."

Гаррі гадає, що має відчути щось більше, ніж слабке відлуння здивування, але насправді це все, на що він здатен. "Так."

Рука на його плечі лякає його, тепла і тверда. "Але ти можеш повернутися", - шепоче Морс. "Ми можемо зробити це разом".

Гаррі хитає головою, заплющуючи очі. "Ні", - каже він нарешті. Він не може цього зробити.

Рука Морса відпускає його, і він майже сміється від того, як йому боляче, коли в нього забирають навіть цей маленький шматочок комфорту. "Усе гаразд, - каже Морс. "Тут час тече трохи по-іншому. У нас є стільки часу, скільки тобі потрібно".

Тут Гаррі розплющив очі. "Що ти маєш на увазі?"

"Ми поза часом - ми можемо провести тут тисячу років, а коли повернемося назад, то потрапимо в той самий момент, коли ти прийшов сюди". Морс зітхає, відкидаючи

волосся з очей жестом, настільки безпомилково схожим на Гаррі, що він відчуває, як його шлунок перевертається. "Я б тобі не радив, Гаррі. Ще кілька років, і тобі буде важко... пристосуватися".

Кров Гаррі холоне в жилах. "Кілька років..." - не може не повторювати він, знову озираючись довкола. *Роки* тут, внизу, де звук не має відлуння, а його тіло не може нормально рухатися, і єдине, що є навколо - це безмежний океан холодного, темного *небуття*?

Морс киває. "Ти, звісно, можеш не повертатися. Але, боюся, іншого виходу немає".

Він не знає, який вираз робить, але обличчя Морса пом'якшується. "Мені шкода, Гаррі. Якби я міг якось інакше допомогти тобі, я б допоміг. Але я не можу відправити тебе назад одного". Він ніжно простягає руку, щоб погладити Гаррі по обличчю, а потім обережно кладе його собі на груди. "Мені потрібна твоя допомога".

Гаррі вдивляється у власне обличчя, йому паморочиться в голові. Його очі такого меланхолійного зеленого відтінку, такі пласкі й каламутні крізь воду, а зіниці такі маленькі, наче крихітні крапки порожнього небуття. Раптом він згадує, як один із викладачів у Вулі казав йому, що зіниця - це дірка, до середини ока, і щойно думка виринає на поверхню, світ трохи зміщується, і він перекидається вперед, прямо в зіницю Морса, перевертається на животі, коли світ проноситься повз нього і занурюється вниз, вниз - "*бо коли ти довго дивишся в безодню, безодня теж дивиться в тебе", - глузливо* лунає з нього.

І він знову стоїть, дивиться, а пальці Морса зависли над його грудьми.

"Іноді таке трапляється", - каже він. "Як я вже казав, тут все йде за іншим сценарієм, ніж зовні".

Пальці Гаррі врізаються в плоть його долоні від того, як сильно він стискає кулак, все тіло тремтить. Він збожеволіє, він раптом упевнений. Забудьте про кілька років. Спробуйте місяці.

Він відступає назад, прагнучи простору, простягає руку, щоб провести тремтячою рукою по бровах. Він не може *думати*. Що йому тут робити? Прийняти мученицьку смерть, зберегти душу цілою, а розум розірваним на частини? Зробити те, про що попросить Морс - а Гаррі точно знає, що це буде - повернутися назад, і що - провести вічність не зовсім собою, знаючи, що весь цей час Том нав'язував йому це, ніколи не давав йому вирішувати самому? Він відштовхує зраду. Він не може думати про це зараз, це занадто тісно переплелося з його емоціями, глибокою раною в середині нього, що сочиться і яскраво кровоточить від болю.

Морс мовчить, спостерігає.

Тихо зітхнувши, Гаррі підводить голову. "Що саме тобі від мене потрібно?"

"Я хочу полегшити тобі завдання, Гаррі, - вибачливо зітхає Морс. "Чому б нам не зробити це разом? Скажи мені, що тобі не потрібно. Я візьму тільки це". Коли він це говорить, його пальці знову притискаються до грудної кістки Гаррі, і в глибині душі відбувається жахливий, нестерпний *поштовх,* рух чогось, про що Гаррі навіть не здогадувався раніше.

Це відбувається швидко, слова злітають з губ Морса, і тоді Гаррі беззвучно задихається, оскільки жахливе відчуття посилюється, все його єство кричить від *несправедливості*. На

його очах маленька кулька сяючого білого світла починає відшаровуватися від його грудей, і він фізично бачить

Морс доклав неабияких зусиль, щоб витягнути його. На його обличчі все ще була спокійна, умиротворена усмішка, але тепер Гаррі бачить дику зловтіху в його очах, голод.

Він уже знає, якою має бути його відповідь, і це усвідомлення заливає його, як гірка отрута.

Погляд Морса прикутий до світла, і він тримає його перед обличчям, сяйво висвітлює гострі вигини його вилиць. "Скажи мені", - шепоче він. "Дозволь мені допомогти тобі".

А потім світло розширюється, проштовхується в нього, і його енергія *болить*, як відчуття, яке виникає, коли ви кусаєте лід, грубий, болючий жар, лизання лимона під нігтями, гострий, кислий спалах, занадто багато...

*

Гаррі розплющує очі. Його перша думка приглушена приглушеним страхом. Чого не вистачає? Він прочісує свою пам'ять, шукаючи будь-які дивні прогалини, будь-яку дивну фантомну порожнечу, але нічого н е м а є . Зовсім нічого. Він навіть не пам'ятає, що сталося після світла. Чи погоджувався він взагалі на те, щоб Морс ґвалтував його душу? Чомусь він упевнений, що відьма не змогла б цього зробити, якби він не дозволив... але він нічого не пам'ятає. У нього дивне відчуття, що він пробув там набагато довше, ніж годину.

Друга його думка - це те, що його тіло відчуває тепло, вперше за довгий час. Тепло, світло, і він готовий плакати від того, наскільки це нормально. А потім постукування починає проникати всередину. Легкий дощ падає біля його вуха.

Гаррі повертається на бік, легко відштовхуючись від твердої поверхні, на якій лежить. Його тіло відчуває себе невагомим, порівняно з тим, що було внизу, кожен рух дається без зусиль. Він дивиться вниз. Він все ще в сорочці та штанах, які були на ньому, все ще липкі від свіжої крові, кожен сантиметр блискучий мідно-червоний, з нього все ще капає кров.

"Гаррі", - гукає м'який голос. Обернувшись, Том випливає в поле зору. Його очі прикуті до Гаррі, сяючи від цікавості. "Я не хотів тебе рухати", - каже він, переводячи погляд на кам'яний вівтар під ним, перш ніж знову жадібно вбирає в себе Гаррі.

"Як довго я був?" категорично запитує Гаррі.

За секунду Том опиняється перед ним, простягає руку і притискає поцілунок до його шиї, м'яко торкається губами. Гаррі здригається, пригадуючи тремтливе відчуття зубів, що впиваються в нього. Удар чогось крихкого й голодного пронизує його, але він відштовхує його.

Том вбив його.

"Десять хвилин", - промовляють слова в щелепу Гаррі. Навколо них розкидані пляшки з кров'ю, розбиті порожні посудини, і Том помічає напрямок його погляду, трохи відсторонюючись. "Я влив її тобі в рот. Я так хотів пити, коли прокинувся, кохана, я не хотів, щоб ти це відчула".

Гаррі помічає присмак у роті, вологість у горлі. Він відвертається, дивиться на свої руки, а потім на підлогу, на Драко і Люциуса, на розчленовані кінцівки і мертві тканини.

Не зовсім.

"Поглянь на себе", - наспівує Том, його руки пурхають по тілу, гладять по щоці, зачісують волосся назад. Гаррі наполовину хоче нахилитися, насолоджуючись його дотиками, а наполовину - зламати йому зап'ястя. "Такий гарний, такий досконалий. Я знав, що ти будеш таким".

Гаррі все ще сидить там, застиглий, продовжуючи намагатися каталогізувати себе. Він ледве помічає, як Том підхоплює його, саджає собі на коліна так, щоб вони стояли обличчям до обличчя. Гаррі стає вищим, дивлячись у червоні очі Тома, і коли він починає приходити до тями, то чує слова, які Том шепоче йому на вухо, темні й п'янкі.

"...ніколи не розлучатися, ми будемо робити все, що захочемо, назавжди, завжди, я обіцяв тобі, що не відпущу тебе..."

Його пальці автоматично чіпляються за сорочку Тома, і він одразу ж відпускає її, коли помічає це. "Ти", - вигукує він, відчуваючи, як руки Тома міцно стискають його талію. "Чому ти мені не сказав?"

Він боявся, вже так згорів зсередини.

"Я не міг ризикувати, я мусив подбати про тебе", - тихо каже Том.

"Ти мав би подбати про себе", - тонко огризається Гаррі.

Том хитає головою. "Зараз це вже не має значення", - каже він просто, з блиском в очах. "Це спрацювало".

Справді?

Гаррі майже внутрішньо киває, перш ніж завмирає. Ця... ця думка належала не йому. Це не його голос, він починає думати, серце б'ється швидше. Це майже неможливо вловити, дивний акт подвійного мислення, і якби він не був так наляканий, то не звернув би на це стільки уваги.

Морс?

Я - це ти.

Він стримує хвилю жаху. Це нормально. Він впорається з цим.

Що ти в мене забрала? Що зникло? Він намагається думати, але слова випливають з голови. - Утримати окреме речення у вируючій пустелі його пізнання важче, ніж може здатися на перший погляд.

Те, що ми хотіли забути.

"Любий?" - дотик до його потилиці легкий, примарний, і Гаррі нахиляється до нього, перш ніж заклякнути.

Чомусь саме термін "ласкавий" робить це. "Ти *вбив мене*, Томе", - вириває ться у нього. "Ти знекровив мене, ти вбив мене". Наприкінці слова втрачають усю свою енергію, в и б и в а ю ч и с ь і з нього грубо. Чому він не розлютився більше? Він пам'ятає, як прокинувся там, внизу, чиста, пульсуюча лють, як він хотів вчепитися в Тома за те, що той зробив.

"Я врятував тебе", - каже Том, і його голос стає небезпечно рівним. "Я звільнив тебе". Раптом його зап'ястя стискаються, стискаючи їх разом. Том утримує його на колінах, недбало, як власника. Чому він *все ще* сильніший, відчайдушно думає Гаррі, борючись, навіть після того, що він змусив Гаррі зробити, ким він став, чому Гаррі все ще такий *безсилий*?

Я можу тобі допомогти.

"Ні", - вислизає слово, вкрите відчаєм, і Том жадібно ковтає його ротом. Гаррі сильно кусає себе за губу, до крові. Він краде її язиком - надто пізно згадуючи, що вона його власна - і тоді Том відпускає.

На секунду Гаррі здивований, але потім користується нагодою і *рухається* швидше, ніж будь-коли раніше.

За мить він опиняється за кілька футів від Тома, його груди здіймаються. Він знову починає відчувати це дивне легке відчуття істерики, коли світ здається трагічно кумедним.

"Я звільнив тебе", - повторює він, заплющивши очі, - "ти говориш, як психопат".

У його черепі, в куточках очей відчувається дивний тиск. Він знову розплющує їх, погляд знову тягнеться до тіл Драко й Люціуса, під чоботи Тома. Він хмуриться. Під його шкірою відчувається колюче відчуття.

Ви ж знаєте, що це таке? Він слабкий, і Гаррі відчуває, що коли він почне розуміти, як це працює, то зможе відкинути його геть, замкнути в коробці десь у своїй свідомості. Але щось змушує його зупинитися, змушує знайти цю нитку і підтягнути її ближче. Його очі відводяться вбік, а голос набирає швидкості та енергії, збуджений тим, що йому приділяють більше уваги.

Салазар не помер. Він спостерігає за тобою. Ось - ти бачиш його, чи не так? Зазирни в пащу.

Том з цікавістю спостерігає за ним, та Гаррі не звертає на нього уваги, бо вдивляється ближче, у тріснуту, відкриту щелепу Дракo, синю від синців і заклякліcть. Там щось ховається, щось чорне і тонке.

Ми вбили його, думає Гаррі, а потім відповідь відлунює в його голові, і все волосся на його руках стає дибки.

Ти ніколи його не вб'єш. Відьму не можна вбити.

"Салазар", - вимовляє він вголос, кидаючи погляд на Тома, який хмуриться і хитає головою.

Зараз воно не завдасть тобі болю, воно занадто слабке. Але воно буде переслідувати вас, воно ніколи не перестане переслідувати вас. І рано чи пізно знайдеться хтось, хто захоче укласти угоду...

"Ми його не вбивали". Почуття передчуття стає сильнішим.

Зі свого місця на вершині вівтаря Том, насміхаючись, штовхає труп ногою. Кров більше не витікає. Він зупиняється, дивлячись на Гаррі звуженими очима. "Хто це був?" - тихо запитує він, - "Хто у тебе в голові?"

Гаррі кривиться. "Морс", - вперше вимовляє він вголос.

Том повільно киває, сповзає з вівтаря і підкрадається ближче. "А що каже Морс?" - шовковисто шепоче він.

Гаррі закусив губу.

Я можу повернути його назад,

якщо хочете. Яка ціна? -

запитав він. "Гаррі?"

"Я можу його позбутися, - розгублено відповідає Гаррі.

Рука стискає його обличчя, змушуючи підняти його вгору. "Не треба", - небезпечно каже Том. "Не слухай його". Гаррі майже сміється з лицемірства.

Я вже казав, що хочу допомогти. Але для цього потрібно багато. Ви повинні зробити це зараз, Салазар втече, як тільки зможе.

Скажи мені, - вимагає Гаррі, - скільки це коштує? Йому важко повірити, що Морс не знав про це від самого початку, і в шлунку в нього з'являється страх. Якою б не була відповідь, вона буде високою.

Час. Потенціал.

Гаррі зустрічається очима з Томом, темними й оцінюючими, пильно

вдивляючись у його очі. Що ти маєш на увазі?

Я можу залишити тебе на сто років.

Збентежений, Гаррі на секунду замислюється. 100 років життя? Тобто... Я постарію? Я більше не буду безсмертним?

Ти не постарієш. Але коли пройде час... ти знову будеш зі мною.

Гаррі обережно вдихає, не зводячи очей з Тома. У твоїй в'язниці?

Ми будемо разом.

Я не можу.

Ви обидва помрете. В основі своїй ти все ще людина. Салазар - ні, і він поглине тебе цілком. Я намагаюся тобі допомогти.

Гаррі заплющує очі, не звертаючи уваги на те, як пальці Тома трохи сильніше впиваються в його щоки.

У мене немає довбаного вибору, чи не так? думає він, трохи істерично. Сто років. Це більше, ніж він мав би в іншому випадку.

Я не заберу більше твоєї душі, обіцяю. Досить.

Звісно, цього достатньо, думає Гаррі, ви заперли мене з собою в цьому Богом забутому місці, де час не минає, і єдине, що є навколо, - це нескінченний довбаний чистилище-океан - до кінця існування.

То ми домовилися?

Гаррі думає про те, що зробив Том, про те, як Том врятував його проти його волі, про те, як він завжди брав і брав, ліпив Гаррі, аж поки від нього майже нічого не залишилося. Насправді він знав, на що підписується - Том впився в нього зубами, коли їм було по десять років, а Гаррі лише просив *більше, сильніше,* і не припиняв хотіти, навіть коли вони лежали на піщаній пустелі, липкі від крові та смерті.

Том врятував його. Том завжди його рятував.

Так, думає він, ледве розбираючи слова через жах, який відчуває. Так, ми домовилися.

Якусь мить нічого не відбувається, а потім його очі розплющуються. Раптом в його голові з'являється знання, він бачить з ідеальною ясністю руни, які йому потрібно намалювати, широку дугу кола, точно знає, як буде *горіти* Салазар, коли він буде змушений повернутися назад. Його охоплює трепет, коли він дивиться на свої непошкоджені пальці і думає про те, як це буде *боляче.*

Салазар знає. Зроби це зараз.

Гаррі підводить голову, і на мить бачить розгублене обличчя Тома, а потім він вихором кидається назад до тіла Драко.

Том миттєво опиняється за його спиною, крижаний голос наповнений чимось дивним. "Гаррі, що ти наробив?" - спокійно запитує він. "Гаррі..."

"Немає часу", - вигукує Гаррі, шкрябаючи руками по тілах, намагаючись знайти кров, яка ще достатньо волога, щоб з нею можна було працювати. Він змащує пальці, починає малювати коло, весь час стежачи за дивною, зморшкуватою чорнотою в роті Драко, що визирає назовні.

Кров продовжує прилипати - вона занадто довго не витиралася, стала липкою, і Гаррі роздратовано гарчить, занурюючи в неї пальці. Він з насмішкою дивиться на власне зап'ястя, перш ніж впивається нігтями в рану і розриває її.

Рука Тома стискає його плече, але він нічого не каже, дозволяє Гаррі власною кров'ю

несамовито виводити руну за руною, намагаючись закінчити цю кляту річ до того, як або зображення в його голові зникне, або Салазар втече.

Він, мабуть, втрачає час, бо раптом Том відтягує його назад, притискає до себе, і вони обидва дивляться на коло.

Лунає клацання, а потім жахлива відсутність звуку, і раптом Гаррі переноситься назад до тієї мокрої купки бруду, де він почувався самотнім і наляканим. Це те саме повітря, він відчуває його запах, солоний і землистий, той дивний солодкий туман. Поруч з ним Том теж закляк, очевидно, впізнавши його.

Готово.

Це досить антиклімактерично. Однієї миті тіло Драко нерухомо лежить на підлозі, наступної він смикається, очі розплющені від жаху, щось чорне вивергається з його горла, а потім його тіло знову стає неживим, чорнота зникає.

Повільно звук повертається до кімнати, і саме тоді, коли ноги Гаррі підкошуються.

Щось фундаментальне вислизає з нього, дифундує з його пор і розсіюється в повітрі. На якусь мить він забуває, хто він, де він, і все, що він може зробити, - це дозволити поглинути себе безкінечній паніці.

А потім він повертається, заштовхується в його тіло і розум з усією витонченістю цеглини, що летить в голову.

Він на руках у Тома, і він знову рухається, дивним чином нагадуючи те, що було годину тому. Гаррі не має сил говорити, в голові світло, він лише розгублено дивиться на іншого хлопчика.

Навіть під цим кутом він може прочитати жорстокість у виразі обличчя Тома. Він не дивиться на Гаррі, дивиться прямо перед собою, поки мовчки веде їх назад до маєтку, через хол, коридор, довгими, розміреними кроками поглинаючи відстань, аж поки не штовхає двері до їхніх кімнат.

Незважаючи на те, що Гаррі закам'янів від гніву, він обережно лягає на їхні простирадла. Біла білизна миттєво вкривається іржею.

Том сідає збоку. Якусь мить він дивиться, роздумуючи, а потім нахиляється і розриває сорочку Гаррі. Тканина розривається, наче цукрова вата. Том бере обидва боки і стягує їх з рук Гаррі, дозволяючи клаптикам впасти на підлогу. Він повторює процес зі штанами Гаррі, його спідньою білизною, поки Гаррі не лежить, закривавлений і голий, і не спостерігає за ним напівзаплющеними очима.

Він так втомився. Світ знову випадає з фокусу. "Тобі потрібна кров", - чує він здалеку, а потім настає темрява.

Він знову з'являється, коли тіло Тома притискає його до себе, а його губи стискають губи Гаррі. Кров падає в горло Гаррі, і знову він відчуває якусь ностальгію. З кожним ковтком Гаррі починає повертатися до життя, енергія іскриться на кінчиках його пальців. Морс все ще мовчить, пірнув кудись у його психіку, даючи йому простір, ніби знає, що Гаррі зв'яже його і запхає кудись, якщо його зараз спіймають.

"Ось так", - схвально каже Том, коли Гаррі допиває свій ковток і починає цілувати у відповідь, його руки піднімаються вгору, щоб заплутатися у волоссі Тома. Вони обидва брудні, вкриті кров'ю та брудом. "Ходімо", - бурмоче Том, підтягуючи Гаррі до себе.

Він веде його до їхньої ванної кімнати, величезної ванни на пазуристих ніжках, наповненої парою. Гаррі ледь не плакав.

Гаряча вода заспокоює його шкіру, коли він опускається вниз, не зважаючи на те, що це ванна Малфоя, що господар лежить понівечений у власному саду. Бліда шкіра починає проступати, коли він упівсили відтирає кров. Чути звук одягу, що падає на підлогу, і Гаррі піднімає голову: Том заходить у ванну, довге, худе тіло падає у воду.

Том мочить волосся, пригладжує темні пасма і відкидається на інший кінець ванни. Гаррі не може відвести очей. Він відсторонено думає про них, але не може змусити себе подбати про них. Вони знищили одне одного.

"Томе", - ледь чутно бурмоче Гаррі, просуваючись крізь воду до нього. Світло у ванній яскраве, і це саме те, що йому потрібно, він проводить пальцями по м'язах Тома, по його ребрах, витираючи червоні плями.

Таке тепле, таке легке. Нічого схожого на інше місце.

Том притискає його до грудей, довгі руки піднімаються вгору, огортають його, огортають коконом. "Тепер ти весь мій", - каже Том, пальці знаходять лоскотливе місце на плечі Гаррі й гладять його. Він каже це як обіцянку.

"Один одного", - тихо поправляє Гаррі, трохи помовчавши.

У нього більше нікого немає, і тепер вже ніколи не буде. Сто років з Томом - це ціле життя в пеклі, і він не може змусити себе шкодувати про це.

Гаррі підповзає ближче, його руки тягнуться вгору, щоб обхопити руку Тома. Його пальці зачіпають шкіру на власному плечі, де Том терся, і там, де стирчить дивний випуклий слід, трохи схожий на рану. Гаррі обмацує його пальцями, намагаючись розгледіти кутасті лінії.

"Що це?" - бурмоче він. Він майже впевнений, що це ніколи не було тут раніше - можливо, слід від Морса?

Вони притискаються одне до одного так тісно, що важко не відчути, як Том перестає дихати. Гаррі застигає від раптової тиші й повертається, дивлячись угору.

Обличчя Тома викривлене такою холодною люттю, що Гаррі розтуляє рота, але перш ніж він встигає щось сказати, вираз його обличчя зникає так швидко, що він не може зрозуміти, чи йому це тільки здалося. Том х и т а є головою і посміхається, але це більше схоже на гарчання, ніж на посмішку, дивлячись на Гаррі з ненависним захопленням, перш ніж витирає мокрою рукою обличчя. "Неважливо", - тихо каже він, киплячи.

Це збиває з пантелику: чомусь дивне відчуття мстивого задоволення п р о н и з у є Гаррі,

видихається з наступним вдихом. Його пальці знаходять шрам, злегка розтирають його для заспокоєння - рух здається природним - і відпускають.

Вони залишаються там, доки вода не охолоне, червоний приплив не торкнеться їхньої шкіри, і вони притискаються одне до одного так близько, як тільки можуть. Гаррі вдихає в мокру шкіру Тома, притискається до холоду, щосили скручує їхні ноги разом.

"Я хочу повернутися до Лівії", - зрештою шепоче Гаррі, коли Том знімає верхнє простирадло з ліжка, кидає його на підлогу і залишає новий простір чистого білого кольору. Не схоже, що їм більше потрібне тепло. Чи сон.

Том робить паузу, повертаючись і уважно дивлячись на нього. "Чому?"

Гаррі прослизає повз нього до відчиненого вікна. Воно величезне, щонайменше десять футів у діаметрі, дивиться в темний клубок садів. Ззовні дме холодний і непривітний вітер, але Гаррі це більше не турбує. Він майже розрізняє темні фігури внизу, безлад, який вони там залишили. "Треба все це спалити. Ніхто ніколи не зможе знайти те, що вони знайшли", - каже він, перелазячи на підвіконня і гойдаючи ногами в повітрі.

Тіло Тома лягає поруч з його тілом, холодною, тиснучою вагою. "Я наказав спалити все їхнє поселення, коли знайшли вівтар", - каже він з невимушеним презирством. "Більше такого не станеться".

Гаррі мило посміхається. "Як у старі добрі часи?"

Том піднімає брову, і Гаррі нахиляється до нього, дивлячись туди, де світанок повільно розливається по небу ніжним лавандовим світлом. Починає падати дрібний дощ, м'який і легкий, сріблясті нитки пірнають у голодну землю, наче жертвоприношення.

"Що ж нам тепер робити?" запитує Гаррі через деякий час, не надто замислюючись над питанням. Їм не потрібен план. Вони можуть робити все, що завгодно - у них є ціле життя.

Один, принаймні.

Том обертається до нього, його прекрасні червоні очі знають, і посміхається

посмішкою, сповненою похмурих обіцянок. Він нічого не говорить, і Гаррі чудово

розуміє, що він має на увазі.

*

(Два роки по тому Том намацує в кишені записку з адресою, надряпаною тремтячим олівцем, все ще заляпаним кров'ю її автора. Він думає про ім'я в першому рядку, перекочує слово в роті, але намагається ніколи, ніколи не дати йому вислизнути.

Гаррі ніколи не дізнається, не після його маленького мученицького акту. Чи думав він, що Том не здогадається, адже він так само переплетений з Волдемортом, як і він сам?

Одного життя недостатньо, не для Тома. Він хоче більше. Він хоче *все,* назавжди - Гаррі не може вирішити. Примарна нитка гніву спливає, гостра і їдка в його ребрах, і він

обережно штовхає його вниз, у глибину, де він замикає його, притуливши до крові та темряви.

Дамблдор, - промовляє він сам до себе, коли впевнюється, що залишився на самоті, смакуючи слово з усім запалом голодної людини. Людини, *яка вбила відьму*).

Примітки до розділу наприкінці

Що ж, хлопці... дякую, що були зі мною, коли я кілька разів змінював напрямок цієї історії на 180 градусів (я й гадки не мав, що вона закінчиться там, де закінчилася), і терпіли мої нескінченні розв'язки. дякую, що дочитали до цього місця - ви чудові, і я дуже ціную це!

p.s. на підтвердження, частина того, що Гаррі вирішив віддати Морсу, була пам'ять про всю сцену вирізання ініціалів, як його помста за маніпуляції Тома

Роботи, натхненні цим

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!